

Quan Tỳ

Contents

Quan Tỳ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56
10. Chương 10	63
11. Chương 11: Ngoại Truyện	69
12. Chương 12: Ngoại Truyện 2	73

Quan Tỳ

Giới thiệu

Nàng là con gái út trong nhà, ở dưới mắt các tỷ tỷ sống qua ngày thật là tốt. Không cá tính chính là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ty>

1. Chương 1

Mở đầu

Bên trong căn phòng lớn truyền đến một hồi âm thanh huyền ảo.

“Tốt như vậy sao?”

“Muội cảm thấy không tốt?” đôi mắt đẹp của Tôn Cẩm Dung nhẹ nhàng chọn nơi hạ xuống, sau đó khẽ nheo mắt lại, nhìn tam muội: “Nếu không, muội đi?”

Tôn Cẩm Phúc thoáng giận tái mặt, vội vàng khoát tay: “Không cần”

Đôi mắt đẹp của Tôn Cẩm Dung cực kì sắc bén trong nháy mắt lại chuyển sang chỗ luôn yên tĩnh, không phát biểu ý kiến Tôn Cẩm Quế: “Tứ muội, người muội chọn đầu tiên là ai?” Tôn Cẩm Quế không chút nghĩ ngợi, vẻ mặt sợ sệt ngập ngừng: “Gia quy có nói rõ, cuộc họp gia tộc không tới đủ người, nhất loạt dùng gia quy để xử trí, cho nên. . .” Không nên trách cô không có khí phách, mà là tổ tiên đã nói rõ, không thể đem trứng gà bỏ vào trong cùng một cái rổ. Thà làm ngọc vỡ cũng không giữ ngôi lành, ở Tôn phủ thấy được chỉ có tai vạ bay đến gần mình mới cần phải kéo dài mạch sống của con cháu, kéo dài sự sống.

Sau khi vợ chồng Tôn thị qua đời nhiều năm trước, con gái cả Cẩm Dung lên thay chủ trì cuộc họp gia tộc, hiện Tôn phủ đang gặp khủng hoảng lớn, kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này trừ cô con gái thứ hai còn đang ở bên ngoài, còn có cô út làm sâu gao

Ở trong hoàng triều Nguyên Phượng, nam nữ đều có địa vị ngang nhau trong xã hội, các cô nương có thể tự do lựa chọn buôn bán hoặc tham gia công việc triều chính, cũng có thể làm tướng quân mang binh đi đánh giặc

Vì vậy, bốn thiên kim của Tôn phủ ở trên thương trường cũng như ở trên quan trường đều có những thành tựu to lớn.

Đại tỷ Tôn Cẩm Dung, quản lý việc kinh doanh trong gia đình, là một thương nhân nổi danh trên cả nước
Nhị tỷ Tôn Cẩm Hoa, là đại tướng quân Chinh Di, mức độ phách lối không ai bằng.

Tam tỷ Tôn Cẩm Phúc, tinh thông y thuật, nhưng không hành y cứu thế, cả ngày chỉ nghiên cứu chế độc cùng thuốc giải. . . .Oh! quên nói, bởi vì Tôn phu nhân người Miêu, bà là công chúa Miêu cổ đời thứ mười, vì vậy khi nàng còn bé đã học y theo hướng tà môn ma đạo.

Tứ tỷ Tôn Cẩm Quế, là học giả Xuân Phong Hóa Vũ, độc lập tự chủ, sợ mình có ngày giống nàng út bị bán.

Cho tới khi bị các tỷ tỷ bán, nàng út nhà họ Tôn tính cách lạc quan, ăn không ngồi rồi, cuộc đời không có chí lớn, hoàn toàn là một tiểu thư sâu gao.

Bởi vì giữ chức trong chốn quan trường, Tôn lão nhị bị cuốn vào biến cố trong cung, viết thư thông báo cho người Tôn Phủ, nội dung bức thư đơn giản mà có lực, một tờ giấy trắng chỉ viết đúng một hàng chữ. . .

Tiếp cận với uy quyền không thể không từ, có thể trốn thì hãy trốn, bắt quá phải để lại một người họ Tôn ở lại gánh lấy.

Nhất thời, nét mặt của tất cả phụ nữ trong phủ đều thay đổi. Trong thiên hạ người nào có “uy quyền”? Không phải là Tôn Cẩm Hoa, trên vạn người phóng túng. . . .không. . . .minh quân!

Chủ tử muốn tra, ai dám lên tiếng? Ai dám phản kháng? Nhà ai nuôi gà dám méo miệng “Chíp” một tiếng? Không có sao! Cho nên tỷ muội Tôn phủ mở ra cuộc họp gia tộc, ai biết người hằng ngày ăn không ngồi rồi em út lại vắng mặt

Không sao, em út coi cuộc họp gia đình là chuyện vặt vãnh, vậy thì đừng trách họ không nể tình tỷ muội, tất cả mọi người đều chọn nàng!!!

“Chỉ là. . . .” Tôn Cẩm Quế không hổ là người biết đối nhân xử thế, quanh năm kết bạn cùng Khổng Tử, Mạnh tử, trong lòng vẫn giữ được ngọn lửa khí tiết nho nhỏ, không nhận được lo lắng nhìn đại tỷ, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu muội có thể nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Có lẽ là không”. Đôi con ngươi thông minh của Tôn Cẩm Dung khẽ híp lại. “Thời gian trước nhị muội có nói, người kia ở trong cung khẳng định chỉ muốn chúng ta diễn một vở kịch thôi! Muốn một trong số các tỷ muội chúng ta gánh lấy, có lẽ là muốn chiêu cáo thiên hạ, Cây đổ bầy khỉ tan. Đợi các cây khác cũng đổ xuống, để xem ai giành được quả ngọt đầu tiên”

Tôn Cẩm Dung đầu óc khôn khéo, hơn nữa có quan hệ tốt với quan lại, biết rất rõ động tĩnh trong cung.

Hoàng đế muốn lợi dụng Tôn Cẩm Hoa, càng thêm lợi dụng Tôn gia, như vậy lần này triều đình nổi sóng không hề nhỏ rồi.

Tôn Cẩm Dung cười xinh đẹp, đáy lòng bắt đầu tính toán, không biết kịch vui này diễn xong, nàng có thể lừa gạt được bao nhiêu rương vàng bạc châu báu nhỉ?

Chỉ là Tôn Cẩm Hoa tốn công tốn sức viết thư về phủ, sợ là sẽ phải liên lụy đến những người khác.

Tôn Cẩm Dung xem một chút rồi âm thầm tính toán với Tôn Cẩm Phúc cùng Tôn Cẩm Quế, sau đó ba người nhìn thoáng qua lẫn nhau.

“Trốn đi!”

Họ quyết định, cầm theo bọc quần áo, tránh nơi đầu súng ngọn gió!!!

Còn nàng út thì sao đây?

Lúc này nàng còn ở trong phòng ngủ ngáy to, hoàn toàn không biết bão táp đã lặng lẽ kéo đến, đồng thời cũng thay đổi vận mệnh của nàng.

Thật ra thì tên nàng đơn giản, người cũng đơn giản, chứ nói chi đến tính cách của nàng.

Làm con gái út sao! Nghiêm khắc mà nói, không có cá tính chính là cá tính của nàng.

Ai yêu! Nàng còn có cách gì? Cuộc sống ở Tôn phủ, người có cá tính sống rất vất vả, giống như đại tỷ của nàng, quá khôn khéo, làm thương nhân, mỗi ngày đều tìm mọi cách để lấy được tiền từ máu và nước mắt của người khác. . . không, lòng dạ hiểm độc chỉ có tiền, còn muốn cầu kết cùng quan lại.

Ngày nào đó, nàng không nhịn được nên đến gặp đại tỷ để nói về chuyện này.

“Đại tỷ muội biết tỷ vì nuôi dưỡng tỷ muội chúng ta, nhưng bây giờ cuộc sống của chúng ta đã tạm ổn rồi, tại sao ngày nào tỷ cũng phải nghiên cứu tìm cách kiếm tiền?”

Tôn Cẩm Dung lạnh lùng nghiêng mắt nhìn nàng một cái, giống như là nàng đang hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn. “Như vậy, ta mới có thể tiếp tục giữ vững danh hiệu Đệ nhất trên bảng tài phú, có hiểu hay không?”

Bảng tài phú. . . Được rồi! Đại tỷ ham hư vinh, nàng đã hiểu

Còn như nhị tỷ Tôn Cẩm Hoa, từ nhỏ đến lớn tính tình cứng rắn như sắt như đá, cuối cùng còn đi theo con đường nhập ngũ, tại sao đang làm một cô nương tốt như vậy lại muốn ở trên chiến trường đánh giết giết đây? Lúc đầu nàng tò mò hỏi nhị tỷ.

Nhị tỷ lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau đó rất nghiêm túc trả lời: “Khi muội rất muốn đánh chết một người, lại không muốn phạm pháp thì muội phải không ngừng bò lên trên, bò lên nữa, cuối cùng bò lên trên đầu người kia, lúc này không cần phải phí sức chém đầu hắn, mà cưỡi lên đầu hắn làm mưa làm gió, đánh mặt hắn, hắn còn phải nói lời cảm tạ với muội”.

“Sau đó thì sao?” nàng lại hỏi.

“Sẽ cực kì thoải mái” nhị tỷ tàn ác nói.

Được rồi! cuộc sống của quân nhân, nàng không thể giải thích được tại sao.

Tam tỷ Tôn Cẩm Phúc là một độc y, tính cách tương đối giống nương, mà nương ruột của các nàng là Cổ Miêu Công chúa, vì vậy sau khi nương qua đời, ngoại công ở trong Cổ Miêu cốc liền phái người tới dò hỏi, trong năm tỷ muội, ai muốn thừa kế danh vị Cổ Miêu công chúa? Kết quả tam tỷ hăng hái đứng lên giơ tay, thừa kế danh vị Cổ Miêu công chúa của nương, đi theo ngoại công học tập cách chế thuốc của người Miêu.

Lúc này, lòng hiếu kì trong nàng lại được dịp phát huy, chạy đi hỏi tam tỷ.

“Tam tỷ, tại sao tỷ lại muốn kế thừa y thuật của nương? Tưởng tượng tỷ giống như nương, học những thứ cổ độc kia là muốn lấy độc trị độc, dùng để cứu người sao?”

“Muội đã nghe qua Thần Y chưa? Thần Y do có duyên với với các loại cỏ mới có thể trở thành ông tổ Thần Y, mà Tôn Cẩm Phúc ta còn muốn chế ra bách độc, làm ra thứ độc nguy hiểm nhất trên đời này mà lại

không có thuốc giải, về sau tỷ chính là ông tổ độc dược, coi như chưa biết mùi con cái, nhưng cũng sẽ có người hằng năm đến bái tế tỷ, muội hiểu chưa?” Tam tỷ Tôn Cẩm Phúc lạnh lùng nói xong, còn lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Được rồi! Chỉ hướng của tam tỷ thật đặc biệt. Đây là kết luận trong lòng nàng.

Còn tứ tỷ Tôn Cẩm Quế, nói thật ra, mặc kệ là tứ tỷ tính cách còn già hơn so với tuổi, nhưng lại khiến nàng cảm thấy đây là tỷ tỷ thân thiết nhất.

Dù sao ba chị gái trên đều là tài nữ khó gặp, tứ tỷ từ nhỏ đã thích đọc sách, mặc dù tính cách có chút lạnh nhạt, đối với một số việc chỉ khoanh tay đứng nhìn. . . Không, lời nói để hình dung tứ tỷ: tỷ chỉ bo bo giữ mình, có một số việc không cần can thiệp vào.

Cũng bởi vì tính cách khiêm tốn này, tứ tỷ có một lựa chọn rất an toàn, một nghề nghiệp không được thu hút . . . một nữ phu tử (giáo viên nữ đó).

Vì vậy, lúc nhỏ tứ tỷ sẽ dạy nàng một số chuyện.

“Muội muội, nếu muội muốn ở dưới mắt các tỷ tỷ sống một cuộc sống an an ổn ổn qua ngày, muội tốt nhất nên giả bộ ngốc ngếch, vô lễ, không nhìn, không nghe, không nói!”

Đây là lời nói vàng ngọc của nữ phu tử tứ tỷ, nàng rất biết điều, cho nên đem tất cả lời tứ tỷ nói bỏ vào trong tai, bởi vì tứ tỷ đã từng trải qua đau đớn.

Khi chưa có Tôn Miên Miên, Tôn Cẩm Quế là con út trong nhà, trên có các tỷ tỷ hoành hành ngang ngược, cho nên nàng được nuôi dưỡng thành tính cách nhát gan, sợ phiền phức, cho đến khi ngũ muội ra đời, sự chú ý của các tỷ tỷ mới dần bị rời đi.

Sau khi Tôn Miên Miên sinh ra, quả nhiên các tỷ tỷ chỉ nuông chiều mình nàng, cộng thêm việc cha mẹ ngoài ý muốn mất đi khi nàng mới tròn ba tuổi. Để lại nhà cửa chỉ có bốn tỷ tỷ chăm sóc nàng, lần này các tỷ tỷ kiêm thêm cả chức cha mẹ, thật vất vả mới nuôi nàng khôn lớn.

Nghiêm túc mà nói, nàng thật sự không có cá tính, bởi vì mọi chuyện các tỷ tỷ đều thay nàng xử lý tốt, khiến cho nàng tựa như khúc củi mục trong phủ vậy.

Chỉ là nàng cứ cho là mình có thể tiếp tục vô dụng, sau đó làm một đứa ăn bám các tỷ tỷ, ăn đến già, có chuyện cũng không đến lượt nàng gánh. . .

Sai lầm rồi.

Nàng thật sự nghĩ sai rồi.

Cuối cùng nàng cũng hiểu, tại sao bốn tỷ tỷ nuôi nàng như vậy rồi lại bỏ lại đi, chẳng lẽ không buồn không lo? Chính là hy vọng gốc củi mục như nàng vào một ngày nào đó có thể trở thành trụ cột duy nhất trong phủ!!!

Tại sao lại muốn nuôi heo mập như vậy? Cách đây không lâu, đại tỷ đã hỏi nàng vấn đề này, thấy nàng ngốc không hiểu, tốt bụng nói cho nàng đáp án.

“Bởi vì nuôi ập thành thần Heo sau đó sẽ mang đi làm cống phẩm hiến tế”. Đại tỷ còn vỗ vỗ bả vai nàng: “Cho nên muội phải nhớ, cống phẩm không có tư cách phản kháng, hiểu không?”

Ah? Nàng không hiểu ý tứ trong lời nói của đại tỷ, sau đó không lâu, thấy đại tỷ thu dọn xong hành lý, nói muốn ra ngoài buôn bán một thời gian, tiếp đó rời đi, đem việc trong phủ giao hết cho nàng.

Tam tỷ nhỏ hết vườn thuốc còn lại, đồng thời dọn dẹp một đồng dụng cụ, sau hai ngày thì trở về Cổ Miêu cốc. Nàng vốn cho rằng sẽ cùng tứ tỷ nương tựa nhau mà sống, không ngờ tứ tỷ cũng đóng cửa lớp học, thành khẩn cho nàng biết, muốn học Khổng Tử chu du các nước, bởi vì đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, thế là liền lên đường.

Vậy giờ chỉ còn nhị tỷ đang ở biên cương đánh giặc, khi nàng đang ngây ngốc trông giữ phủ chờ nhị tỷ trở về, trong cung truyền đến thánh chỉ. . .

“Tôn Cẩm Hoa từ bỏ vinh sủng của Thánh ân, lại tư thông với địch phản quốc, phản bội Nguyên Phượng hoàng triều, đầu hàng quân đội Thanh Long quốc, trẫm nể tình Tôn Cẩm Hoa có công khai quốc, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Đàn ông Tôn phủ bị đầy đi biên cương, nữ quyến cách chức làm quan tỳ, toàn bộ gia sản của Tôn phủ đều bị tịch thu”.

Lúc này, quỳ gối ở đại sảnh tiếp chỉ, nhà họ Tôn cũng chỉ còn dư lại một người, vẻ mặt có thể nói là ngây như phỗng.

Thánh chỉ này tựa như thiên lôi đánh xuống đầu nàng, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, vội vàng tiến lên, níu lấy vạt áo của vị thái giám trong cung

“Công. . . công công, người đang giỡn có phải không? Nhị tỳ của ta kiêu dũng thiện chiến như vậy, làm sao có thể vứt bỏ hoàng thượng, làm ra cái chuyện đáng hổ thẹn? ta không tin, xin hoàng thượng minh giám!”. Hai vai nhỏ gầy của nàng run lên. Hoàn toàn không muốn tin một người luôn yêu nước như nhị tỳ lại làm ra cái chuyện phản quốc. . .nàng không tin!

“Hoàng Thượng mấy lần triệu tướng quân trở về nước, nhưng tướng quân lại ngoảnh mặt làm ngơ, phó tướng quân đã trở về bẩm báo, chứng thật tướng quân trong đêm đã quy hàng quân địch, bây giờ không rõ tung tích”. Phía trước Lý công công truyền chỉ có chút đồng tình với nàng. “Tôn cô nương, hoàng thượng đã mở lòng từ bi, tha tội cho người Tôn phủ, miễn cho tội chết, cô tốt nhất nên ngoan ngoãn thu dọn châu báu, đợi lát nữa, ta sẽ đưa cô vào cung nhận tội”.

“Cung. . . trong cung?” hai hàm răng nàng liên tiếp run lên, trước mắt chợt tối sầm lại, “Vây. . . vậy các tỳ tỳ của ta họ. . .”

Lý công công nhún mày, “Nói mấy tỳ tỳ của nàng. . . nghe nói cách đây không lâu đại tỳ của nàng Tôn Cẩm Dung đã bán các cửa hàng trong thành đổi lấy tiền mặt, nhanh chân chạy trốn; tam tỳ của nàng Tôn Cẩm Phúc lại trốn tới Cổ Miêu cốc nơi biên cương, nhưng dù sao nơi biên cương không thuộc về khu vực quản lý của Nguyên Phượng hoàng triều, cũng chỉ có thể đợi nàng ấy tự mình trở về nhận tội; còn tứ tỳ của nàng Tôn Cẩm Quế lại đang trên đường lẩn trốn đến Phương Huyền Vũ quốc ở phía nam, hoàng thượng đã phái người đuổi bắt rồi. Trong Tôn phủ bây giờ chỉ còn có nàng, vậy chỉ có thể bắt nàng trở về trị tội”.

Cái. . . cái gì? Tôn Miên Miên trợn mắt, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm nghẹn chết.

Thì ra là đại tỳ mấy ngày trước đã bán cửa hiệu để lấy tiền mặt, đem tất cả bạc đổi thành ngân phiếu, chia cho tam tỳ cùng tứ tỳ, vốn nàng cũng muốn được chia hoa hồng, không ngờ đại tỳ lại liếc nàng một cái xem thường, nói nàng không cần.

Bây giờ nàng rốt cuộc cũng hiểu tại sao mình không cần, bởi vì tiền kia, các tỳ chia nhau làm lộ phí.

Hơn nữa bây giờ nàng cũng hiểu tại sao nửa tháng trước đại tỳ nói với nàng “Nuôi ập thành thần heo để mang đi làm cống phẩm hiến tế”, bởi vì nàng chính là cống phẩm bị hy sinh!

Các tỳ sao có thể nhẫn tâm như vậy? Mọi người đều bỏ đi, chỉ có nàng ngây ngốc ở lại trong phủ.

Chẳng lẽ. . . là lão út thì nhất định là đối tượng hy sinh? Đáp án đã rõ ràng, hiện tại nàng là trụ cột duy nhất còn lại trong phủ, cũng là người duy nhất có thể bị tóm lại làm. . . vật hy sinh?!

Tôn Miên Miên thật nghĩ không ra, các tỳ tại sao lại có thể để một mình nàng ở lại trong phủ đây?

Chẳng lẽ. . . các tỳ tỳ cũng chê nàng là gánh nặng quá mức?

Nàng vẫn nghĩ không thông, từ nhỏ các tỳ chăm sóc, giáo dục nhưng tại sao lại bỏ qua không dạy nàng năng lực kiếm sống, để cho nàng gánh vác việc khó khăn trong nhà, trở thành quan tỳ?

Sau khi bị cách chức thành quan tỳ, nàng bị đưa vào trong cung dạy dỗ hơn một tháng, tiếp theo chính là được an bài đến các phủ lớn.

Tất cả hình như xảy ra quá nhanh, nàng còn chưa kịp điều chỉnh lại suy nghĩ, liền cùng một đám các cô nương cùng độ tuổi chừng 16, 17 cùng nhau ngồi lên một chiếc xe ngựa.

Xe ngựa dọc theo đường đi vừa đi vừa nghỉ, mỗi một lần dừng, thì có một hoặc vài tiểu cô nương theo ma ma xuống xe, đi vào trong phủ, sau đó chỉ có ma ma một mình đi ra.

Nàng yên tĩnh ở trong xe nghe các cô nương khác nói chuyện phiếm, thì ra là họ vốn đều là các tiểu thư trong sáng, phụ mẫu đều làm quan trong triều đình, nhưng bởi vì phạm pháp hay gặp chuyện không may, theo luật pháp hoàng triều, đem nữ quyến cách chức làm quan tỳ.

Nàng cũng không ngoại lệ.

Trong thời gian này, nàng không quên hỏi thăm tung tích nhị tỷ, đều nghe nói là Tôn đại tướng quân “tư thông với địch phản quốc” tin tức truyền đi khắp chốn trong thành. Mà Tôn phủ ngoài nàng ra, tỷ muội khác từ lâu đã thu dọn hành lý nhanh chân chạy trốn khắp bốn phía.

Cũng chỉ có nàng, còn ngây ngốc ở lại trong phủ, hiện tại Tôn phủ bị niêm phong rồi, nàng cũng bị giáng làm quan tỳ, theo một nhóm các cô nương được chia vào hầu trong các nhà quan lớn.

Nhưng Tôn Miên Miên lại không hề hay biết, vận mệnh mình đã bị sắp xếp xong xuôi, tại nơi nàng bị biến thành quan tỳ, đại tỷ Tôn Cẩm Dung đã sớm mua được một ma ma nuôi dạy trong cung, dự định đưa nàng vào hầu tại phủ Hầu gia.

“Được rồi, các người là nhóm người cuối cùng, xuống xe đi”. Mạc ma ma quát một tiếng.

Tôn Miên Miên không dám chậm trễ, nhanh xuống xe ngựa, xe ngựa đã dừng ở tiền viện.

Tổng quản trong phủ là một nam nhân trung niên, khom người, tiến lên trò chuyện cùng Mạc ma ma.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hạ thấp xuống, đôi con ngươi Tôn Miên Miên phát sáng long lanh lên lên nhìn bốn phía.

Nàng cùng ba cô nương khác, theo thứ tự là Tuyết Ánh, Bích Oanh, Liên Y, bốn người đứng xếp thành một hàng ở trong đình viện, một chút âm thanh cũng không dám thốt ra, có chút khấn trương, hai bàn tay xoắn lại với nhau.

Khi Phương tổng quản lấy ra một túi bạc thưởng cho Mạc ma ma, Mạc ma ma hướng Phương tổng quản cúi chào đầy vui vẻ, rốt cuộc cũng rời phủ Hầu gia.

Phương tổng quản cất bước tới trước mặt các nàng, hỏi qua tên, cho đến Tôn Miên Miên.

“Ta. . .Ta tên là Tôn Miên Miên”. Ngay cả ánh mắt nàng cũng không dám giương lên, giọng nói cũng vô cùng nhỏ, biểu hiện vô cùng yếu ớt.

“Láo xược!” ánh mắt Phương tổng quản rét lạnh trợn mắt nhìn nàng một cái. “Vào Hầu phủ mà còn dám xưng “ta”, phạt người buổi tối không được ăn cơm! Sau này các người phải nhớ kỹ thân phận quan tỳ của mình, không được nghĩ đến thân phận cùng lai lịch quá khứ nữa, nhớ chưa?”

Tôn Miên Miên nghe xong, miệng mếu máo. Buổi tối không được ăn cơm? Thật hay giả vậy? Buổi sáng nàng chỉ ăn một cái bánh màn thầu, sau khi xuất cung cũng chưa có một hạt cơm nào bỏ vào bụng. Theo bản năng, nàng sờ sờ bụng, uất ức nhìn Phương tổng quản.

Lúc này, tất cả mọi người đều cúi chào Phương tổng quản, nàng cũng vội vàng làm theo.

“Tuân thủ phép tắc nô tỳ”

Sau đó Phương tổng quản lại giao phó vài chuyện cần chú ý, liền sai một ma ma dẫn các nàng đi xuống.

Nghĩ tới hôm nay phải nhịn đói, Tôn Miên Miên nhịn không được cảm thấy uất ức vô cùng.

Trước đây nàng đâu phải chịu uất ức như vậy? Trong phủ ăn ở tại chỗ, đói bụng chỉ cần kêu một tiếng là được rồi, đừng nói là chết đói, thời gian để miệng nghỉ ngơi cũng không có.

Ô ô. . . .nàng ghét các tỷ tỷ! Tại sao họ chạy trốn lại không mang nàng theo cùng? Để lại nàng chịu khổ như vậy, mặc cho người ta chà đạp.

Với tính cách của Tôn Miên Miên, trừ bên ngoài có chút oán hận với các tỷ tỷ. Việc gia đình có biến, theo thời gian từng ngày trôi qua, dần dần nàng có thể tiếp nhận sự an bài của vận mệnh.

Có lẽ tên nàng nên là Hảo, Tôn Miên Miên, Miên Chi, có thể bay đi cùng gió, tự do tự tại, cũng có thể tùy theo hoàn cảnh mà thay đổi.

Vì vậy sau khi vào Hầu phủ, nàng biết rõ nơi này về sau sẽ chốn nương thân của mình, nếu không có việc ngoài ý muốn, sẽ phải chết già trong phủ.

Nàng không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ đói bụng.

Kể từ khi vào phủ, ngày thứ nhất bị phạt không được ăn cơm tối, giờ cảm giác đói bụng tựa như đã khắc vào trong lòng nàng, dạy nàng ở trong phủ làm việc phải vô cùng cẩn thận.

Nàng ở trong Hầu phủ do hiểu biết nông cạn, bị phân tới hậu viện làm việc vặt, bình thường ở trong phòng bếp làm tạp dịch, sau đó nghe người trong phủ nói chuyện nhiều chuyện, một ngày trôi qua hết sức nhẹ nhàng.

Hôm nay, nàng trở lại sau khi phơi nắng ở sân, trên đường gặp Bích Oanh, cô nương này chừng 17 tuổi, cũng không khác biệt nhiều lắm so với nàng, chỉ có điều biết nàng ấy mấy tháng, có chút tiểu thư quan gia yếu ớt, nghe nói vốn được gả cho nhi tử của một tri huyện, nhưng bởi vì trong nhà có biến nên bị từ hôn rồi, cùng với nàng vào trong cung lại cùng nàng vào một phủ làm quan tỳ.

“Bích Oanh tỷ tỷ”. Tôn Miên Miên dịu dàng gọi.

“Miên Miên, muội tới thật đúng lúc”. Bích Oanh vào phủ cũng đã một thời gian, trong thời gian này ở trong phủ làm công việc tạp dịch, hôm nay lần đầu tiên bị tổng quản phái đi phục vụ Nhị thiếu gia. “Đây là ma ma phòng bếp giao cho, muốn đem chén thuốc đã sắc này tới vườn Nam”. Bởi vì hai người tuổi sần sần nhau, so với mọi người ở đây, Bích Oanh liền chú ý tới nàng hơn.

“Chén thuốc?” Tôn Miên Miên cũng chưa có đồng ý sẽ đưa, chỉ thấy Bích Oanh vội vã đem chén thuốc trên khay cho nàng. “Vườn Nam. . . Có người nào bị bệnh?”

Bích Oanh thu lại con người, lơ đãng mở miệng: “Vườn Nam. . . nghe nói là Nhị thiếu gia”.

Mặc dù thân phận là quan tỳ đệ tiện, nhưng con người luôn hướng chỗ à bò lên, vì vậy vừa vào phủ, nàng cũng đã hỏi thăm tất cả các tin tức trong phủ, cuối cùng nàng cảm thấy có hy vọng nhất là đại thiếu gia, lấy vẻ ngoài của nàng, để chủ tử coi trọng là một chuyện rất dễ dàng, không ngờ thực tế cùng tâm tư của nàng lại cách biệt như vậy, tổng quản lại phái nàng tới bên cạnh Nhị thiếu gia.

“Nhị thiếu gia. . .” Tôn Miên Miên tự lẩm bẩm, sau đó sắc mặt đen lại: “Nhị thiếu gia không phải. . .” Chủ tử khó tính nhất trong phủ sao? Lời này của nàng còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Bích Oanh trừng mắt nhìn, lại cứng nhắc nuốt trở về.

Bích Oanh nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của nàng, cười lạnh một tiếng: “Nhìn muội cũng không phải là người quá ngu ngốc, vào phủ cũng đã hỏi thăm được không ít tin tức về chủ tử đi” Nàng cho là Tôn Miên Miên cũng giống mình, vào phủ vì muốn cố gắng tìm một cái đệm nhún để nhảy lên cao.

Ach. . .Tôn Miên Miên cắn môi. Nàng không phải cố ý đi hỏi thăm, chỉ là chỗ làm việc lại đúng ngay phòng bếp, trong phòng bếp người đến người đi, thỉnh thoảng còn nghe được vài tin tức trong phủ, không cần hỏi thăm cũng nghe được tin tức nhiều chuyện.

Hầu gia có một phu nhân chính thất, hai trác phu nhân, cùng với bốn tiểu thiếp, con cái có năm nam bảy nữ, mà trong miệng các nàng Nhị thiếu gia con ruột của đại phu nhân____con trai trưởng.

Chỉ là Nhị thiếu gia ở trong mắt người trong phủ hay ngoài phủ, luôn luôn bị bình luận quá nhiều,Nghe nói hắn ta là một kẻ phóng đảng không biết kiềm chế, phong lưu thành tính, hơn nữa tính cách cũng âm tình bất định, tốc độ trở mặt còn nhanh hơn cả lật trang sách

Nghe nói lần trước có một nô tì bưng sai một ly trà. Liền bị nhị thiếu gia lạnh lùng đánh cho thành người què, đuổi ra khỏi phủ, hơi không thuận theo ý tứ của hắn, nặng thì đánh chết, nhẹ thì tàn tật đuổi ra khỏi phủ.

“Chén thuốc này, muội thay tỷ đưa đi đi!” Bích Oanh nâng tròng mắt lên, nhìn nàng. “Tỷ thấy muội rất rảnh rồi, coi như giúp tỷ đi!”

Tôn Miên Miên không giấu suy nghĩ, trong nháy mắt khuôn mặt hiện lên vẻ khổ sở, “Nhưng. . .muội vừa đến trong phủ không lâu, một số quy tắc còn chưa học được, tùy tiện đưa thuốc cho Nhị thiếu gia như vậy.

. .” tính cách từ trước đến nay của nàng là bớt đi chuyện phiền phức, tính tình có điểm mềm yếu, cho nên khi gặp phải chuyện phiền phức, liền chạy trốn.

“Đừng nói nhiều như vậy, lần trước tỷ không phải giúp muội đem vài thứ cho tam thiếu gia sao? Bây giờ muội giúp tỷ đưa lại đồ có làm sao? Chẳng lẽ muội không định giúp con người bạn rận này?” Thái độ Bích Oanh trở nên cứng rắn.

Thấy Bích Oanh thay đổi nét mặt, đem cái tội tệ đẩy lên người nàng, khiến cho nô tính từ nhỏ đã bị các tỷ tỷ quen thói bảo lại xuất hiện, đến cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận.

“Giúp”. Tôn Miên Miên vội vàng cười ha ha vài tiếng: “Làm sao có thể không giúp đây?” Nàng lui về sau vài bước, chỉ sợ bị Bích Oanh giở giọng

Không sợ, không sợ. Nàng an ủi mình, chẳng phải chỉ là đưa chén thuốc sao? Đưa vào đến ra ngoài cũng không mất bao nhiêu thời gian, có thể xảy ra chuyện gì?

“Vậy thì giao uội.” Bích Oanh cười cười. Mục tiêu của nàng cũng không phải là tên trong miệng mọi người là tay chơi không có tiền đồ nhất, mà phải ở một nơi xa hơn.

Vào phủ không lâu, nàng liền đi hỏi thăm toàn bộ mọi chuyện.

Mặc dù đại thiếu gia do trắc phu nhân sinh, nhưng mặc kệ là trong phủ còn có vua và dân, quyền cao chức trọng, chỉ kém chức vị người kế tục.

Bàn về tương lai, nhị thiếu gia mặc dù là người được nắm giữ chức Thái Úy nắm binh quyền trong hoàng thành, nhưng ai cũng biết chức thái úy bây giờ cũng chỉ là chức quan ảo, quân quyền đã sớm nằm trong tay hoàng thượng, mà đại thiếu gia lại càng được hoàng thượng coi trọng, nghe nói là tương lai cực kỳ sáng chói.

Mà người nam nhân nàng muốn tìm, đương nhiên phải như vậy.

Tôn Miên Miên bắt đầu dĩ, chỉ có thể sờ mũi một cái, thở dài, coi như không phục cũng phải làm, bởi vì đều là nô tỳ, nàng chỉ nghĩ ở trong phủ tìm được chốn nương thân, không muốn bị cuốn vào vòng thị phi.

Cho nên dù bây giờ nàng gặp phải chuyện bất công bằng, nhiều nhất chỉ có thể nhún mày một cái, thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì đây là nơi sinh sống duy nhất của nàng!

2. Chương 2

Trong lòng Tôn Miêu Miêu vô cùng thấp thỏm.

Nàng tới phủ Hầu gia chưa lâu, chỉ là chuyện nhiều chuyện lại nghe được rất nhiều.

Nhị thiếu gia tên là Hách Lang, là chủ tử có tính khí xấu nhất trong phủ Hầu gia, chỉ là tính tình hằn ta không tốt cũng không phải đánh người là xong chuyện, mà là sẽ cho người đó khắc sâu lại sự đau đớn bằng mọi thủ đoạn.

Nàng vốn tưởng ông trời đối với nàng không tệ, mặc dù không gặp chủ tử đối tốt như thiên đường, nhưng là không có an bài nàng đi phục vụ chủ tử khác, nhìn sắc mặt chủ tử làm việc, ai biết hôm nay lại đụng phải một nhiệm vụ, nhận cái củ khoai lang nóng bỏng tay từ Bích Oanh.

Mặc dù âm thầm nói như vậy, nàng vẫn phải đem chén thuốc này tới vườn Nam.

Tới bên ngoài, nàng bị một thị vệ cản lại, cặp mắt hơi sáng lên, nghĩ thầm, vậy không cần phải tự mình mang vào cho nhị thiếu gia rồi.

Vẫn còn vui mừng vì không cần đối mặt với đại ma đầu trong truyền thuyết thì cận vệ lại hỏi tên nàng, sau đó muốn nàng chờ hẩn vào thông báo.

Vượt qua ngoài dự liệu chính là. . . .

“Nhị thiếu gia muốn cô nương bưng thuốc vào trong phục vụ” Thị vệ nhường ra một con đường để cho nàng bước vào bên trong, tốt bụng chỉ phương hướng cho nàng.

Vui sướng trên mặt Tôn Miên Miên nhất thời biến mất, xụ mặt xuống rất rõ ràng, cắn cánh môi mềm mại, nhẹ nhàng đi tới cửa sương phòng.

Đừng sợ, nàng không tiếng động tự an ủi mình. Chỉ là đưa chén thuốc thôi mà, chính là nói một câu, để đồ xuống là tốt rồi.

Nàng rũ mắt xuống, thận trọng bước vào trong.

Vốn tưởng gặp phải một người vai hùm lưng gấu, nam nhân có gương mặt hung ác, nhưng khi nàng vừa vào tới bên trong thì mới phát hiện nam nhân cúi đầu ngồi trước đồng văn kiện, ngoại hình không giống như tưởng tượng của nàng to lớn, vạm vỡ mà ngược lại, cao lớn hơi gầy.

“Nhị thiếu gia, buổi trưa tốt lành!” Nàng cúi đầu chào ở ngay cửa ra vào, nhỏ giọng mở miệng: “Bẩm thiếu gia, Nô tỳ đưa thuốc tới”

Nam nhân đang viết chữ ngẩng đầu lên nhìn, ngoài dự đoán thật tuần mỹ, làm cho nàng có chút mất hồn.

Hắn xinh đẹp tựa như nhị tỷ, vẻ lạnh nhạt càng làm trái tim người khác loạn nhịp, cơ hồ nàng không thể dời đi ánh mắt của mình.

Nếu không phải đôi lông mày xinh đẹp suy yếu câu hồn đoạt phách, nếu hắn mặc trang phục của phụ nữ, thật sẽ chẳng ai hoài nghi hắn là nam nhân.

Sống mũi cao hợp với đôi môi mỏng, làn da trắng như ngọc, hắn lấy đôi mắt phượng không hề có nhiệt độ nhìn nàng.

“Người nói, người tên gì?” Hắn đi ra khỏi cái bàn.

Không ngờ hắn sẽ hỏi tên mình, đầu tiên Tôn Miên Miên thở dốc vì kinh ngạc, sau đó vội vàng thu lại ánh mắt. “Nô tỳ gọi Tôn Miên Miên”.

Tôn Miên Miên. Tròng mắt đen của hắn híp lại một cái, đứng ở phía trước cách nàng không xa. Nhìn nàng cúi thấp khuôn mặt nhỏ nhắn đi về mình.

“Là tư thông với địch phản quốc. . .Tôn phủ?” Hắn nhíu mày.

Nàng cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ tin tưởng nhị tỷ nô tỳ là một tướng quân yêu nước. . .chỉ là bây giờ tỷ ấy không rõ tung tích. . .”

“Hừ.” Hắn cười lạnh một tiếng. “Phản bội muội muội. Thú vị là, năm tỷ muội Tôn gia các người, một phản quốc, ba chạy trốn, chỉ còn lại một mình người ở lại trong phủ thôi sao?”

Mặc dù không thích giọng nói cuồng vọng của Hách Lang, nhưng nàng vẫn nhỏ giọng trả lời: “Vâng”

“Người không sợ chết sao?”

“Chết?” Nàng nhíu mày, không nhận được nhìn về phía hắn. “Sợ chứ!”

“Vậy sao người không trốn?” Hắn lại hỏi.

“Trốn thế nào?” Nàng theo bản năng đáp lại, mặt uất ức: “Nô tỳ là người cuối cùng trong phủ biết chuyện này, muốn trốn cũng không kịp rồi”.

Người cuối cùng biết? Hắn sững sờ, không nhận được nhìn về phía nàng, nhìn ánh mắt nàng toát ra uất ức, không giống như đang nói dối.

Thì ra tiểu cô nương này là bị bắt đắc dĩ. . .người chết thế!

Hắn lại lên xuống quan sát nàng vài lần, thấy ngoại hình nàng bình thường, có chút tròn, ngũ quan còn có chút non nớt, mặt mày mang theo chút đơn thuần, xem ra trước đây nàng được các bà các chị ở Tôn phủ kia bảo vệ rất tốt, nhưng không giống như cô nương tao nhã.

Nàng cùng hắn nhìn nhau, vốn còn nghĩ thật ra thì Nhị thiếu gia cũng không kinh khủng như bên ngoài người ta đồn đại, sau một khắc đã chứng minh suy nghĩ của nàng là. . . sai lầm!!!

“Láo xược!” Hắn vung tay lên, lập tức làm đổ cái khay trên tay nàng, chén thuốc cứ như vậy mà văng khắp người.

À?! May mà chén thuốc đã nguội đi rất nhiều, nếu mà là mới sắc, sợ là da của nàng đã bị lột đi một lớp.

Chỉ là. . .hắn ta nói như thế nào mà trở mặt thì liền trở mặt à?

Nàng nhú mày, có chút giật mình, nhìn chén thuốc vừa đổ, sau đó sợ sệt nhìn về phía hắn.

“Nô tỳ hầu hạ ta không phải tên là Bích Oanh sao? Tại sao lại tự tiện đổi người tới hầu hạ ta?” Hắn bày ra bộ mặt lạnh lùng, trầm giọng hỏi.

Nhất thời, thị vệ bên ngoài rối loạn cả lên, rất nhanh vọt vào trong nhà, rút kiếm ra kề sát cổ nàng.

Lòng nàng hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống trước mặt hắn, cả người cơ hồ nằm rạp trên mặt đất: “Xin nhị thiếu gia thứ tội! bởi vì Bích Oanh tỳ tỳ có chuyện, lần này mới nhờ nô tỳ đưa đến”

“Người có biết là đã phạm vào điều đại kị của ta?” Hắn lạnh giọng chất vấn, nhìn nàng không ngừng phát run, mắt phượng khẽ thu lại.

“Nô. . .nô tỳ mới vào phủ không lâu, một số quy tắc trong phủ vẫn chưa học được hết, xin nhị thiếu gia tha mạng.” Nàng sợ đến nỗi hai hàm răng đều run lên, hơn nữa nhớ đến phương thức nhị thiếu gia đối đãi với người hầu vô cùng tàn nhẫn, chỉ sợ khi bản thân ra khỏi sương phòng, không phải thiếu một cái chân thì chính là thiếu một cái tay.

“Phương diện thực liên quan, ta không thích mượn tay người thứ ba”. Hắn cười nhạt một chút, “Người giúp chuyện này chính là giúp mình rước họa sát thân.”

Rước. . .họa sát thân! Nàng ngây ngốc mở miệng: “Chuyện này. . .có nghiêm trọng như vậy không? Nô tỳ cũng không muốn nhiều chuyện, chỉ là nhận lời ủy thác của người khác mới tới đây một chuyến. . .nếu như nhị thiếu gia không thích, nô tỳ sẽ trở về nói với Bích Oanh tỳ, lần tới nhất định sẽ không giúp mang thuốc nữa”.

Chân mày hắn nhíu lại. Tiểu cô nương này cũng quá thành thực đi!

“Nghe giọng nói của ngươi, còn không phục?”

“Nô tỳ dĩ nhiên không phục!” Dù sao sống chết đều ở trước mắt, nàng dứt khoát chơi trò thử vận may để đi ra ngoài. “Giúp người một lần, há có đạo lý nào tốt bụng lại bị thiên lôi đánh?! Vậy sau này trong phủ còn có ai dám giúp đỡ lẫn nhau đây?”

Nhất thời, đám thị vệ trong phòng đều thở dốc vì kinh ngạc, không nhận được giúp nàng lau mồ hôi, nàng là người đầu tiên dám chống lại Hách Lang như vậy.

“Ta nói một câu, ngươi lại cãi tới mười câu”. Hắn cười lạnh một tiếng. “Ý là ngươi phạm vào quy tắc của ta, xử phạt ngươi là ta không đúng?”

“Thiếu gia không sai, người sai là nô tỳ.” Nàng nhỏ giọng trả lời. “Chỉ là có lòng độ lượng của thiếu gia, mới có thể có được nô tỳ trung thành một lòng vì người”. Dẫu gì trước kia nàng cũng là thiên kim tiểu thư, mới không giống hắn chen ép tới tới!

“Nói như vậy, chỉ cần ta tha cho ngươi tội chết, sau này ngươi sẽ trung thành, một lòng với ta?” Giọng nói của hắn đề thấp xuống rất nhiều. “Dù là muốn ngươi đi tìm cái chết ngươi cũng không từ?”

Ách. . .nàng có thể nói muốn suy nghĩ một chút không?

Nhưng bây giờ làm gì còn thời gian cho nàng suy tính, nàng không thể làm gì khác hơn là vội vàng gặt đầu. “Xin nhị thiếu gia thứ tội, nô tỳ xin nguyện vì nhị thiếu gia làm trâu làm ngựa”.

“Tốt”. Lần này, hần ngược lại rõ ràng, cười to hai tiếng “làm trâu làm ngựa. . .” Hần liếc nhìn một cái, tất cả thị vệ thu lại thanh trường kiếm, sau đó lui sang một bên. “Trước ở trong triều đình Tôn Cẩm Hoa thiếu ta, bây giờ tất cả đều là do người tự tìm đến”.

Gì? Nhị tỷ thiếu hần ta cái gì?

“Nếu người tự đưa mình tới cửa nhận tội, vậy ta cũng không khách khí”. Hần đứng trước mặt nàng, môi mỏng khẽ cong lên. “Tôn Cẩm Hoa với ta thù mới hận cũ, ta sẽ từ đòi lại từ người, người tỉnh ngộ đi.”

Nàng há to mồm, đôi mắt to tròn trợn lên phải to bằng cái chuông.

Cái gì? Nhị tỷ với hần ta thù mới hận cũ?

Kì quái! Liên quan gì tới nàng? Tại sao muốn nàng tỉnh ngộ a a a. . . .

Tôn Miên Miên có thể nói là khuôn mặt nhỏ nhắn phàn nàn chuyển vào vườn Nam.

Nhiều người vừa nghe thấy nàng thay cho công việc của Bích Oanh nên chuyển vào vườn Nam, tất cả đều là vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó vỗ vỗ bả vai nàng, chúc nàng may mắn

May mắn? Sống bên cạnh chủ tử, lại là chúc nàng may mắn, mà không phải chúc nàng mau thoát ra khỏi cuộc sống này? Mọi người chúc phúc cũng không để lại chút hạt cát nào trong đáy lòng thực tế của nàng, ngược lại khiến hai chân nàng run run khi chuyển vào vườn Nam.

Nói đến Hách Lang, hần ta là một chủ tử phách lối lại lạnh lùng, sắc mặt đối đãi với người làm không bao giờ thay đổi, chủ tử thay đổi nhiều người làm nhất trừ hần ta ra còn có thể là ai khác.

Mà đi ra từ chỗ ở của Hách Lang , hơn phân nửa nô tài đều không có kết quả tốt, chỉ sợ nàng cũng giống vậy, lúc đi ra không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Tốt!

Đột nhiên tay nàng nắm chặt thành hai quả đấm, nhìn phương xa, trong lòng khẽ khích lệ mình, lấy “không chết” làm mục tiêu., nếu quả thật chỉ còn dư lại nửa cái mạng như lời nói. . . .vậy cũng coi là mệnh! Miễn là còn sống, còn có hy vọng.

Sau khi chuyển vào vườn Nam, tới tớ phục vụ Hách Lang cũng không nhiều, trong vườn có một quản sự tên là Mạc Khánh, còn có người chạy việc, gã sai vặt, cùng với cận vệ Vệ Thanh Ảnh.

Vốn là trong phủ muốn đem Bích Oanh tặng cho Hách Lang, nhưng nàng lại gặp xui xẻo thay thế cho vị trí của Bích Oanh.

Xui xẻo hơn nữa chính là, trong triều nhị tỷ của nàng cùng Hách Lang có chuyện gì đó, khó trách khi hần ta nghe thấy nàng họ Tôn, sắc mặt liền thay đổi.

Chưa kịp thay đổi sắc mặt, vừa đến Vườn Nam trình diện, hần liền phân phó Mạc quản sự chỉnh nàng, muốn nàng một mình quét dọn tiền thính sạch sẽ không được để ột hạt bụi nào còn sót lại.

Nàng không thể từ chối, vì hần ta là chủ tử còn nàng là nô tỳ.

Ô ô. . .có chủ tử nào lại gây khó dễ cho nô tỳ như vậy chứ?

Nàng xách theo thùng nước, cả ngay ở trong thính đường soàn soạt soàn soạt tắm một cái.

Lau hết phòng khách, đổi sang quét sân; vừa quét xong, đi sắp xếp lại thư phòng. . .loại công việc quét dọn này là việc quen tay hay việc.

Chỉ là bất nàng lao động gân cốt còn chưa đủ, còn muốn mài dũa lại ý chí của nàng, muốn nàng đi cho ngựa ăn.

Cho ngựa ăn không phải là việc của một phu xe sao?

Trước kia nàng chỉ là một nữ tử sống trong khuê phòng, chưa từng làm chuyện này, khi xách theo cái thùng hỗn hợp thức ăn gia súc gồm lúa mạch cùng ngô, hết sức lo lắng đi tới cạnh chuồng ngựa, vài con ngựa đứng trong chuồng cạnh máng ăn, đang phun khí.

“Hí. . .” trong đó có một con ngựa ô khi nhìn thấy người xa lạ là nàng, lo lắng, hí móng ngựa còn không ngừng loạt xoạt trên đất.

Mặc dù trước kia trong phủ cũng có chẵn ngựa, nhưng loại ngựa này đối với nàng phải nói là quá mức khổng lồ, vả lại mỗi con ngựa đều có những tính cách khác nhau, cộng thêm triều đình cũng nuôi ngựa, một chút là hoàng thượng lại ngự ban ngựa hoang khỏe mạnh, tính tình hung dữ hơn so với loại ngựa bình thường hay cưỡi nhiều.

Nhìn thấy nàng đến gần chuồng ngựa, con ngựa đen không ngừng cắn răng phun khí, giống như là đang đe dọa nếu nàng còn tới gần thêm một bước, nó sẽ cắn đứt cổ của nàng ngay lập tức

Ô. . . ô. . . đây mới là con ngựa thật sự sao?

Nàng dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, rất không hăng hái lùi về sau mấy bước.

Khi nàng còn đang ở máng ăn gần người thì người phu xe đã đi vào rồi, đem con ngựa đen dắt ra ngoài, đem dây cương buộc vào bên cạnh cái rãnh nước.

“Con ngựa này là con ngựa nhị thiếu gia yêu thích nhất, nó tên là Hắc Tương”. Người phu xe quay đầu lại nhìn nàng. “Công việc hôm nay của ngươi là cho nó ăn, giúp nó tắm, cuối dùng bàn chải chải sạch toàn thân cùng lông bờm của nó, công việc rất đơn giản”. Hắc giao phó công việc phải làm cho nàng.

“Tiểu. . . tiểu ca. . .” giọng nói của nàng có chút run rẩy. “Nó. . . tính khí nó xem ra không được tốt lắm.”

“Đúng a!” Người phu xe ngược lại không chút giấu diếm. “Tính tình Hắc Tương dữ dần, bình thường chỉ có nhị thiếu gia và ta mới có thể lại gần nó, đừng đứng ở phía sau mông nó, sẽ bị nó đá bị thương”. Sau đó rời đi làm việc của mình.

Tôn Miên Miên đứng tại chỗ, bộ dạng không biết làm sao.

“A. . . haha. . .” bởi vì sợ bị cắn, đầu tiên nàng hướng Hắc Tương cười gượng hai tiếng. “Ta nói Hắc đại ca, bụng ngươi có đói không?”

Nàng thật sự rất vất vả mới lấy được dũng khí, xách theo thùng đựng thức ăn gia súc tới trước mặt nó.

Chỉ là mỗi lần nàng đi thêm một bước, âm thanh Hắc Tương phun khí càng lớn, làm cho hai tay càng thêm run rẩy dữ dội hơn, cho tới khi nàng lấy thùng thức ăn đặt trước mặt nó, đại gia nó còn không vui hướng nàng phun khí.

“Ô. Oa. . .” Nàng bị dọa sợ tới mức vội vàng nhảy ra phía sau một cái, chấp tay trước ngực, “Ta nói Hắc Tương đại nhân này, ngài cần được giúp đỡ, hôm nay tiểu nhân tới để phục vụ ngài. . . ngài phối hợp với ta một chút, ngàn vạn. . . ngàn vạn đừng cắn ta!”

Quả nhiên người thế nào nuôi ngựa thế ấy, từ góc độ này Hắc Tương hoàn toàn giống như Hách Lang không thèm để ai vào mắt.

“Con ngựa thối!”. Nàng thấy nó không ngừng hí, giống như là hã hê kêu gào, tức giận phồng má, nhìn chăm chăm nó. “Sao đức hạnh của ngươi lại giống chủ tử mình như thế nhỉ? Phục vụ ngươi ta đã rất uất ức, ngươi đừng có kiếm chuyện cho ta làm!”

Mặc dù miệng nàng không ngừng chửi rủa, nhưng nàng vẫn rất chăm chỉ đi sang bên cạnh lấy thùng nước cùng bàn chải, chuẩn bị cọ rửa thân thể cho nó.

“Ngoan nào!” Nàng thận trọng đến gần nó, bàn tay nhỏ bé đặt trên lưng nó. “Ta giúp ngươi kì lưng”.

Hắc Tương quay đầu nhìn lại, hí một tiếng, thân thể hơi uốn éo, giống như không ngừng phun khí vào nàng.

“Tính khí của ngươi rất xấu!”. Nàng cũng trừng lại nó một cái, nhưng chuyện Hách Lang đã giao phó, nàng không dám không làm, chỉ sợ làm trái ý của hắn, sẽ càng có nhiều chuyện vặt theo chân tới.

Mặc dù không ngừng cầu nhàu, nhưng nàng vẫn cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi, di chuyển đến bên người nó, nhón chân lên, cọ rửa thân thể cho nó.

Hắc Tương vốn đang dữ dằn lo lắng, nhưng theo sức lực từ bàn tay nhỏ bé của nàng cùng với việc nàng không ngừng trấn an, âm thanh phun khí càng ngày càng nhỏ đi.

Mắt thấy Hắc Tương đã bớt đi địch ý, nàng dần can đảm hơn, động tác ngày một bạo dạn hơn, từ lưng ngựa xoay đến cần cổ nó.

Khi đôi mắt to của nàng chống lại đôi mắt ngựa thì lại không nhịn được nói thầm: “Tính khí người với chủ tử người giống nhau như đúc, thích người ta sờ lông của người đúng không? Nhìn dáng vẻ thoải mái của người. . . .thật ra thì người cũng không khó phục vụ lắm! Nếu như nhị thiếu gia có thể tốt giống người, sờ đầu một cái, chải đầu một cái, thì tốt hơn bao nhiêu?”

Một người một ngựa chung đụng, nhìn qua nhìn lại thì đúng là rất hòa bình, mà nàng hoàn toàn không phát hiện ra sau lưng có một bóng dáng, một trùng mắt đen căng thẳng nhìn theo từng động tác của nàng.

Nàng thì ngược lại, vui vẻ thoải mái. Hách Lang đi tới chuồng ngựa, vì muốn thấy nha đầu này khóc lóc chạy tới.

Hướng hần cầu xin tha thứ.

Không ngờ, Hắc Tương luôn dữ dằn đó bây giờ lại ngoan ngoãn để cho nàng chải lông, không giống bộ dạng chó lại gần hàng ngày.

Có lẽ nhìn thấy Hắc Tương không phản kháng, lá gan nàng cũng dần dần lớn hơn, nhất thời hưng phấn quên đi lời dặn dò của người phu xe, càng lúc càng đi xuống phía sau, tới chỗ cái mông nó.

Hách Lang vừa nhìn thấy, lông mày hơi nhướng lên.

Hắn nuôi Hắc Tương nhiều năm như vậy, trừ hắn và người phu xe ra, không ai có thể chạm vào cái mông của nó, thế nhưng tiểu cô nương này lại to gan, quên đi lời dặn dò, muốn chạm vào mông Hắc Tương để tìm cái chết.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, hần vội vã bước lên trước, đến sau lưng nàng bắt lấy cánh tay nhỏ bé, hung hăng kéo nàng vào trong ngực.

“A!” Tôn Miên Miên kinh hãi, bàn chải trên tay rơi xuống đất, quay đầu lại nhìn hần hỗn hển: “Nhị thiếu gia, sao ngài lại ở chỗ này?”

Hần không có trả lời vấn đề của nàng, dĩ nhiên sẽ càng không thừa nhận hần đang lo lắng cho nàng, quả nhiên dự cảm của hần là chính xác.

Nha đầu này tính cách cẩu thả, nếu hần không kịp thời xuất hiện, sợ là Hắc Tương đá chân sau một cái, đem vị trí lực phủ ngũ tạng của nàng đảo lộn lại hết.

“Vừa rồi phu xe không có dặn dò người không được đứng phía sau Hắc Tương, cũng không được chạm vào mông của nó sao? Hần lạnh giọng hỏi, đem cánh tay dài của mình thật chặt trong ngực.

“Có. . .có chứ!” bởi vì hần tức giận nên nàng có chút kinh sợ, nhỏ giọng trả lời: “Chỉ là . . .nô. . .nô tỳ quên. . .”

“Quên?” hần không vui nhìn nàng chằm chằm, “Vậy đợi đến khi bị Hắc Tương đá bay, người có nhớ tới đau không?”

Cô chớp chớp đôi mắt to vô tội, sợ hãi ngẩng nhìn tuần nhan của hần, rồi mở miệng. “Nhị thiếu gia, ngài đang lo lắng cho nô tỳ sao?” Là nàng nghĩ quá nhiều sao? Sao lại cảm thấy đáy mắt hần có hiện một tia lo lắng đây?

Hần lập tức dùng sức đẩy nàng ra, lạnh giọng trả lời: “Người thật là thích tự dất vàng lên mặt mình, một cái mệnh ti tiện của người thì đáng bao nhiêu tiền? Bản thiếu gia chỉ sợ Hắc Tương đá bị tổn thương tới chân, bỏ ra nhiều tiền cũng không trị khỏi, đến lúc đó cái mạng nhỏ của người có thể đền được sao?”

Nàng hơi nhíu lại lỗ mũi, nhỏ giọng đáp lại: “Cái mạng nhỏ của ta cũng rất đáng tiền a!” Sau đó nhìn thấy trán hần có hơi buông lỏng xuống.

“Hừ” Hần tính phẩy tay áo bỏ đi.

“Cái đó. . .Nhị thiếu gia, ngài tới chỗ này để làm gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò hỏi.

Hắn dừng bước, liếc nàng một cái. “Trong phủ này ta muốn đi nơi nào thì liền tới đó, người quản được?”

“Oh!” Nàng uất ức đáp một tiếng.

Chẳng lẽ nàng tự dất vàng lên mặt mình thật? Nàng gãi gãi mặt, lâm vào suy tư.

Nhưng nếu lúc ấy không phải hắn xuất hiện kịp thời, nói không chừng nàng sẽ bị Hắc Tương đá bay ra ngoài cũng nên. . .nói như vậy, thật ra thì Hách Lang cũng không vô tình như lời đồn đại bên ngoài đúng không?

“Còn không mau cọ rửa sạch sẽ cho Hắc Tương? Chẳng lẽ muốn tự ta làm?” Hắn không vui quay lại thúc giục.

“Vâng” Ai, một ngày làm nô, cả đời làm nô, sao nàng lại dám nói không chứ? Không thể làm gì khác hơn là sờ mũi một cái, tiếp tục giúp Hắc Tương cọ rửa thân thể.

Chỉ là vốn có cảm giác oán thán Hách Lang, cơ hồ từ xấu dần dần lại chuyển sang trung lập rồi.

Thật vất vả mới tới buổi trưa, Tôn Miên Miên dùng xong cơm trưa, vốn muốn lười biếng một chút, thử một cái, không ngờ lại bị Mạc quản sự bắt gian tại trận, nhắc nhở một chút, sau đó muốn nàng đưa trà cùng điểm tâm tới thư phòng.

“Đưa cái gì mà trà cùng điểm tâm?” Nàng bất mãn nói thầm, nhớ tới ngày đầu tiên trình diện bị hắn chỉnh giống như người tàn tật, bây giờ hắn lại còn muốn uống trà cùng ăn điểm tâm vô ích? “Ta nguyện rửa người ăn nhiều bị đau bụng”

Rõ ràng là nhị tỷ cùng hắn làm chuyện bấy bạ, tại sao lại muốn xuống tay với nàng, báo thù với con chuột oan à? Nàng thật vô tội mà.

Nói nhỏ hết sức, nàng càng nghĩ càng tức, lúc này vừa đi ngang qua một vườn hoa nhỏ trong Vườn Nam, nàng đột nhiên dừng bước, một màu sắc rực rỡ bên trong hàng rào rơi vào trong mắt nàng, đầu tiên là sưng sờ nhìn, sau đó một nụ cười mờ ám dâng lên.

Nàng thận trọng nhìn bốn phía, phát hiện bốn bề vắng lặng, vội vàng tới bên hàng rào, đem cái khay ở trên tay để sang một bên, tiếp theo bàn tay nhỏ bé quét ngang qua mặt đất, thổi lên không ít đất cát.

E hèm!

“Hách Lang, người cho ta chịu khổ, ta mời người ăn đất.” Nàng hừ hừ, mở nắp ấm trà ra, cho đất cát thả vào trong bình.

Vỗ tay một cái, lau sạch bùn cát trên tay, lần nữa nở nụ cười, cầm khay, đứng lên, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra đi về phía thư phòng.

Tới bên ngoài thư phòng, trên mặt nàng còn nở nụ cười nhàn nhạt: “Nhị thiếu gia, nô tỳ bưng trà cùng điểm tâm tới”.

“Đi vào” Hách Lang ở bên trong mở miệng, để cho nàng thuận lợi bước vào thư phòng.

Nàng bước qua các thị vệ bên cạnh, phát hiện bọn họ lộ ra vẻ mặt quang minh lăm lăm, khiến cho nàng cũng không nhịn được mà đứng thẳng lưng.

Nâng tròng mắt lên, nàng nhìn thấy tên yêu nghiệt hắn mặc bộ trang phục màu trắng, cổ áo còn khê mở, không giống bộ y quan chính tề ngày hôm qua, mái tóc dài đen nhánh như thác nước xõa dài sau lưng.

Nàng nghĩ, nếu lúc trước không phải nghe tin đồn liên quan đến hắn, biết hắn là người có tính cách lạnh lùng vô tình, sợ là mình cũng bị vẽ ngoài tà mị hấp dẫn.

Đặt cái khay sang một bên, nàng rót trà vào một cái ly, sau đó thận trọng bưng tới trước mặt hắn. “Nhị thiếu gia, mời dùng trà”

Hắn lúc này đang ngồi ở trên ghế, tay phải buông bút xuống, đôi mắt đen tà mị nhìn nàng, phát hiện ra đáy mắt nàng phát sáng, khúc miệng cũng giương lên, hoàn toàn khác biệt so với nét mặt hai ngày nay.

Hắn cũng không phải là ngu ngốc, rất nhanh liền phát hiện có bẫy, nhưng hắn cũng không phơi bày ra, chỉ là yên lặng theo dõi.

“Nhị thiếu gia, mời dùng trà”

“Ừ”. Hắn nhàn nhạt đáp lại một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng nâng ly trà lên, vén ly lên thì cố ý nhìn chất lỏng trong ly, phát hiện ra không có gì khác thường.

Uống nhanh. Thấy hắn nâng cái ly lên sát môi thì hai cái tay Tôn Miên Miên vì hưng phấn mà xoắn chặt lại với nhau, theo dõi gương mặt của hắn.

Khi đáng lẽ hắn phải uống hết ly trà này rồi thì hắn lại đột nhiên đặt ly xuống, hếch mày lên nhìn nàng. “Thế nào? Ta uống trà, sao ngươi lại liêu mạng nhìn ta chăm chăm như vậy?”

“Chuyện này. . .không có!” Nàng vội vã lắc đầu. “Nô tỳ. . .nô tỳ chỉ là đang nghĩ, trà này, không biết có hợp với khẩu vị của nhị thiếu gia?”

“Hả?” trên mặt hắn không hề che giấu sự nghi ngờ, hình như vô cùng hoài nghi nàng nói. “Như vậy đi! Ta đem ly trà này thưởng cho ngươi”.

“À?” Nàng sửng sốt một chút, có chút kinh ngạc nhìn hắn. “Chuyện này. . .Cái này không được đâu! Nô tỳ là một người thôi bĩ, không cần uống loại trà tốt như vậy. . .”

“Ta bảo thì ngươi uống!” Bàn tay hắn gõ nhẹ lên án trác. “Chẳng lẽ ngươi cho gì thêm vào trà?”

“Nô tỳ không dám”. Nàng vội vã lắc đầu, cho dù có, cũng không dám thừa nhận đâu!

“Không dám?” Hắn khê cười, tròng mắt kia nhìn thẳng vào nàng. “Nếu quả thật không dám, ta thưởng ngươi trà, ngươi đang chuẩn bị liêu chết không uống sao?”

Khóe mắt nàng giật giật, nam nhân này lại đem “Chết” tới uy hiếp nàng.

Thâm! Biết rõ nàng rất sợ chết, lại dùng tính mạng tới uy hiếp nàng, thật không phải là chủ tử tốt! khó trách trong cung ma ma nói, được chủ tử tốt chọn trúng như lên đến thiên đường, bị chủ tử xấu để ý sống không bằng chết!

Hiện tại, nàng chính là sống không bằng chết.

Rõ ràng muốn dùng ít thủ đoạn để đùa bỡn, còn chưa đạt được mục đích đã bị phơi bày, lại còn bị phản ngược tác dụng.

Nguyên liệu trà này, nàng có thể không uống?

Uống chứ!!! Nàng làm sao có thể không uống?

Rất nhanh nụ cười trên mặt xụ xuống, không nghĩ tới kết quả lại là nàng chẳng những phải chịu khổ mà còn phải ăn đất.

Tôn Miên Miên không nói hai lời cầm cái ly lên, ngửa đầu ừng ực uống vào, tiếp theo xanh mặt đem ly không tới trước mặt hắn, chứng tỏ mình đã uống hết không dư lại một giọt.

Cũng may lúc đầu không cho vào nhiều lắm, chút đất này sẽ không ngã bệnh chứ?

“Ly trà này rất khó uống sao? Nhìn ngươi uống đến gương mặt đau khổ”. Hác Lang ngược lại nâng khóe môi cười nhạt, nhìn thấu nàng không giữ được tâm tư.

Cho dù nàng có đau khổ cũng không thể nói!

“Nô tỳ cảm thấy trà này đậm nhạt vừa đủ, là chén trà ngon. Nhị thiếu gia không uống thì quả thật rất đáng tiếc, để nô tỳ giúp thiếu gia rót thêm ly nữa đi!” Hừ, cũng không tin ngươi không tới!

“Miễn”. hắn phát tay nói: “Hiện tại ta không muốn uống trà. Thấy ngươi hôm nay chăm chỉ dọn dẹp ở tiền sảnh, ta đem bình trà này thưởng cho ngươi”

Ách. . .nàng khê sửng sốt.

“Chưa uống xong chưa được phép ra ngoài”. Hắn lười biếng nghiêng người dựa vào thành ghế, nhìn qua hết sức xinh đẹp duyên dáng.

Quả nhiên là con yêu nghiệt mà! Nàng oán thầm. chẳng lẽ mình diễn xiếc đã bị hắn nhìn thấu?

Không thể nào? Vườn hoa đó cách thư phòng khác xa, hắn không thể nhìn thấy chuyện xấu nàng làm được!

Nàng âm thầm suy đoán thì chỉ thấy hắn nhũn mày, bị dọa sợ nàng vội vàng lùi xuống cạnh bàn, cầm bình trà lên, lại đi rót trà ra chén.

“Tạ. . . tạ nhị thiếu gia ban thưởng”. Nàng cắn môi, không thể làm gì khác hơn là khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, ngửa đầu uống ly tiếp theo.

Lần này nàng cuối cùng cũng cảm thấy có hạt cát đang giày vò trên đầu lưỡi nàng, không khỏi âm thầm le lưỡi một cái, cuối cùng không nhịn được dùng tay len len lau đi hạt cát trên đầu lưỡi.

“Tôn Miên Miên”. Hắn đứng lên, thân thể cao gầy đi tới trước mặt nàng, thò tay ra giữ chặt cằm nàng, trong đôi mắt đen lạnh lùng chống lại ánh mắt nàng: “Đừng quên, người bây giờ đang làm việc ở dưới mắt ta, nhất cử nhất động của người có thể qua khỏi mắt ta được sao?”

Nàng giờ mới tìm lại được giọng nói của mình, buộc chặt cằm dưới, giật mình nhìn hắn. “Nhị. . . nhị thiếu gia, ngài đang nói cái gì?” lúc này nàng đương nhiên phải giả bộ ngu rồi!

“Cần ta phải đâm rách lời nói dối của người? Hay là muốn ta nói cho người biết, người ngây thơ, mờ ám tất cả đều đã rơi vào tròng mắt của ta rồi hả? Như vậy người hiểu không?” Hắn cười lạnh một tiếng, nhìn vào khuôn mặt nàng.

Chỉ nhìn thấy khuôn mặt nàng hết sức trong suốt, đầu tiên là quét qua một trận sáng tỏ, sau đó thì cả khuôn mặt đỏ bừng thẳng tắp nhìn hắn, nhưng mà lại giống như người câm, ngay cả một câu nói cũng không nói ra được.

Tuần nhan hắn đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, môi mỏng khẽ thở, phun trên mặt nàng.

“Tôn Miên Miên. . .” hắn cố gắng đè thấp giọng nói câu mỉa mai người, sau đó khẽ mỉm cười: “Ăn đất. . . cảm giác có được hay không?”

Nàng trợn to cặp mắt, trong nháy mắt ngực dâng lên một ý nghĩ, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu dùng sức cắn cắn cánh môi.

Đáng ghét! Tại sao hắn lại phát hiện?

3. Chương 3

Thế nào gọi là mặt mày xám tro?

Cuối cùng Tôn Miên Miên cũng hiểu.

Nàng ở trước mặt của Hách Lang, không chỉ bị thất bại đến mặt mày xám tro, thậm chí còn ăn đầy đất vào miệng, vốn còn tưởng thần không biết quỷ không hay chinh hắn, không ngờ lại là hành động lừa mình dối người thôi.

Hách Lang nói đúng, vườn Nam là địa bàn của hắn, mặc kệ nàng làm chuyện gì, đều nằm dưới mắt hắn, cho dù là lén lút lút lút, cho dù là mờ ám đều không thể qua khỏi tai mắt của hắn.

Ăn đất xong rồi, Tôn Miên Miên mới hiểu ý nghĩa hành động của mình có bao nhiêu ngu xuẩn. Nàng chỉ cần giữ lại cái mạng của mình trước mặt Hách Lang, là được. . .

Không nên làm bất cứ chuyện gì khác.

Nói một cách khác, nàng tiếp tục nghe lời, bồi dưỡng nô tính, chủ tử nói đông là đông, nói tây thì nàng phải đi tây.

Cho nên về sau Tôn Miên Miên cũng không dám có những hành động làm xiêu vẹo đầu óc như vậy nữa, tránh cho việc chưa chính được hẳn, đã làm ình biến thành tàn tật.

Kể từ sau việc ăn đất, nàng trở nên ngoan ngoãn hơn, cũng không dám có những hành động trả thù khác nữa, nói thật ra, trong đầu nàng cũng không còn trò xiếc nào.

Ai, chỉ có thể trách các tỷ tỷ nuôi nàng sống quá an nhàn sung sướng, quá mức đơn thuần không có tâm cơ, coi như nổi lòng muốn hại người, cũng không thể nghĩ ra cách hay.

Mà chuyện nàng không thích nhất chính là động não, vì vậy đối với Hách Lang, ý xấu cũng chỉ có thể hóa thành cắn răng nghiền lợi thôi

Cũng bởi vì nàng lười phải động não, nên những ngày tiếp theo trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, dù sao vườn Nam cũng lớn như vậy, quét dọn sạch sẽ cũng phải hết một ngày, mà làm việc nhiều như vậy khiến nàng vô cùng mệt mỏi, chỉ cần nằm lên giường, nàng liền ngủ như heo chết.

Thời gian qua lâu, nàng bắt đầu có thói quen như vậy, cũng bởi vì mệt mỏi, cho nên theo thời gian oán hận với các tỷ tỷ cũng đã vơi đi rất nhiều.

Hầu hạ bên người Hách Lang cần một tiểu tỷ có trái tim vô cùng khỏe mạnh, bởi vì chỉ cần để hắn phát hiện có hành động phản kháng, công việc sẽ tăng thêm gấp bội lần, sau đó lại bắt bẻ để không bao giờ xong việc.

Tựa như hôm nay, nàng đang ở phòng hạ nhân phía sau ăn bữa tối, mới xúc một miếng cơm, hắn lại cho người gọi nàng vào phòng.

Khi nàng chạy nhanh tới, mái tóc màu đen của hắn xõa ra, gương mặt lạnh lùng ngồi bên cạnh bàn, trên bàn thức ăn phong phú, hơn nữa vừa tới cửa nàng đã ngửi thấy mùi thơm, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Trong phủ, món ăn của tôi tớ tối đa cũng chỉ có hai món một canh, muốn nhìn thấy bóng dáng của thịt, trừ phi là chủ tử ban thưởng hoặc là thức ăn còn thừa lại, vốn ở phòng bếp có một thảm thảm cực kì thương nàng, thường để lại đầu gà hoặc móng gà khiến nàng trở nên nghiện thịt, nhưng sau khi vào vườn Nam, trên căn bản rất hiếm khi được ăn thịt, bởi vì . . .

Hách Lang thường không ăn thịt.

Nàng thật muốn khóc to lên. Tại sao nàng lại theo hầu một chủ tử không thích ăn thịt như vậy chứ? Mặc dù ba bữa hắn để lại rất nhiều thức ăn thừa, mặc dù lấy được nàng rất vui vẻ, nhưng đối với người không ăn thịt không vui như nàng mà nói, rất lâu không được ăn thịt khiến nàng bắt đầu nhớ đến hương vị của thịt rồi.

Vì vậy vừa ngửi thấy mùi vị gà nướng, hai mắt nàng sáng lên, thậm chí còn nhìn thấy chân giò heo bóng nhẫy trên bàn, nàng càng không thể che giấu vẻ tham lam bày ra trên mặt.

“Nhị. . .nhị thiếu gia, ngài tìm nô tỳ có chuyện gì không?” Nàng đang ở phía sau dùng bữa, bây giờ nhìn đến bàn thức ăn ngon thịnh soạn như vậy, càng khiến nàng hâm mộ mà!

“Ngồi”. Hắn ung dung mở miệng.

Nàng ngẩn người, không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn, bước chân có chút lảo đảo, suýt nữa nhào tới phía trước. “Chuyện này. . .hình như không hợp với quy củ. . .”

“Ngồi!” Hai mắt hắn híp lại, trong giọng nói ẩn chứa sự uy hiếp.

Nàng lo lắng nhìn về phía Mạc quân sự, thấy Mạc quân sự lặng lẽ gật đầu, lúc này nàng mới kéo kéo quần, trong lòng run sợ ngồi xuống ghế đối diện với hắn.

Đợi nàng ngồi xuống. Mạc quân sự liền chuẩn bị một đôi bát đĩa đặt trước mặt nàng, sau đó chủ động gấp một miếng trong đĩa để vào cái bát trước mặt nàng.

“Ăn”. Hách Lang đơn giản ra lệnh.

“À?” Nàng có chút ngây người, mờ mịt nhìn Mạc quân sự một cái, tiếp đó lại nhìn hắc: “Nhưng. . . nhưng. . .”

Ngồi ngang hàng cùng chủ tử đã là tội rất lớn rồi, hắc lại còn cho phép nàng ngồi cùng bàn dùng bữa?

Bây giờ là thế nào? Nàng đang nằm mơ sao?

Tôn Miên Miên cảm thấy rất quý dị, lấy tay phải dùng sức nhéo gò má của mình.

“Ách! Thật là đau.” Hai chân mày nàng nhíu lại vì đau, vuốt vuốt gò má bị thương.

“Nói nhảm nhiều như vậy, ta bảo ngươi ăn thì ngươi ăn”. Hắc lạnh lùng liếc nhìn động tác ngu xuẩn của nàng, giọng nói có chút trầm thấp.

“Oh! Được rồi! Dù sao thức ăn ngon dâng tới tận miệng, nàng không ăn cũng uống phí! Hơn nữa, khó có dịp Mạc quân sự lại ở bên hầu hạ nàng, đã rất lâu nàng không được hưởng đặc quyền này của chủ tử rồi.

Nàng cầm đũa lên, gấp lên đĩa rau cải màu xanh, đưa vào trong miệng, làm nàng cảm động tới đỏ cả mắt. Quả nhiên thức ăn của chủ tử, mùi vị đậm nhạt vừa phải, nguyên liệu để nấu tươi mới, vừa vào miệng liền tan ra, ngay cả nuốt vào cũng không bỏ ra được.

Hách Lang ngồi ở trước mặt nàng nháy mắt nhìn Mạc quân sự, sau đó Mạc quân sự gấp thêm một phần thức ăn khác bỏ vào bát của nàng.

Lần này không đợi lệnh của hắc, sớm đã không chờ nổi, thức ăn được gấp đưa tới liền bỏ vào trong miệng, ăn say sưa ngon lành.

Trên bàn có mười đĩa thức ăn, Mạc quân sự cũng không lên tiếng thúc giục, để nàng từ từ ăn xong, mới gấp thêm thức ăn.

Hách Lang cứ nhìn tướng ăn của nàng như vậy, phát hiện mặc dù mới đầu nàng có chút tham ăn, nhưng thế nào cũng thể hiện bộ dáng khuê nữ, không khó nhận ra nha đầu này trước đây được sống trong an nhàn sung sướng.

Nàng bỏ xuống trang phục hoa lệ của quá khứ, kiểu tóc hoa lệ trước đây cũng được thay bằng kiểu búi hai bên song song đơn thuần, trên tóc không hề có bất kì trang sức nào, dây cột tóc lại cùng màu với trang phục, nhìn qua thanh tú mà có chút đáng yêu.

So với bốn tỷ tỷ khác ở Tôn phủ, Tôn Miên Miên không thể coi là thu hút, cá tính cũng không đặc biệt bằng các tỷ tỷ, nhưng nàng nét riêng của mình cái mà bốn tỷ tỷ kia không có.

Tôn Miên Miên nhìn qua như không có cá tính gì, chỉ là cái không có cá tính này tạo cho nàng tính cách dễ dàng thích ứng trong mọi hoàn cảnh, một chút tâm cơ cùng tính toán, đơn thuần dùng phương thức của mình mà sống. Đây là quan sát mấy ngày qua của Hách Lang với nàng.

Còn nữa, nàng tự cho là mình khôn vặt, với hắc mà nói chỉ cần liếc mắt là nhận ra chút tài mọn của nàng, nàng không có cá tính sẽ bị hắc thu phục rất nhanh, cũng chấp nhận phục vụ hắc, an an phận phận, sẽ không xảy ra điều gì không may.

Tôn Miên Miên vội vàng thưởng thức thức ăn ngon, căn bản không biết Hách Lang đang đánh giá nàng, nàng chuyên tâm ăn mấy thứ linh tinh, cho đến khi cả mười món đều dùng qua, nàng cũng đã no đến tám phần.

“Nhị thiếu gia, thử xong rồi”. Mạc quân đến sau lưng Hách Lang. thấp giọng nói.

A! Thử xong! Lúc này nàng mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lộ vẻ khó hiểu.

“Thử cái gì? Thử mùi vị mấy món này sao? Nô tỳ thấy mấy món này mùi vị không tệ, chỉ là canh ngân nhĩ này hơi mặn, chân giò heo là ngon nhất, đậm nhạt vừa đủ, cho vào miệng liền tan ra. . .”. Nàng thao thao bất tuyệt nói về mùi vị.

Ngay sau đó, hắn nhìn gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng, khóe miệng khẽ nâng lên, hỏi một câu không liên quan: “Người có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có!” Nàng thành thực lắc đầu một cái, nghiêng đầu không hiểu nhìn hắn: “Sao tự nhiên Nhị thiếu gia lại quan tâm nô tỳ như vậy? chẳng lẽ sợ nô tỳ ăn quá no? Nhị thiếu gia, ngài đừng lo lắng, trước kia khi còn ở nhà nô tỳ nổi danh là dạ dày sắt đá, ăn nhiều nữa cũng vẫn chống. . .”

Hắn nhìn khuôn mặt đang lải nhải của nàng, phát hiện nàng nghe không hiểu ý tại ngôn ngoại trong lời nói của hắn, nên nói nàng ngây thơ hay là quá ngu ngốc?

Bất quá anh suy nghĩ một chút, chắc chắn là cái thứ hai không sai.

“Xem ra bàn cung yến do Tĩnh phi nương nương ban cho này không có vấn đề gì”. Hắn không để ý tới bộ dạng tự đắc của Tôn Miên Miên, cầm đôi đũa bạc lên, chuẩn bị dùng bữa, nghĩ thầm: chắc Tĩnh phi muốn mượn dịp này để lôi kéo lòng người.

Vài ngày trước đó hắn có xích mích với Hoàng Thượng, dưới cơn nóng giận hoàng thượng đã tức giận với hắn, mà bây giờ, bà ta chẳng những sai người trong cung đưa tới những loại dược liệu quý hiếm mà còn sai người đưa tới bàn cung yến này, nghĩ muốn lôi kéo lòng hắn.

Ánh mắt hắn dừng lại, rơi vào trên người Tôn Miên Miên, tuần nhan nhất thời kéo xuống.

“Người vẫn còn ở chỗ này làm gì?” Giọng điệu hắn có chút không vui.

“À?” Nàng không hiểu rõ ý trong đôi mắt hắn. “Không phải nhị thiếu gia muốn nô tỳ ngồi xuống sao?”

“Bây giờ chưa cần tới người, còn không mau cút đi?” Hắn lạnh giọng quát, lườm nàng một cái: “Người cho rằng bản thiếu gia nhìn gương mặt xấu xí, tham ăn của người mà còn dùng bữa nổi sao?”

Chưa cần tới nàng? Những lời này có nghĩa gì vậy? Nàng nhú chặt mày, nhưng vẫn vội vàng đứng lên lui ra sau vài bước.

“Nhị thiếu gia, ngài. . . ngài không phải mời nô tỳ tới giúp ngài thử đồ ăn sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi. Tại sao hắn nói trở mặt thì liền trở mặt?

“Thử món ăn?” Hắn cười lạnh một tiếng. “Tại sao lại có một nha đầu ngu ngốc như người chứ?” Ngốc? Nàng ngốc sao? Nàng gãi gãi gương mặt nhỏ nhắn. Đại tỷ thường nói nàng thần kinh thô, tứ tỷ thường nói nàng là người có đầu óc thẳng, có một số việc không biết cách chuyển hướng rẽ phải rẽ trái, nhưng mà các tỷ tỷ chưa bao giờ nói nàng ngốc nha!

Mạc quán sự đi tới cạnh nàng, nhẹ giọng nói: “Nhị thiếu gia muốn người tới thử độc”.

“Thử độc?” Tôn Miên Miên sững sờ, chớp đôi mắt to: “Chuyện này. . . có nghĩa là. . . có người muốn hạ độc hại nhị thiếu gia? Người nào. . . người nào có lá gan lớn vậy?”

“Đây không phải là chuyện người nên biết.” Mạc quán sự nhỏ giọng quát.

“Oh!” Nàng cúi thấp khuôn mặt nhỏ nhắn. Đúng vậy, bây giờ nàng chẳng qua là một nữ tỳ nhỏ bé, có một số việc quả thật không nên biết. Chỉ là một giây sau đó, nàng lại nâng mắt lên, nhìn Hách Lang: “Nhị thiếu gia, ngài đừng lo lắng, vừa rồi nô tỳ đã thử qua hết mọi món ăn, hiện tại thân thể vẫn bình thường, ngài có thể an tâm dùng bữa rồi.”

Tay phải Hách Lang dừng lại, chân mày khẽ nhíu, đáy mắt khó dò thấy tâm tư, nhìn về phía khuôn mặt trắng noãn của nàng.

Rõ ràng là Mạc quán sự tàn nhẫn nói hắn gọi nàng đến để thử độc, thế nhưng nàng lại không hề tức giận, còn nói mình đã thử qua một lần không thấy có độc, muốn hắn an tâm dùng cơm? Rốt cuộc nha đầu này đang suy nghĩ gì vậy?

Không phải nàng nên oán thán hắn tàn nhẫn sao? Nhưng hắn nhìn nét mặt của nàng, không giống đang giả vờ nịnh nọt, hình như phát ra từ nội tâm. . .

“Người không oán trách ta sao?” Hắn không nhịn được tò mò hỏi.

“Oán?” Nàng không hiểu nhìn hấn. “Sao nô tỳ phải oán nhị thiếu gia?”

“Ta gọi người đến thử độc, trong lòng người không có một tia oán thán?” Hấn nhếch chân mày, nhìn nàng. Thật ra thì trước đây Mạc quân sự đã lấy thức ăn thử qua một lần, xác định không có độc mới kêu nàng đến thử.

“Quân muốn thần chết, thần có thể không chết sao?” Nàng nghiêm túc nhìn lại hấn. “Lại nói, nô tỳ chủ động chết là chuyện thiên kinh địa nghĩa?” Nàng nói vô cùng tự nhiên, tiếp đó lại mở miệng: “Chỉ là. . . có thể đừng nói sau khi nô tỳ ăn xong được không? Nhị thiếu gia vừa nói là muốn nô tỳ thử độc? Nếu quả thật có độc. . . Nô tỳ chết ra sao cũng không biết, sẽ chết không nhắm mắt.”

Cái gì nàng cũng ăn rồi, hấn mới nói bên trong có thể có độc, lại hỏi nàng có oán hấn hay không? Chắc, ăn cũng đã ăn hết, muốn oán. . . cũng chỉ có thể oán mình tham ăn, còn ăn nhiều hơn vài miếng.

“Hối hận?” Hấn nhú mày.

Nàng lắc đầu, “Đại tỳ đã dạy ta, bất kể mình quyết định làm chuyện gì, chỉ cần mình quyết tâm, cũng không cần để ý tới kết quả mà hối hận, coi như là hối hận, cũng phải dũng cảm gánh vác hậu quả. Khi ta bước vào phủ, mệnh của ta đã giao vào tay Nhị thiếu gia rồi, cho nên không có gì oán hận”.

Hấn nghe giống như một tia chớp đánh xuống lòng hấn. Nàng đem sinh mệnh mình giao vào tay hấn?

“Ta có cái gì đáng để người tin tưởng như vậy?”

“Ngài là chủ tử của ta”. Nàng nâng mắt lên cười nhạt. “Chủ tử nói, nô tài không dám nghe lệnh. Thực ra chỉ cần nhị thiếu gia nói, nô tỳ chưa từng hoài nghi điều gì”

Hấn nhìn nàng một lúc lâu, rõ ràng khi nói chuyện tiểu nha đầu này đều không sử dụng đến đại não, vì sao có lúc từng câu từng chữ nàng nói đều gõ mạnh vào đáy lòng hấn đây?

Tiếp đó, hấn nghiêm mặt: “Lui ra.” Sau đó dùng sức để đôi đũa xuống bàn.

Nàng nhận ra hình như hấn không vui, vội vàng cúi chào lui ra ngoài, cúi thấp đầu rời khỏi sương phòng, chỉ sợ ở lại lâu khắc nữa sẽ có phiền phức rơi xuống đầu nàng.

Đội nàng rời đi, đôi môi mỏng của Hách Lang mới nâng lên thành một đường cong, nhìn Mạc quân sự bên cạnh: “Mạc Khánh, người nói nha đầu kia là ngu thật hay giả vờ ngu?”

Bên cạnh hấn có rất nhiều người nguyện ý vì hấn mà chết, nhưng phần lớn là vì như vậy mới có lợi cho bọn họ, mới nguyện ý dâng hiến tính mạng mình.

Chỉ có đáp án của Tôn Miên Miên là ngoài dự đoán của hấn, nàng nguyện ý đem sinh mệnh mình giao cho hấn bởi vì đó là lựa chọn của nàng.

“Nô tài cảm thấy tính tình Tôn cô nương có chút ngây thơ, có đôi khi là biểu hiện phát ra từ nội tâm, cho nên Tôn cô nương mới không phát hiện ra nhị thiếu gia đã âm thầm an bài giúp nàng, còn đối tốt với nàng”. Mạc quân sự cung kính đáp.

Hấn tuy là người ngoài cuộc, nhưng cặp mắt hấn vẫn rất rõ ràng.

Mặc dù Tôn nha đầu đi theo hầu nhị thiếu gia, nhị thiếu gia cố ý an bài rất nhiều công việc tạp dịch cho nàng làm, thật ra chỉ là che giấu tai mắt, không muốn làm người ngoài phát hiện nhị thiếu gia đối xử đặc biệt với nàng.

Hôm nay nhị thiếu gia cố ý muốn nàng làm nô tỳ thử độc, dụng ý lớn nhất chính là hy vọng bình thường nàng có thể ăn đồ ăn giống hấn, nghĩ muốn nuôi béo thân thể nàng.

Thế nhưng có chút chuyện nhị thiếu gia chưa nói, Tôn nha đầu thần kinh thô này chắc cũng sẽ không hiểu dụng tâm của nhị thiếu gia, cùng với ý định hao tâm tổn trí trên người nàng.

“Đây chính là đánh giá gần đây của người với nàng?” Hách Lang lại hỏi.

“Vâng.” Mạc quân sự gạt đầu một cái. “Tôn cô nương còn là một người sợ phiền phức, cho nên từ sau khi vào phủ, ngoài Triệu đại nương ở phòng bếp, không thấy nàng thân thiết với người nào khác nữa”

“Lý do?”

“Ách. . .” Mạc quán sự dừng lại một chút, “Bởi vì. . . Triệu đại nương luôn nhét cho nàng một chút thức ăn thừa. . . đơn giản mà nói, Tôn cô nương rất dễ bị tức ăn mua chuộc lòng người”.

Hách Lang vừa nghe, không biết là nên cười hay nên giận, cuối cùng cũng chỉ biết khoát tay áo: “Thôi! Đơn thuần có đơn thuần là được, tránh cho việc lấy nước bẩn càng khuấy càng bẩn. Đợi chút nữa đem toàn bộ bàn thức ăn này thưởng cho nàng”.

“Vâng”. Mạc quán sự gật đầu đáp lại.

Hách Lang đứng lên, hai tay chấp sau lưng: “Về sau nàng sẽ ngồi dùng bữa cùng bàn với ta”.

Mạc quán sự nhìn không được gương con mắt nhìn, nhưng chỉ thấy bóng lưng Nhị thiếu gia, không thể thấy được vẻ mặt thực sự của hắn lúc này.

“Nói cho nàng biết, về sau nàng chính là nô tỳ thử độc của ta”. Hắn xoay người, đáy mắt lóe ra thứ ánh sáng thích thú, cùng với chút ôn nhu hiếm có.

“Nô tài tuân mệnh”.

Ngự dụng. . . nô tỳ thử độc?!

Mặc dù Tôn Miên Miên rất khó hiểu, nhưng nghe Mạc quán sự nói về sau sẽ được ngồi cùng bàn dùng bữa với Hách Lang thì

Đầu tiên thì có chút giật mình, sau đó thì lộ ra mặt vẻ mong đợi.

“Có ý là, về sau thiếu gia ăn cái gì, nô tỳ cũng sẽ được ăn cái đó cùng lúc sao?” Lúc ấy, nàng đã hỏi Mạc quán sự như vậy.

Mạc quán sự cho nàng câu trả lời khẳng định.

Phản ứng của Tôn Miên Miên chính là đơn giản như vậy, đầu óc luôn ẩn chứa lý tưởng đơn giản như vậy, nàng chỉ nghĩ đơn giản sống qua ngày. Sống đơn giản nữa thôi.

Chỉ là đầu đơn giản của nàng hoàn toàn không muốn rời đi, bởi vì mình sẽ hầu cận Hách Lang, cuộc sống dần dần trở nên có chút khác biệt.

Mặc dù trong miệng mọi người Hách Lang là kẻ luôn để ý không buông tha cho người khác, nhưng trải qua mấy ngày chung đụng, nàng cảm giác hắn không giống như người bên ngoài đồn đại không có máu không có lệ a!

Tựa như mỗi lần nàng đi cho Hắc Tương ăn thì Hách Lang sẽ luôn ở phía sau nhìn nàng, mình chính nói là sợ nàng táy máy tay chân với con ngựa của hắn nhưng một tỳ nữ nhỏ nhoi như nàng thì có thể làm ra điều gì? Dù sao cũng sẽ không mang con ngựa yêu của hắn đi ăn được!

Mặc dù nàng thật sự không muốn tự dát vàng lên mặt mình, nhưng khi gặp nguy hiểm hắn luôn cứu nàng một mạng. . .

Nhất là bây giờ, mặc dù ngoài mặt nàng là nô tỳ thử độc của hắn, nhưng nàng có thể ngồi ăn cùng bàn với hắn, hắn ăn cái gì, nàng liền ăn cái đó, không giống quan hệ chủ tớ bình thường, chỉ là nói thật, làm nô tỳ thử độc, nàng không hề có một câu oán hận.

Bởi vì khi nàng còn rất nhỏ, Tam tỷ thường lừa gạt nàng uống thuốc thử nghiệm của tỷ ấy, nghe nói có một lần suýt chút nữa thì mất đi cái mạng nhỏ này của nàng, sau đó đại tỷ đã nghiêm cấm việc làm này của tam tỷ mới kết thúc việc uống thuốc độc.

Nói sợ sao? Nàng không có cảm giác, bởi vì nàng biết Tam tỷ hơi điên khùng một chút, nhưng không có nghĩa là sẽ thật sự hại nàng mất đi cái mạng nhỏ. Mặc dù Tam tỷ là độc y, nhưng độc y còn có cái chữ “y” kia, dù sao nàng cũng là muội muội của tam tỷ, cũng sẽ không mặc kệ sống chết của nàng, vậy nên nàng chưa từng sợ hãi.

Cho tới khi trở thành nô tỳ thử độc của Hách Lang, nàng càng không sinh lòng sợ hãi, coi như ngày nào đó thật sự xảy ra chuyện, nàng tin các tỷ tỷ luôn thương yêu nàng nhất định sẽ xuất hiện để cứu nàng. Mặc dù các tỷ tỷ rất không có nghĩa khí bỏ nàng ở lại để chạy trốn, nhưng đáy lòng nàng thủy chung cho rằng trong việc này nhất định có cái gì đó kì quặc. . . cho nên nàng thề, nhất định phải sống thật tốt, nỗ lực để sống, chờ đợi nhị tỷ chưa rõ tung tích trở về giải thích.

Cho nên dù sao làm nô tỳ thử độc cũng tốt hơn nhiều so với làm nô tài hạ đẳng làm việc vất vả để hăn làm nhục, ít nhất hăn ăn cái gì, nàng cũng có thể ăn một chút.

Dù sao nàng phản kháng Hách Lang cũng chỉ có một con đường chết, dù sao cũng chết, vậy không bằng để hăn chết rõ ràng một chút.

Vài ngày sau, vết thương trên người Hách Lang đã tốt hơn một chút, lấy lược chải mái tóc dài, thắt lên ngọc quan, thay một bộ cẩm y màu trắng ngà, trên tay áo còn thêu hoa văn hình chim tước bay lượn vô cùng tinh xảo.

“Nhị thiếu gia, chúng ta đang đi nơi nào?” Tôn Miên Miên cũng thay một bộ y phục mùa xuân chất liệu cũng không tệ lắm.

Vốn dĩ bộ y phục này được đặt may cho Ngũ tiểu thư, đáng tiếc hơi lớn, đại phu nhân thấy nàng là nô tỳ hầu hạ bên cạnh Hách Lang lâu nhất, liền thưởng bộ y phục này cho nàng.

Sau khi mặc vào, mặc dù nàng có lấy lược chải thành hai búi tóc song song, nhưng đứng ở sau lưng Hách Lang, nghiêng nhiên phải trở trở thành nha hoàn xuất sắc hơn một chút.

“Đại thiếu gia mời dùng bữa”. Khóe miệng hăn giương lên, tâm trạng coi như không tệ.

“Oh!” Nàng gật đầu một cái, vừa nghe đến đại thiếu gia mời dùng bữa thì khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu.

Những ngày vừa rồi làm nô tỳ thử độc, thử đến nỗi trên người nàng thêm không ít thịt, từ từ khôi phục bộ dáng mượt mà đáng yêu như trong quá khứ.

Khi hai người đi tới trong viện của đại thiếu gia Hách Tuần thì đã có hai quân sự cùng tới ở ngoài cửa chính nghênh đón. Người cùng xuất cung đồng thời với nàng - Bích Oanh đương nhiên có ở trong số đó, nàng được như ý nguyện vào làm tại viện của đại thiếu gia, chỉ là đại thiếu gia đã sớm thành thân, trong sân còn có mấy di nương. Nàng muốn tự mình đưa tới cửa còn phải xem sắc mặt của thê thiếp, vì vậy khi làm việc trong viện của đại thiếu gia cũng không sung sướng như trong tưởng tượng.

Bích Oanh nhìn thấy người ban đầu bị mình đẩy tới bên Hách Lang - Tôn Miên Miên xiêm áo hoa lệ, không nhận được hơi nhú chân mày.

Hơn nữa khi nàng nhìn thấy bộ dáng gương mặt tuấn mỹ của Hách Lang càng khiến nàng như thấy phải vong thân, không ngờ dáng dấp của hăn lại yêu nghiệt như vậy, ánh mắt câu hồn đoạt phách, lại nghĩ tới nhị thiếu gia trong lời đồn đại lạnh lùng vô tình vẫn chưa đón dâu, càng khiến nàng thêm hối hận.

Sớm biết nàng đã không giao việc đem chén thuốc đó cho Tôn Miên Miên rồi, nếu như nàng tự mình đưa tới, có lẽ hôm nay còn có cơ hội thoát khỏi công việc lật vặt này cũng nên. . . chỉ là mặc kệ nàng hối hận như thế nào cũng không còn kịp nữa, bởi vì người đi sau Hách Lang bây giờ không phải là nàng.

Đương nhiên Tôn Miên Miên cũng đã nhìn thấy Bích Oanh. Mím cười gật đầu với nàng sau đó liền đi vào trong nhà cùng Hách Lang, lúc này Đại thiếu gia Hách Tuần cũng đã chuẩn bị một bàn rượu ngon thức ngon.

“Đại đệ, mời ngồi”. Hách Tuần cũng có một gương mặt dễ nhìn, chỉ là khi so sánh với Hách Lang lại có vài chỗ thua kém. “Tối nay đại ca đã phân phó phòng bếp làm mấy món ăn người thích, chị dâu người cũng đích thân xuống bếp đấy”.

Hách Lang chỉ cười nhạt thấp xuống ngồi vào chỗ của mình, sau đó liếc Tôn Miên Miên: “Ngồi”.

“À?” Tôn Miên Miên cảm thấy hơi giật mình, cho là chỉ ở vườn Nam mình mới có thể ngồi cùng bàn dùng bữa với hăn, không nghĩ tới ra khỏi vườn Nam, hăn vẫn nguyên ý không để ý thân phận thấp kém muốn

nàng ngồi cùng bàn với hắn?

Không chỉ riêng nàng giật mình, mà ngay cả Hách Tuần cũng khẽ ngẩn người, khó có thể tin một người từ trước đến nay luôn cao ngạo như Hách Lang lại có thể để một nô tỳ ti tiện ngồi cùng bàn dùng với bọn họ.

“Ta bảo người ngồi”. Hách Lang lạnh giọng mở miệng, tiếp đó lại nhìn về phía Hách Tuần: “Đại ca sẽ không để ý nô tỳ thử độc của ta ngồi cùng bàn dùng bữa chứ?”

Chuyện này thật không phù hợp với lễ nghi, nhưng khi bị một người luôn thích làm theo ý mình như Hách Lang nhìn chăm chăm thì cơ thể Tôn Miên Miên bỗng run lên, thận trọng ngồi xuống, đến ánh mắt cũng không dám giương lên.

“Nô tỳ thử độc?” Chân mày Hách Tuần nhíu lại. “Người chuyên dùng nha đầu này để thử độc thức ăn?” Hách Lang cười cười: “Nên có tâm phòng bị người”. Hắn nhìn Hách Tuần vẻ suy nghĩ: “Mặc dù chúng ta là người một nhà, nhưng khó bảo đảm rằng sẽ không có kẻ nào rắp tâm tính kế lên vào phủ chúng ta, vì vậy đại ca phải cẩn thận hơn, cũng nên tìm một nha đầu thử thức ăn”.

Hách Tuần cười khan hai tiếng: “Lời người nói cũng có đạo lý, chỉ là để một nha đầu ngồi cùng một bàn ăn, chuyện này. . .” Ánh mắt hắn rơi xuống người Tôn Miên Miên, phát hiện gương mặt cô cũng không có dấu hiệu gì đặc biệt, cùng lắm cũng chỉ hơi xinh đẹp thôi.

“Nha đầu này mới tiến phủ, không cần thận nhìn thì sẽ không nhận ra.” Đôi mắt phượng của Hách Lang bị giấu đi, tựa như vô tình mở miệng: “Nghe nói trước đây là muội muội nhỏ nhất trong Tôn Phủ, nay tung tích của Tôn đại tướng quân còn chưa rõ, còn những tỷ tỷ khác đã trôi dạt bên ngoài, ta đem nha đầu này trông coi một chút”

“Tiểu thư Tôn phủ? Chuyện này. . .” Hách tuần vừa nghe, trợn mắt: “Chẳng lẽ là ngũ tiểu thư Tôn Miên Miên?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cúi thấp xuống, Tôn Miên Miên khẽ cau mày không hiểu sao Hách Lang lại nhắc tới thân phận nàng, muốn nàng cảm thấy khó chịu sao?

“Đang hỏi người đó! Cảm sao?” Hách Lang vỗ vỗ bả vai nàng, muốn nâng khuôn mặt nàng lên: “Đại thiếu gia hỏi người, mau trả lời”.

“Nô. . .nô tỳ đúng là Tôn Miên Miên”. Nàng ngáp ngừng trả lời, ánh mắt vừa nâng lên liền gặp ánh mắt đang ngạc nhiên của Đại thiếu gia đang nhìn mình, ánh mắt hai người chạm vào nhau, nàng không thể nào giải thích được cái ánh mắt đang quan sát kia.

“Thật là khéo!” Hách Tuần thu hồi ánh mắt, khôi phục bộ dáng bình tĩnh: “Người phải hầu hạ nhị thiếu gia cho thật tốt, đừng giống các tỷ tỷ người gặp chuyện liền trốn tránh, dù sao hoàng thượng cũng đã ban ân cho Tôn phủ các người một mạng, không nên gây thêm bất cứ rắc rối nào nữa”.

“Nô tỳ hiểu rõ”. Nàng cúi thấp đầu, chân mày vẫn cau lại như cũ.

Hai huynh đệ lại trò chuyện với nhau thêm một lát thì mới chậm rãi bắt đầu tiệc rượu, Tôn Miên Miên đã thử qua một lượt tất cả các món ăn liền lui xuống trước

Đi tới phòng chờ, ánh mắt nàng mang chút hồ nghi nhìn vào bên trong, mi tâm vẫn để lại nếp nhăn do nhíu mày.

Vừa rồi nàng thật sự có một loại ảo giác, rằng đại thiếu gia vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, tựa như có thể xuyên thấu cả người nàng.

“Tôn Miên Miên”.

Đột nhiên có người gọi nàng, Tôn Miên Miên nhắc con mắt nhìn thấy Bích Oanh đang đứng đối diện với nàng: “Bích Oanh tỷ tỷ”. Khóe miệng miên cưỡng cong lên một nụ cười: “Hiện giờ người làm người hầu tại viện của Đại thiếu gia à?” “Đúng vậy” Bích Oanh lạnh lùng liếc nàng “Nghe nói vừa rồi người ngồi cùng bàn dùng bữa với các thiếu gia?” Nàng nhíu đôi lông mày thanh tú lại, dường như có chút bất mãn.

“Ta là nô tỳ thử độc của nhị thiếu gia, trước khi dùng cơm, hắn muốn ta phải thử qua trước một lần mới yên tâm ăn vào”. Nàng bình tĩnh giải thích.

“Dù là thử qua thức ăn, cũng không tới phiên bọn nô tỳ chúng ta ngồi ngang hàng cùng các chủ tử! Chẳng lẽ. . .nhị thiếu gia cho người cái đặc quyền gì?” Bích Oanh không nhịn được nên lời nói có mang theo chút gấm chua. “Chẳng lẽ. . .trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở vườn Nam, người đã leo lên giường của nhị thiếu gia?”

“Bích Oanh tỷ tỷ, người đừng nói lung tung.” Tôn Miên Miên vội vàng lắc đầu. “Tính cách Nhị thiếu gia cô độc, hẳn ban cho ta được phép ngồi xuống là bởi vì. . .hắn không thích ta đứng cao hơn hắn, cho nên. . .”

“Lý do này thật thối nát.” Bích Oanh nhìn nàng chăm chăm. “Tiểu Đề tử, người đừng có giả bộ thanh cao. . .người cũng đừng quên, công việc của người bây giờ là cái lúc trước ta không cần, người phải cảm tạ ta cho tốt”.

Ách. . .cảm tạ Bích Oanh?

Được rồi! Người khác muốn nàng cảm tạ, nàng liền tạ đi! Dù sao nói một câu cảm tạ cũng không làm mất đi miếng thịt nào trên người nàng.

“Đa tạ Bích Oanh tỷ tỷ”.

Bích Oanh thấy bộ dạng thật thà của nàng, thiếu chút bị tức chết. Theo lý thuyết, được chủ tử coi trọng, nên được thưởng đồ tốt, nhưng không thấy nàng ta lanh lợi phân ỉnh chút, khiến nàng nổi đóa trừng thẳng cặp mắt.

Khi Bích Oanh còn đang muốn mở miệng nói gì đó thì lại bị quản sự trong viện gọi đi, nàng thật không cam lòng trừng Tôn Miên Miên một cái, sau đó tức giận rời đi.

Thôi, dù sao nàng còn rất nhiều cơ hội dạy dỗ Tôn Miên Miên thật tốt.

Tôn Miên Miên nhìn bóng lưng Bích Oanh vừa rời đi, dĩ nhiên không hiểu tâm tư của đối phương, bây giờ nàng chỉ lo lắng vừa rồi bọn họ mới nhắc tới Nhị tỷ. Nhị tỷ đã mất tích gần hai tháng, thời gian vừa rồi nàng trôi qua cũng không quá vất vả, nhưng mà trái tim vẫn có một nút thắt với các tỷ tỷ.

Cũng không biết các tỷ tỷ không nghia khí kia giờ có tốt hay không?

Nhìn bầu trời tối đen lấp lánh các ánh sao, đột nhiên nàng thật nhớ mọi người a!

4. Chương 4

Từ sau khi Tôn Miên Miên gặp Bích Oanh tại viện của đại thiếu gia, cảm giác tàn suất Bích Oanh xuất hiện trước mặt mình ngày càng nhiều.

Nàng suy nghĩ một chút, có lẽ là mình hơi mẫn cảm, phủ cũng không quá lớn, cộng thêm nàng thường bị Hách Lang kêu đi gọi lại để sai bảo, tỷ lệ vô tình gặp gỡ người quen cũng khá lớn.

Hôm nay, nàng đang chuẩn bị trở lại vườn Nam, trên đường phải đi qua một hồ nước, đầu xuân vẫn còn dư lại chút lạnh, nàng rút bả vai lại, chớp mũi vì dính lạnh nhiễm chút đỏ.

“Ô. . .Ô ô. . .”

Đi qua ven hồ nàng nhìn thấy một bóng dáng màu xanh nhạt đang đứng trước cầu hình vòm nhỏ khóc nức nở.

Nàng chăm chú nhìn về hướng đó, lại là Bích Oanh, nàng đang che mặt khóc đến thảm thương, thế là chủ động đi về phía nàng.

“Bích Oanh tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Dừng bước bên người Bích Oanh, nàng nhẹ giọng hỏi: “Tỷ ở đây làm gì vậy?”

Bích Oanh chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ vẻ khó xử, giống như là có chuyện khốn quẩn muốn nói lại thôi, cuối cùng gượng mở miệng: “Cái đó. . .” Nàng chỉ vào chiếc khăn rơi dưới hồ. “Vừa rồi đại thiếu phu nhân không cẩn thận làm chiếc khăn mình yêu thích nhất bị bẩn, lệnh cho ta đi giặt lại khăn, nhưng vừa nãy chắc do ta đi quá mau, không chú ý dưới chân liền trơn trượt, nhất thời không giữ chặt khăn, để gió thổi rơi xuống hồ rồi. . .”

“Thì ra là khăn bị gió thổi rơi”. Tôn Miên Miên nhìn về phía trước, quả nhiên giữa hồ có một chiếc khăn, cách bờ bên không xa, khẳng cách này vươn tay lấy cũng được. “Nhặt lên không phải là được sao?”

“Chuyện này. . .” Bích Oanh có chút do dự, sắc mặt khẽ biến ngoảnh đầu nhìn nàng. “Ta. . .ta không biết bơi! Lúc còn bé ta từng bị ngã rơi xuống hồ, sau đó ta cực kỳ sợ nước”

“Ta cũng không biết bơi”. Tôn Miên Miên nhìn chiếc khăn càng ngày càng xa” “Nếu không, Bích Oanh tỷ tỷ, người trở về nói lời xin lỗi với đại thiếu phu nhân đi! Nói người không cẩn thận làm rơi chiếc khăn của nàng. . .”

“Xú nha đầu, người muốn hại ta bị đại thiếu phu nhân đánh chết sao?” Đôi lông mày nhíu lại, trong nháy mắt đôi mắt bỗng ửng hồng. “Với diện mạo của ta đây chính là hồng nhan họa thủy, đại thiếu gia còn chưa để ý tới ta nhưng đại thiếu phu nhân cũng đã coi ta là cừu địch rồi, xảy ra chuyện này nàng càng có thêm lý do để trách phạt ta. . .người xem, trên cánh tay ta bây giờ còn vết bầm do lần trước đại thiếu phu nhân đánh đấy. . .” Nói xong, nàng kéo ống tay áo lên giơ về phía trước mặt Tôn Miên Miên.

Tôn Miên Miên cẩn thận nhìn lên, trên cánh tay trắng như tuyết quả thật có các vết bầm cả lớn cả nhỏ, khiến cho nàng cũng không thể chịu được nói: “Bích Oanh tỷ tỷ, người. . .”

“Miên Miên, lúc trước ta không nên tâm cao khí ngạo như vậy, xem như là do quỷ thần xui khiến, người giúp ta lần này mau lên?” Bích Oanh đã khóc. “Nếu không, ta tìm một cây gậy, người giúp ta vớt khăn lên, có được không?”

Tôn Miên Miên cũng không suy nghĩ quá lâu, Bích Oanh vốn vênh váo tự đắc, nhưng nhìn nàng hầu trong viện của đại thiếu gia cũng không hề dễ chịu chút nào, những vết thương này đã làm cho nàng sinh lòng đồng cảm.

Dù sao Bích Oanh và nàng vốn đều là những nữ nhi trong sáng, bởi vì gia đình sinh biến cổ mới biến họ thành quan tỳ, nếu như gặp phía chủ tử xấu, quả thực giống như lâm vào khổ cực lầm than.

Trái ngược với nàng. . .ah? Tại sao nàng lại cảm thấy hầu cận Hách Lang lại tốt hơn nhiều so với khi còn ở trong phòng bếp?

Nàng đột nhiên cả kinh, khi còn ở phòng bếp nàng thường bị sai làm những công việc nặng nhọc, nhưng kể từ khi tới vườn Nam, hình như chưa từng làm công việc nặng nhọc gì.

Khi nàng còn đang nghiêng người suy nghĩ thì đồng thời Bích Oanh đã tìm được một cây gậy dài chạy trở lại.

“Miên Miên, cho người”. Bích Oanh đem chiếc gậy dài tới trước mặt nàng. “Thừa lúc khăn còn chưa bay xa, mau giúp ta vớt trở lại.”

“Oh!” Tôn Miên Miên nhận lấy chiếc gậy, thận trọng đi tới mép hồ, duỗi cánh tay dài, muốn kéo cây gậy tới chỗ chiếc khăn.

“Miên Miên, tiến lên phía trước một chút nữa”. Bích Oanh đứng ở phía sau nàng, hai mắt khẽ liếc, khóe miệng cũng thoáng giương lên.

Tôn Miên Miên cố hết sức nghiêng thân thể về phía trước, nhưng cây gậy luôn đập trên mặt nước khiến chiếc khăn ngày càng phiêu ra xa.

Nàng nỗ lực một lúc lâu nhưng cũng không lấy được, đang chuẩn bị buông tha, quay đầu lại muốn cùng Bích Oanh nghĩ cách khác, phần lưng nàng đột nhiên bị dùng sức đẩy.

Bất thành linh bị mãnh lực đẩy xuống, khiến cho thân thể nàng chao đảo ngã xuống phía trước, lại không nín giữ được bất cứ thứ gì cứ như vậy ngã xuống hồ.

Bất kể nàng vùng vẫy, nỗ lực ngẩng đầu lên thế nào cũng không thể đưa nàng vào bờ được, chỉ có thể mở miệng kêu to” “Cứu. . . .cứu mạng.Bích Oanh, cứu ta. . . .”

Gương mặt xinh đẹp Bích Oanh cũng không hiện lên vẻ hoảng hốt, chỉ nhìn chằm chằm Tôn Miên Miên đang chìm nổi trên mặt nước.

“Tôn Miên Miên, ngươi cũng đừng trách ta”. Nàng hừ lạnh một tiếng, tự nhỏ giọng nói: “Chúng ta cùng vào Hách phủ, ta chẳng qua chỉ là cái nha hoàn nhị đẳng, tại sao ngươi lại cao hơn ta, chẳng những thăng cấp thành đại nha hoàn, còn ngồi ngang hàng cùng chủ tử Hách Lang? Nếu không phải ta, ngươi cho rằng ngươi sẽ có may mắn này sao? Chỉ là. . .thật ra ngươi làm viên đá đặt chân rất tốt, bởi vì ngươi, cuối cùng đại thiếu gia cũng đã chú ý tới ta. . . .”. Nàng cắn cắn môi, cuối cùng gương môi cười một tiếng.

Mặc dù theo bản năng Tôn Miên Miên vùng vẫy tay chân, đầu lộ lên khỏi mặt hồ, nhưng sau khi y phục ngấm đầy nước lại lần nữa kéo thân thể nàng xuống, cơ hồ khiến nàng dùng hết hơi sức để vùng vẫy.

Bích Oanh đứng ở bên bờ nhìn một hồi, thấy số lần đầu nàng nổi lên mặt nước càng lúc càng ít, lúc này mới từ từ lui về phía sau.

Một hồi sau nữa, nàng ngăn cuống họng, lớn tiếng la lên: “Cứ mạng a! Có người rơi xuống nước! Có ai không. . .” Nàng vừa kêu vừa lui cách xa hồ, núp ở phía sau hòn non bộ, cặp mắt to tròn quan sát xung quanh, nhưng lại không hề đi tới bên hồ, tựa hồ như đang chờ người nào đó xuất hiện.

Có lẽ là bị Bích Oanh đoán trúng, đúng lúc Tôn Miên Miên sắp không thể chống đỡ được thêm nữa, quả nhiên có một vệt bóng đen dùng khinh công lướt trên mặt hồ như chuồn chuồn lướt nước, đưa tay kéo vừa lúc nàng vùng vẫy, cứu nàng ra khỏi hồ.

Lúc này do nàng đã uống quá nhiều nước lạnh trong hồ, thần trí trở nên mơ hồ, bị quán vào bóng tối mênh mông.

Bóng dáng cao lớn ấy liền ôm nàng vào trong ngực, sau đó phủ lên người nàng một chiếc áo choàng dày cộm từ trên người hắn, tuần nhan lạnh lùng nhìn về bốn phía, lông mày nhíu chặt, ôm nàng đã mất đi ý thức rời khỏi hiện trường.

Bích Oanh nấp ở sau hòn non bộ không bỏ sót hành động nào của nam tử, lộ ra nét mặt kinh ngạc, ngay sau đó thu lại tâm trạng, nhắc quần chéo lên, chạy về phía viện của Hách Tuân.

Quả nhiên như lời đại thiếu gia nói, tính mạng Tôn Miên Miên thật đúng rất quý báu, vẫn còn có người âm thầm bảo vệ nàng.

Đáng ghét!

Thân phận Tôn Miên Miên không giống thân phận quan tỳ mang tội như nàng sao? Vì sao Hách Lang lại cho người bảo vệ một quan tỳ nhỏ nhỏ như nàng đây?

Bên trong oán các, chiếc lò chạm nổi Chu Tước bằng vàng bằng bạc lượn lờ khói trắng.

Lúc này, tiểu nha đầu đang nằm ngủ mê man trên giường chính là Tôn Miên Miên vừa bị rơi xuống nước.

Mặc dù được cứu lên, bất quá vận khí thật không tốt lắm, sau khi uống vài ngụm nước, nước trong hồ lạnh lẽo khiến nàng sốt ải không lùi, mặc dù tỳ nữ đã đốt thuốc, nhưng là ý thức vẫn mơ hồ thỉnh thoảng mới tỉnh mộng.

Ngủ mê cho đến hôm sau mới hạ sốt.

Hết sốt, nàng tỉnh lại vì đói.

Đôi lông mi dài khê vén, nàng ngửi được mùi thực được nồng nặc hòa lẫn với biết bao mùi của các hương liệu không biết tên, ngửi ngửi cảm thấy toàn thân thoải mái, khác hoàn toàn so với mùi hương nồng nặc nàng ngửi được ở cung Thúy Lan.

Nàng từ từ chuyển động con mắt, phát hiện đây không phải phòng của hạ nhân, càng không phải cung Thúy Lan, giật mình nhìn ngắm bốn phía, phát hiện có một bóng dáng cao gầy đang đứng trước cửa sổ.

Là Hách Lang cứu nàng sao?

Khi chân mày nàng nhíu lại, do dự có nên đứng dậy hay không thì khóe mắt liếc qua liếc lại thấy một cái bóng màu đen xuất hiện trước cửa, vội vàng nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ say.

“Gia”. Cận vệ Hách Lang - Vệ Thanh Ảnh cúi thấp đầu, đi vào trong nhà, chấp tay, trở lại phục mệnh: “Đại thiếu gia bên kia đã biết là thuộc hạ cứu Tôn cô nương”.

“A. . .” Hách Lang cười đến không hề có nhiệt độ, hắc trận thu lại, xoay người lại: “Hắn đương nhiên đã sớm biết rõ, dù sao tất cả chuyện này đều là do một tay đại ca an bài hết”

Cái. . . cái gì? Chuyện nàng rơi xuống nước tất cả đều do một tay đại thiếu gia an bài? Nhưng tại sao lại vậy chứ? Nàng căn bản không quen đại thiếu gia nha!

Nàng nhớ lại trước khi rơi xuống nước, thực sự là có người ở sau lưng nàng dùng sức đẩy một cái, người đó chính là Bích Oanh, mà Bích Oanh lại hầu trong viện của đại thiếu gia. . .

Coi như đầu óc đơn giản, nàng nghĩ tới đây, đúng là có liên quan, chỉ là vẫn không hiểu, nàng đã chọc phải cái gì mà đại thiếu gia lại có ý niệm muốn giết nàng?

“Thỉnh gia giáng tội” Vệ Thanh Ảnh quỳ một chân xuống đất, giọng nói trầm thấp: “Là thuộc hạ quá kích động”. “Không trách người”. Hách Lang nhàn nhạt mở miệng, bàn tay khê vung, mắt phượng lơ đãng phiêu hướng giường nha đầu đang nằm.

Quả nhiên còn là thanh non niên kỷ, giả bộ ngủ cũng ngây ngô như vậy. Hắn nâng khóe môi lên cười nhạt, nhìn nàng mím chặt môi, đôi lông mày nhíu lại.

“Không nghĩ ra vì sao đại thiếu gia lại muốn tính mạng người, thật sao?” Bất tri bất giác Hách Lang đã đi tới mép giường, đưa tay ra nâng cằm nàng lên.

Toàn thân Tôn Miên Miên run lên, giống như là có cái gai đâm trúng chỗ đau của nàng, sau đó không báo trước liền mở to đôi mắt kinh sợ, chống lại con mắt lạnh như băng.

“Ta...ta thật sự không hiểu”. Nàng ngây ngốc nhìn hắn. “Nô tỳ với đại thiếu gia chỉ gặp mặt một lần, vì sao đại thiếu gia lại muốn cái mạng nhỏ này của nô tỳ đây?”

Nàng thật sự không hiểu mình đã gặp phải cái vận gì, từ khi gặp gỡ biết Hách Lang, tính mạng nàng tựa hồ như một con kiến nhỏ dễ dàng bị bóp chết, bây giờ lại bị đại thiếu gia theo dõi.

“Rất đơn giản”. Hắn giữ chặt cằm của nàng, buộc ánh mắt của nàng giao với ánh mắt hắn. “Hắn muốn khảo nghiệm người có quan trọng với ta hay không”.

Nàng không nhận được rút ra khẩu khí. “Chuyện này. . . đối với nhị thiếu gia mà nói nô tỳ chính là một nô tỳ nhỏ bé không đáng kể. . .” Nàng dừng lại, sau đó trừng mắt nhìn hắn. “Chẳng lẽ. . . nhị thiếu gia yêu ta?” Thoáng chốc gương mặt nhoe nhán của nàng đỏ lên, sắc mặt Hách Lang cũng trở nên xanh mét, Vệ Thanh Ảnh đứng bên cạnh cũng thiếu chút nữa là bị sắc nước miếng của mình.

OH! Sắc mặt của chủ tử thật là khó nhìn.

Trong đầu Tôn Miên Miên rối cuộc chứa những gì? Thế cuộc như vậy, nàng xem không hiểu thì cũng thôi đi, lại còn đi vận vẹo sự thật. . .

Khó trách nhị thiếu gia lại lệnh cho hắn - đường đường là đội trưởng đội thị vệ, âm thầm bảo vệ tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này, thì ra là vì nàng đơn thuần quá mức, không hề tâm kế.

Xem ra nếu không phải chủ tử đem nha đầu này bảo vệ thật tốt, sợ là ở trong phủ này nàng một thân đã sớm bị biến thành thức ăn cho người gặm sạch sành sanh đi!

Hách Lang nhíu mày lại, thái độ có chút cổ quái “Người nói ngông cuồng cái gì?”

“Nếu như nô tỳ không trọng yếu như nhị thiếu gia nói, vì sao còn phái người âm thầm bảo hộ ta? Ngài không phải đã từng nói nhị tỳ cùng ngài có xích mích sao? Không phải nên lấy việc bắt nạt ta làm thú vui sao? Như thế nào lại cứu ta đây?” Nàng mới không có điên khùng nói năng ngông cuồng, đây chính là đáp án sau khi trầm tư.

Hắn buông cầm nàng ra, ngón trở kìm mi tâm của mình, muốn kìm xuống gân xanh nổi lên do kích động. Nàng có thể dùng suy nghĩ của người bình thường nghĩ chuyện này không?

Thôi, trong Tôn phủ các tỷ tỷ nào của nàng cũng không bình thường, họ dạy dỗ nàng như vậy, hắn còn có thể mong đợi đầu óc nàng giống người bình thường sao?

Hắn nghĩ. . ., quyết định chưa nên đem sự thật nói cho nàng biết, có lẽ sống vô tư cũng là một phương pháp để bảo vệ tính mạng của nàng. Để cho nàng biết nhiều hơn nữa, thực ra cũng là đàn gảy tai trâu, không bổ ích gì.

“Đúng”, Hách Lang hừ lạnh một tiếng. “Ngươi là nơi trọng yếu của ta, bởi vì ngươi là tiểu muội của Tôn Cẩm Hoa. Ta còn chưa đòi lại tất cả các nợ nần của Tôn Cẩm Hoa trên người ngươi, cả đời này ngươi cũng đừng có hy vọng sống yên ổn”.

“Oh!” đối với đe dọa lần này của hắn, nàng ngươi lại không kinh ngạc quá nhiều, dù sao sống chết cũng nằm trong tay hắn, nàng giãy giụa cũng vô ích, vậy thì thuận theo tự nhiên đi! “Chỉ là nô tỳ vẫn không hiểu, vì sao đại thiếu gia lại xuống tay với nô tỳ?”

“Giải thích đơn giản nhất là: Ta luôn không hợp với đại thiếu gia, mà ngươi lại ngồi ngang hàng với ta, hắn sẽ tự nhiên cho rằng ngươi có địa vị rất cao trong lòng ta”. Hắn đã dùng những lời lẽ dễ hiểu nhất để giải thích cho nàng rồi.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chân mày nhíu chặt lại: “Như vậy, nô tỳ không phải chịu thiệt thòi rất lớn rồi sao? Huynh đệ các người không hợp nhau thì liên quan gì tới nô tỳ, nô tỳ là người vô tội nha!”

“Sao lại vô tội?” Hắn lạnh lùng nhìn nàng. “Đồ ngươi dùng đều do ta chi trả, còn là nhất đẳng đại nha hoàn trong vườn Nam, toàn bộ trên dưới trong phủ đều biết ngươi là người của ta, không xuống tay từ ngươi thì xuống tay từ người nào?”

Nàng sửng sốt một chút, sau đó nhếch môi lên: “Vậy. . .về sao nô tỳ phải làm những gì?” Hầu hạ bên cạnh hắn như làm bạn với hổ, hiện tại lại xuất hiện một đại thiếu gia tựa như chó điên nhìn thấy nàng liền cắn.

Ô. . .ô ở Hách Phủ, cái mạng nhỏ của nàng mỏng tựa trang giấy, tùy thời đâm một cái liền rách a!!!

“Ta có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của ngươi”. Hắn hướng nàng khẽ mỉm cười. “Nhưng ngươi cũng phải tỏ ra trung thành. Còn nữa, mãnh hổ đã thương người, thường là vì tự vệ, nhưng nếu ngươi hiểu được nhu cầu của mãnh hổ, ngược lại sẽ trở thành người có thể bảo vệ ngươi trong tương lai, có hiểu không?”

Nàng hiểu, hiểu lời của hắn, hiểu hắn đang ám chỉ, thậm chí hiểu cả mỗi câu mỗi chữ chứa đầy uy hiếp của hắn.

Hắn chính là một mãnh hổ, nhìn nàng chăm chăm, hôm nay nàng sống dưới móng vuốt của hắn, buộc nàng trở thành đối tượng thần phục.

Nàng bị hắn để mắt tới, cũng bị đại thiếu gia nhìn chăm chăm, cuộc sống của nàng không thể trở lại như dĩ vãng được, cũng không thể không làm người khác chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Hắn muốn nàng tỏ ra trung thành, không bao giờ có thể phụ diễn chuyện của hắn

Phu diễn: Qua loa đại khái.

Dùng trung thành để đổi lấy một mạng, rất có lời đi!

Trải qua chuyện rơi xuống nước, Tôn Miên Miên xác định mình đã bị cuốn vào chuyện huynh đệ không hòa thuận rồi, tính mạng của nàng như một sợi dây thừng, bị hai người nam nhân kéo tới kéo lui.

Mặc dù đầu óc nàng không thể dùng vào âm mưu tranh quyền đoạt lợi, nhưng chỉ cần là người cũng sẽ có bản năng sinh tồn, hơn nữa đại tỷ đã từng dạy nàng, dựa hấu bao giờ cũng phải dựa vào bên cạnh.

Bây giờ nàng giống như cỏ dại, ai nhìn thấy cũng có thể rút ra, cho nên, nàng phải suy nghĩ một chút, cho dù là một gốc cỏ dại bình thường, trước tiên, nàng cũng phải học kỹ năng gió chiều nào cuồn theo chiều đó.

Ở Hách phủ, nàng cũng không thân cận cùng ai, trái lo phải nghĩ, cũng chỉ còn dư lại chủ tử Hách Lang, ít nhất. . . ở thời điểm nàng rơi xuống nước, hắn đã phái người bảo vệ nàng.

Này...chúng tớ trong lòng hấn mình cũng coi như là người quan trọng sao? Hoặc là. . .hấn muốn lợi dụng gì ở nàng đây?

Kết quả sau khi trầm tư của Tôn Miên Miên là: vì an toàn của mạng nhỏ, cuối cùng nàng cũng chỉ có thể bắt lấy gốc rơm rạ là Hách Lang.

Hách Lang chưa được tính là chủ tử tốt, nhưng ít ra ba bữa cơm không giống tên ăn mày, hấn ăn cái gì, nàng liền ăn cái đó, mặc dù là nha hoàn thử độc, nhưng bây giờ nàng ngày ngày uống canh vây cá, buổi chiều còn có canh tổ yến có ngân nhĩ, chớ nói chi đến hạ nhân ngày hai bữa ăn, nàng lại ba bữa cơm thịt cộng thêm trà chiều, nửa đêm đói bụng còn có thể ăn thêm bữa đêm.

Chỉ là nàng vẫn không hiểu, rõ ràng ở Hách Phủ nàng biểu hiện như người trong suốt, tự nhiên lại rước họa vào thân, chẳng lẽ là do số phận đùa cợt, thân là lão út Tôn phủ thì phải chịu đựng nhiều cái tội như vậy?

Tôn Miên Miên cần nhàn suy nghĩ, đi vào trong phòng bếp.

Trưởng quản phòng bếp - Xuân ma ma vốn còn đang cầm cái xẻng, cái cọ ồn ào với tiểu tỳ lưỡi biếng, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy bóng dáng béo mập, chỉ cần đôi giày cũng đã đủ để cho nàng nhận ra là ai tới.

“Ta nói này Tôn cô nương, sao hôm nay ngươi lại tới đây sớm vậy?” lợi thế của Xuân ma ma là đã ở trong phủ này mấy chục năm, trừ nhìn sắc mặt của vợ chồng Hầu gia cùng các thiếu gia, mặt mày ít khi tỏ ra vui vẻ.

Vừa nhìn thấy Xuân ma ma cười lớn, nàng vừa kéo suy nghĩ về, cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Trước kia mỗi lần tới phong bếp thì Xuân ma ma không bày ra sắc mặt tốt với nàng, nhưng kể từ khi nàng theo hầu Hách Lang, thì Xuân ma ma ngược lại cười đến mặt mày hớn hở.

“Ma ma, ta đói bụng”. Mấy ngày gần đây, đầu óc của nàng luôn suy tư, vừa lúc đêm qua, gió bắt đầu thổi, nàng liền nằm dài trên giường sớm một chút, vui trong chăn sưởi ấm, ổ, liền ngủ mất, hại nàng hôm qua ăn bữa đêm hơi ít, đến sáng nay bị đói tỉnh.

“Đến đây, đúng lúc ta vừa nấu một nồi cháo cải lớn”. Xuân ma ma thấy nàng kêu đói vội vàng lôi nàng tới bên cạnh. “Chớ xem thường nồi cháo cải này, chỉ có mùa xuân mới có rau cải, một bó cải to cũng chỉ lấy phần chồi non ở giữa thôi, đây là món hầu gia phu nhân thích nhất”.

Mặc dù thân phận của tiểu nha đầu này chỉ là một quan tỳ nhỏ bé, nhưng cũng là nô tỳ duy nhất trong Hách Phủ có thể hầu hạ nhị thiếu gia hơn một tháng, thậm chí cách đây không lâu nàng bị rơi xuống hồ, trong mấy ngày hôn mê kia, nhị thiếu gia còn đặc biệt mời đến một đại phu nổi tiếng giúp nàng trị bệnh, đối đãi với nàng vượt quá mức bình thường.

Chuyện nhị thiếu gia thiên vị đã truyền khắp trên dưới Hách Phủ, trừ quản sự cùng cận vệ có thể cùng nhị thiếu gia ra ngoài, người thứ ba chính là người hầu hạ hấn - Tôn Miên Miên.

Vì vậy trong mắt của Xuân ma ma, tiền đồ trong tương lai của Tôn Miên Miên vô cùng khả quan, nàng cũng hết sức chân chó nịnh bợ đối tượng.

Lúc này trong lòng nàng đang tính toán, đám di nương ương ngạnh, tâm kế cho dù có lớn hơn đi nữa, bắt quá tương lai sau này người kế thừa tước vị Hầu Gia cũng vẫn chỉ là Hách Lang, chớ nói chi đến Tôn Miên Miên sau này có khả năng được hấn thu vào làm thiếp, coi như địa vị không cao, nhưng ít ra cũng coi như là nửa chủ tử.

Tôn Miên Miên cũng hiểu tâm tư của Xuân ma ma, nhưng nàng vẫn biểu hiện như không có can hệ, vẫn duy trì bước đi của mình.

Người khác đối tốt với nàng, nàng nhất định sẽ hào phóng tiếp nhận, có người bao bọc có gì không tốt? Ngược lại để cho nàng có thể tự tại như cá gặp nước.

Nếu người khác không tốt với nàng, nàng chỉ sờ mũi một cái, có thể trốn liền trốn nhanh đi, dù sao trong phủ tất lớn, cũng không phải thời thời khắc khắc đều không buông tha nàng!!!

Tựa như Bích Oanh, nghe nói sau lần đẩy nàng rơi xuống hồ đó đã được đại thiếu gia thu làm thiếp thất, mặc dù nàng không hiểu vì sao Bích Oanh phải khinh thị mình như vậy, nhưng nghĩ thâm. . .có lẽ đây chính là “lựa chọn” đi!!!

Nàng lại nghĩ tới lời các tỷ tỷ nói, chọn con đường mình muốn đi, một khi quyết định đừng hối hận.

Cho nên lựa chọn làm bạn cùng Hách Lang, coi như bây giờ hối hận cũng không còn kịp rồi, bởi vì nàng đã bị dán nhãn. . . .nàng là người của Hách Lang.

Sau khi rơi xuống nước, hiện tại nàng hết sức tham sống sợ chết, cho nên có thể hưởng thụ, nàng dĩ nhiên sẽ không kiêu cách khách khí.

Kiểu cách làm gì? Kiểu cách cũng không thể thay đổi hiện trạng, thuận theo tự nhiên mới là vương đạo.

Cho nên nàng rất tự nhiên tiếp nhận cháo cải Xuân ma ma chuẩn bị cho nàng, nàng ngồi ở bên cạnh bàn trong phòng bếp hưởng dụng.

Cháo cải màu xanh lá được nấu vừa vặn, không phải chín đến độ vỏ màu khô héo, vào miệng liền tan ra, mùi thơm rau cải trong miệng nàng đặc biệt quanh quẩn mãi không đi.

“Ăn ngon”. Hai mắt nàng sáng lên, nhìn thẳng vào Xuân ma ma. “Kể từ khi ta vào phủ, cảm thấy tài nấu nướng của Xuân ma ma hơn hẳn ngự trù trong cung, mặc dù món cháo này nhìn rất đơn giản, nhưng khẳng định rất hao phí thời gian cùng ý định.”

Xuân ma ma liền thích nha đầu này: “Người - cái tiểu nha đầu này đúng là miệng ngọt, tuy là lừa gạt người, nhưng nghe cũng khiến người ta rất vui vẻ. Ăn nhiều một chút, món này không phải hôm nào cũng có”.

“Ma ma, đợi lát nữa giúp ta giữ lại một chút đi!” nàng ăn đến gương mặt phình to cũng không quên lên tiếng giao phó: “Ta sẽ đem một chén qua để nhị thiếu gia thưởng thức”.

Xuân ma ma sững sờ, nhỏ giọng hỏi: “Nhưng nhị thiếu gia. . . buổi sáng không thích ăn cháo”.

“Sẽ không”. Nàng cười cười, “Nhị thiếu gia bình thường ăn được nhẹ, mà cháo này mặc dù nhẹ nhưng vào miệng liền tan ra, vừa xuất phát từ ma ma úy ngại, có cái gì không thích hợp?”

Xuân ma ma vừa nghe, quả thực là mở cờ trong bụng, liền vội vàng xoay người, lấy lên cho nàng một chén, nghĩ thâm, nếu có thể thông qua cô gái này lấy lòng nhị thiếu gia, cũng là một chuyện tốt.

Lúc này, trước cửa phòng bếp xuất hiện một bóng dáng màu xanh nhạt, vừa mới vào cửa liền lớn tiếng mắng ầm lên: “Ai là quản sự phòng bếp?” Tỷ nữ lục y ăn mặc hoa lệ, còn búi tóc theo kiểu nha hoàn quan gia, trên búi tóc còn cắm một viên đá ngọc, so với nô tỳ Hách Phủ thì hoa mỹ hơn rất nhiều.

Xuân ma ma lúc này đang bưng chén cháo vội lên ứng tiếng: “Ai, Lục Vi cô nương, sao sớm như vậy đã tới đây?”

Người tên Lục Vi cô nương không có tính kiên nhẫn nhìn Xuân ma ma một cái, “Tiểu thư nhà ta hôm nay dậy sớm, ta tới giúp nàng ấy chuẩn bị đồ ăn sáng. . .” Ánh mắt nàng rơi xuống bên người Tôn Miên Miên, thấy nàng đang thông thả ung dung ăn cháo, mặc dù cảm thấy kì quái, nhưng có lẽ nàng là người trong phòng bếp. “Động tác của ma ma phải mau chút, để cho tiểu thư của ta đói bụng sẽ không tốt”.

Xuân ma ma vội vàng đáp dạ, lúc xoay người lại không nhận được liếc mắt: “Miên Miên, ta để cháo cải ở đây, lát nữa người bưng đi cho nhị thiếu gia.”

“Bây giờ ta sẽ đi luôn”. Tôn Miên Miên đứng lên, nhận lấy cháo nóng cùng hộp thức ăn trên tay Xuân ma ma, xoa cái miệng nhỏ nhắn một chút, đi tới cửa.

Khi đi qua bên người Lục Vi thì Lục Vi vươn tay, chắn lối đi của nàng. “Đứng lại!”.

“À?” Nàng dừng bước lại, không hiểu nhìn Lục Vi. “Vị tỷ tỷ này có chuyện gì sao?”

“Người nói. . . cháo nấu chung trên tay người là để cho thiếu gia trong phủ dùng sao?” Lục Vi tò mò nhìn nàng bằng một con mắt, sau đó liền không có quy củ mở nắp bằng bạc lên: “Chuyện này. . . không phải vừa rồi người vừa ăn cháo cải sao? Đồ ăn người làm, tại sao có thể để chủ tử dùng?”

Sắc mặt Xuân ma ma lập tức không vui, mặc dù trong phủ đồ ăn chủ tử và đồ ăn người làm tách riêng để làm, nhưng cũng không đại biểu cho đồ ăn tôi tớ, chủ tử không thể ăn nha!

“Chủ tử nhà ta không kén ăn.” Tôn Miên Miên cười nhạt, cũng không vì lời nói đó mà tức giận. “Hơn nữa đây là tài nấu nướng của Xuân ma ma, mặc dù đơn giản, nhưng ăn rất ngon. Cô nương, cô cũng hãy lấy với Xuân ma ma cho tiểu thư nhà cô một chén, để tiểu thư thưởng thức?”

“Hừ”. Lục Vi ghét, phát tay một cái: “Người thật là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, có biết tiểu thư nhà ta là ai không? Nàng là cháu gái ruột của Tĩnh phi nương nương, Tam tiểu thư của Tư Mã phủ, tới Hầu gia phủ làm khách, Hầu gia phủ vậy mà chỉ có thể bưng ra một chén cháo rau cải, người coi thường thân phận của tiểu thư ta sao?”

Cháu gái Tĩnh phi nương nương?! Tôn Miên Miên nghe xong, bị dọa đến sợ, quả nhiên Hách phủ không thể so với Tôn phủ, bên trong phủ thường thường đều có hoàng thân quốc thích đi lại.

Nàng quyết định phải giữ một khoảng cách, ôn hòa hướng Lục Vi phúc thân. “Thì ra là khách quý tới, nô tỳ thật là có mắt không trông, xin tỳ tỳ lượng thứ”.

Lục Vi hừ lạnh một tiếng, “Lần sau mắt nên mở to ra một chút, đừng tưởng rằng phục vụ bên cạnh thiếu gia trong phủ đã lâu, cảm thấy mình là rẽ hành rồi, từ lâu rồi, tôi đa cũng chỉ có thể đi lên vị trí di nương, sao có thể so sánh với tiểu thư nhà ta đây?”

“Tỷ tỷ dạy rất đúng”. Tôn Miên Miên cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy có chút buồn cười, chỉ là một chén cháo cải thôi, cần thận trọng nhắc đi nhắc lại thân phận của tiểu thư nhà mình như thế sao?

Chỉ sợ tự nâng giá trị con người không thành công, ngược lại còn làm hỏng khuê danh của tiểu thư.

Chỉ là Lục Vi ở Tư Mã phủ có thói ương ngạnh, lần tới hầu gia phủ làm khách, thật ra thì trong cung cũng đã sớm lộ tin đồn, Tích hương hạm Tư Mã phủ có lẽ sẽ gả cho thế tử gia trong phủ, vì vậy nàng mới nghĩ, trước tiên ở Hầu gia phủ hạ mã uy, sẽ không bị người trong phủ xem thường.

(tích hương hạm: hoa sen thơm

Hạ mã uy: ra oai phủ đầu)

Xuân ma ma đem hộp thức ăn đã chuẩn bị xong, gương mặt già nua cười cười, đem hộp thức ăn tới trước mặt Lục Vi: “Lục Vi cô nương, đồ ăn sáng của tiểu thư đã chuẩn bị xong, nhân lúc còn nóng, mau đưa trở về đi!”

Lục Vi hừ lạnh một tiếng, câu “cảm tạ” cũng không có. Liền trực tiếp xoay người rời khỏi phòng bếp.

“Ma ma, ta cũng đi đây”. Tôn Miên Miên thì ngược lại hết sức khách khí, sau khi nói cảm tạ Xuân ma ma cũng nhẹ nhàng rời khỏi. Xuân ma ma thấy hai cô nương vừa rời đi, lạnh lùng “phu” một tiếng, nhìn theo bóng lưng Tôn Miên Miên, không ngừng lẩm bẩm, “Tam tiểu thư Tư Mã phủ thì sao? Coi như cuối cùng gả tới, còn không phải xem sắc mặt nhị thiếu gia sao? Mà sắc mặt của nhị thiếu gia có....mấy người nhìn hiểu? lại có mấy người có thể ở bên cạnh thiếu gia mà toàn vẹn trở về? Lục Vi này chắc sẽ không xem sắc mặt người, cũng không đi hỏi thăm một chút, lại ở trong phủ làm mưa làm gió, không biết cái tính cách này sẽ chọc ra dạng phiền toái gì đây?”

5. Chương 5

Thật! Tôn Miên Miên cảm giác mình không yêu cầu nhiều lắm, chỉ cần mỗi ngày được ăn no, trời lạnh có thể cho nàng thêm bộ y phục, sau đó không cần làm quá nhiều việc cực nhọc, nàng đã cảm thấy hạnh phúc.

Chỉ là hạnh phúc không phải cứ cố gắng đuổi theo là có thể lấy được, còn cần nhìn xem ông trời có lòng từ bi dành cho nàng số mạng như vậy hay không?

Nói thật ra, kể từ sau khi nàng lựa chọn theo hầu Hách Lang, ngày trôi qua vô cùng thoải mái. Quả nhiên nàng ôm bấp đui chủ tử, Hách Lang chẳng những là trưởng tử Hách Phủ, tương lai sẽ còn kế tục tước vị thế tử gia.

Mặc dù Hách Lang bị chê bai hơi nhiều, nhưng ở bên cạnh Hách Lang lâu rồi, hai chữ “Hách Lang” như kim bài miễn tử trong phủ, ai dám động đến nàng, chính là hành động tự mình tìm đến cái chết.

Bất quá sau này cần bình tĩnh hơn nữa, chỉ cần nàng còn ở bên người Hách Lang một ngày, như đang sống trong một thành trì vững chắc.

Mặc dù trải qua cuộc sống như cá gặp nước, nhưng con cá nhỏ như nàng vẫn không thể thoát khỏi việc bị nước xoáy cuốn vào. . .

Gần đây Hách Phủ xuất hiện một vị tam tiểu thư của Tư Mã phủ Tích Hương Hạm, nghe nói mới từ quan ngoại trở về, vốn là vào trong cung bởi Tĩnh Phi nói chuyện phiếm, sau lại không biết chuyện gì xảy ra, đem Tích Hương Hạm tới Hách Phủ làm khách.

Dĩ nhiên, nàng cũng nghe được chút lời đồn, nghe nói Tĩnh phi cố ý làm mai cho Hách Lang, đem cháu gái gả cho hắn.

Nàng không biết lão gia cùng phu nhân nghĩ thế nào, nhưng thân là tỳ nữ thân cận Hách Lang, nàng hiểu rất rõ cách nghĩ của chủ tử, hình như hẳn không hề đem Tích tiểu thư để trong lòng một chút nào, đừng nói gặp nhau một lần trong nhà, ngay cả câu hỏi thăm cũng chưa từng có.

Có thể nhận ra, Hách Lang chán ghét vị Tích tiểu thư kia tới mức nào.

Chỉ là nàng cũng nghe lời đồn đại trong phủ, vị Tích tiểu thư kia chính là Thái Úy phu nhân tương lai, là sẽ trở thành thê tử của Hách Lang.

Vừa nghe tin tức này thì trong lòng nàng tựa như có một cây kim ghim vào, không đau, nhưng lại khiến người ta hỗn loạn, bởi vì. . . rõ ràng Hách Lang sẽ không gặp qua Tích Hương Hạm, cũng không yêu thích vị Tích tiểu thư kia, tại sao mọi người lại phải buộc bọn họ chung một dây dây?

Lúc này Tôn Miên Miên đang ngồi ở cửa thư phòng vườn Nam, Hách Lang đang ngồi bên trong viết tấu gấp, gần đây vết thương hẳn đã tốt hơn rất nhiều, mấy ngày nữa muốn hồi triều gặp hoàng thượng.

Nàng không dám âm ỉ hận, chỉ có thể nhàm chán ngồi bên ngoài, nhìn bầu trời đến ngẩn người.

Trước đây, nàng luôn hâm mộ những đám mây trên bầu trời, hy vọng có thể phiêu bạt xung quanh, hâm mộ nhị tỷ anh dũng, có thể chinh chiến ngoài sa trường, cũng hâm mộ đại tỷ vì buôn bán mà bôn tẩu khắp nơi. . . nhưng bây giờ nàng mới phát hiện, thì ra nguyên nhân các tỷ tỷ không kêu mệ, là do ban đầu họ có cái gọi là gia đình.

Một mối hơn nữa, nhưng có nhà để về cũng là một loại hạnh phúc.

Hiện tại các nàng ngay cả nhà cũng không có, giờ phút này nàng tựa như đám mây trắng, lảng lảng, không biết mình sẽ thổi tới nơi nào.

Mà Hách Lang là chủ tử nàng không thể nắm bắt được, cũng giống như một trận gió lớn, đem nàng thổi tới nơi nào đó, nàng nhất định sẽ không trốn thoát.

“Không có gia ra lệnh, ai cũng không thể bước vào.” Thị vệ canh giữ bên ngoài lớn tiếng mở miệng. Tôn Miên Miên nghe được, kéo suy nghĩ đang bay xa trở về.

Người bình thường rất ít khi đi tới vườn Nam, bởi vì Hách Lang có đề ra một bảng, không thích người trong phủ bước vào khu vực của riêng hắn, vì vậy trừ Hầu gia cùng Hầu gia phu nhân ở ngoài, cấm bất luận kẻ nào bước vào vườn Nam.

Dĩ nhiên cũng không có kẻ nào muốn lấy tính mạng mình ra đùa giỡn, dù sao tính tình Hách Lang âm tình bất định, xử phạt người làm không hề mềm lòng.

“Cần rõ, tiểu thư nhà ta là cháu gái Tĩnh phi nương nương, các người là cẩu nô tài có mắt không trông, còn không mau đi bẩm báo với nhị thiếu gia tiểu thư nhà ta câu kiện”. Lục Vi che tiểu thư nhà mình ở phía trước, sừng mặt lên, quả trách thị vệ.

Tôn Miên Miên biết rõ mình không nên hiếu kì như vậy, nhưng từng câu từng chữ của tất cả mọi người đều liên quan đến Tích tiểu thư, nghe nói dung nhan Tích tiểu thư như chim sa cá lặn, khiến cho nàng không nhịn được bước lên phía trước, muốn trộm ngắm một lần.

Lục Vi mắt tinh, nhìn thấy nàng liền la lên: “Này, chính là người! Người không phải nha đầu lần trước ta gặp ở phòng bếp kia sao? Sao người lại ở chỗ này?”

Tôn Miên Miên tự biết mình không thể trốn được, chỉ có thể giương lên một nụ cười ngây ngô: “Nô tỳ là người hầu trong vườn Nam”.

Lục Vi vừa nghe, quay đầu nhìn về phía Tích Hương Hạm, ánh mắt hai chủ tớ dường như có chút phức tạp, Lục Vi là một nha đầu thông minh, cuối cùng hắng giọng, “Này, người đi bẩm báo với nhị thiếu gia một tiếng đi! Nói tiểu thư nhà ta muốn gặp mặt nhị thiếu gia”.

“Chuyện này. . .” Tôn Miên Miên dao động một chút, nhưng bước chân vẫn không hề di động. “Này, cần phải xin lỗi Tích tiểu thư rồi, bình thường chuyện trong vườn Nam đều do chủ tử định đoạt, hiện tại nhị thiếu gia đang bận công sự trong thư phòng, nô tỳ có một trăm lá gan cũng không dám đi quấy rầy nhị thiếu gia”.

Lục Vi nhìn sắc mặt Tích Hương Hạm đang đứng phía sau một cái, đột nhiên đi ra. “Vị cô nương này, đi thông báo một tiếng cũng không được sao?”

Lúc này Tôn Miên Miên mới chính thức nhìn thấy dung mạo Tích Hương Hạm, dáng dấp xinh đẹp, chỉ là nàng cảm thấy vẫn không xinh đẹp duyên dáng như tam tỷ nàng, nhưng Tích Hương Hạm nhìn có vẻ nhu nhu nhược nhược, ngược lại sẽ khiến cho người khác sinh ra ý nghĩ bảo vệ.

“Không phải không được mà là không dám.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ đau khổ trả lời, “Tích tiểu thư, không phải nô tỳ gây khó dễ cho người ở cửa, mà là nhị thiếu gia nói một là một, không ai dám nói hai. Nếu không, chờ thiếu gia hết bận, nô tỳ sẽ hướng thiếu gia thông báo Tích tiểu thư tới chơi, có được không?”

Đương nhiên Tích Hương Hạm không muốn, nàng từ biên cương xa xôi trở lại kinh thành, được an bài ở tại Hách Phủ, cô cô luôn hy vọng nàng sẽ có cơ hội tiếp xúc cùng với Hách Lang.

Không ngờ tới Hách phủ lâu như vậy, nàng gặp tất cả mọi người, chỉ còn sót lại Hách Lang chưa gặp lần nào. Giờ lại để cho nàng nhìn thấy nha hoàn hầu cận Hách Lang, nghe nói Tôn Miên Miên này có một bộ phương pháp, thế nhưng lại có thể khiến Hách Lang thu bên cạnh người, trong vườn Nam này cũng chỉ có tỳ nữ là nàng được tự do ra vào, thậm chí còn phụ trách cuộc sống thường ngày của Hách Lang.

Ánh mắt Tích Hương Hạm đảo quanh nàng, nghĩ thầm, xú nha đầu này cũng không có chỗ nào nổi bật, diện mạo cùng lắm cũng chỉ được gọi là thanh tú, nhìn qua cũng không giống nữ nhân tâm cơ, sao lại có năng lực hầu cận Hách Lang đây?

Trong khi các nàng còn đang giằng co, sau lưng Tôn Miên Miên xuất hiện một âm thanh lạnh lùng.

“Tranh cãi cái gì?”

Sống lưng Tôn Miên Miên lạnh run, nhanh chóng quay đầu lại, mặt lạnh giọng thẳng vào mắt nàng.

“Nhị thiếu gia. . .” Nàng ngáp ngừng mở miệng, cắn cắn môi, hai vai co rụt lại, có vẻ đang rất sợ hãi. Thấy bộ dáng nàng co lại như trứng tôm, Hách Lang vừa buồn cười vừa tức giận. Ở trong mắt nàng, hẳn tựa như mãnh thú tùy lúc có thể cắn người sao?

Hắn vừa muốn mở miệng thì khóe mắt liếc thấy một bóng dáng màu xanh lá đứng trước cổng, một bóng dáng màu hồng ăn mặc hoa lệ, nhìn lướt qua cũng đã đoán ra thân phận nàng.

“Thị vệ chết sạch rồi có đúng không?” Mặc dù ánh mắt hắn chống lại ánh mắt của Tích Hương Hạm, nhưng thanh âm lạnh như băng: “Có hai con chuột đi tới, không đuổi đi sao? Muốn bản thiếu gia lấy đầu các người xuống?” bọn thị vệ vừa nghe, vội vàng tạ tội, cuối cùng cũng rần muốn đem chủ tớ hai người kia rời khỏi vườn Nam.

“Nhị thiếu gia, ta là Hương Hạm, là cháu gái Tĩnh phi nương nương, vừa từ biên cương xa xôi trở lại kinh thành, muốn cùng người gặp mặt một lần. . .” Thanh âm của Tích Hương Hạm mềm mỏng, hết sức uyển

chuyển.

“Hiện tại người đã gặp được, có phải nên lần đi rồi không?” Ngược lại, hắn cũng không bày ra sắc mặt tốt đối với Tích Hương Hạm, trực tiếp lạnh giọng như sắt.

Tích Hương Hạm từ nhỏ đến lớn đều được người khác nâng niu trên tay, người Hách gia từ trên xuống dưới nếu không phải khách khí với nàng cũng là nịnh bợ.

Chỉ có Phó Văn lang thang khó kiềm chế, nhưng Hách Lang lại dám lỗ mãng với nàng như vậy.

“Nếu như Hương Hạm quấy rầy đến nhị thiếu gia, xin nhị thiếu gia lượng thứ.” Mặc dù trong lòng Tích Hương Hạm hết sức bất mãn, nhưng công phu ngoài mặt lại rất cao thâm, giọng nói nhu nhược còn kèm theo một phần uất ức. “Ngày khác Hương Hạm sẽ quay trở lại”. Nàng hướng hắn phúc thân, sau đó vành mắt liền đỏ lên, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng chủ tớ hai người rời đi, dĩ nhiên Tôn Miên Miên cũng nhìn thấy gương mặt chực khóc của Tích Hương Hạm, đợi sau khi các nàng rời đi, mới ngược mắt nhìn về phía Hách Lang.

Lúc này nàng mới phát hiện Hách Lang đang nhìn nàng, khiến bước chân nàng không tự chủ lùi ra sau một bước. “Nhị thiếu gia, sao ngài lại nhìn nô tỳ như vậy?” tròng mắt đen nóng bỏng của hắn khiến nàng hơi hoảng hốt.

Hắn đến gần nàng, tròng mắt đen đột nhiên nhú lại, chỉ là lời nói đến miệng lại đem nuốt xuống, hừ lạnh với nàng một tiếng, sau đó liền phát tay áo trở lại thư phòng lưu lại một dấu hỏi chấm to đùng cho nàng.

Sai khi Tích Hương Hạm rời khỏi vườn Nam cùng Lục Vi, khuôn mặt vốn uất ức khiến người khác đau lòng nhất thời chuyển sang lạnh lùng không vui, Lục Vi đi ngay sau lưng nàng càng thêm cẩn thận nghiêng lợi, không ngừng nhỏ giọng mắng.

“Cái quái gì? Dù là thế tử gia trong phủ thì sao? Có thể nhục nhã người khác à? Cũng không chịu nhớ lại vị trí của hắn trong triều đình, phách lối như vậy, bộ dáng trong mắt không có người khác cũng sẽ rước lấy sự không vui của hoàng thượng. . .” Lục Vi cắn môi oán trách.

Tích Hương Hạm bản khởi lộ ra mỹ nhan, không có ngăn cản Lục Vi, tựa như những gì Lục Vi đang mắng cũng chính là tâm tư của nàng hiện giờ, nàng suy nghĩ một chút, không khỏi bật thốt lên hỏi. “Tỳ nữ trong sân vừa rồi là Tôn Miên Miên?”

“Hồi tiểu thư, đúng vậy”. Lục Vi vội vàng gật đầu. “Lần trước nô tỳ đã gặp qua nàng ở phòng bếp, tính tình rất khiêm tốn. không ra vẻ.”

“Tượng đất còn có ba phần tính cách hướng chi là người?” Tích Hương Hạm cười lạnh một tiếng, “Vốn ta còn không tin Hách Lang cuồng vọng tự đại, hôm nay chính mắt ta trông thấy. Xem ra tỳ nữ hầu cận hắn, không phải thủ đoạn inh, chính là có ẩn tình khác rồi.”

“Nhưng nô tỳ nhìn nàng thế nào, bất quá cũng chỉ ý vào chủ tử bên cạnh, tiện tỳ ý sủng mà kiêu thôi.” Lục Vi có chút ghen tỵ nói. “Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy nàng không hề biến sắc, khẳng định là nữ nhân tâm cơ bụng dạ khó lường, đợi đến khi nàng leo lên giường thế tử gia, sợ sẽ trở thành một trong những tình địch của tiểu thư, nếu không nghĩ biện pháp trừ khử nàng trước đi?”

Tích Hương Hạm nhún đôi lông mi thanh tú. “Chuyện này. . .”

“Tiểu thư người ngàn vạn lần đừng vì một nô tỳ mà làm trở ngại hạnh phúc tương lai của người”. Lục Vi đứng bên cạnh rỉ tai. “Tiểu thư sớm muộn người sớm muộn cũng sẽ bước vào cửa chính Hách gia, nếu hôm nay người không bày sắc mặt cho xú nha đầu đó xem, sợ là tương lai sẽ mất hết mặt mũi”.

Tích Hương Hạm cau mày, nghĩ thầm, nhìn tình huống vừa rồi, Hách Lang hoàn toàn không nể mặt nàng, khiến nàng mất hết mặt mũi.

Nếu sau này thật gả cho Hách Lang, da mặt nàng mong làm thế nào để lên mặt với Tôn Miên Miên đây? Hơn nữa thân phận nha đầu kia cũng rất đặc biệt, là người Tôn phủ, mặc dù Tôn phủ hiện nay có thể nói là nhà tan cửa nát, thế nhưng tung tích Tôn đại tướng quân vẫn chưa rõ. . .nhớ tới Tôn Cẩm Hoa từng làm trái tim cô cô xao xuyến, nàng cần phải làm việc cẩn thận mới được.

Như cô cô dạy nàng, làm bất cứ chuyện gì cũng phải tìm đúng thời cơ, sau đó ra tay trước để chiếm lấy lợi thế!

Nàng thu ánh mắt lại, nhàn nhạt mở miệng. “Trở về rồi nói”

“Vâng” Lục Vi mím môi cười một tiếng, biết tiểu thư nhà mình nhất định có tính toán, cất bước ngay sau nàng rời đi.

Sau lần Tôn Miên Miên cùng Tích Hương Hạm gặp mặt qua, Hách Lang đã lên tiếng cảnh cáo nàng, có thể tránh gặp Tích Hương Hạm thì cố gắng mà tránh, tận lực tránh việc trở thành cái đinh trong mắt Tích Hương Hạm.

Mặc dù nàng không biết rõ nguyên nhân, nhưng là chuyện chủ tử giao phó nàng luôn tôn sùng như thánh chỉ, trong thời gian này cũng tận lực giảm bớt việc đi lại bên ngoài vườn Nam.

Nhưng có câu nói: là họa không phải phúc, tai họa xảy đến, dù nàng cố tránh né, nhưng vẫn không tránh khỏi sự an bài của vận mệnh.

Nàng vốn tính toán tới phòng bếp chuẩn bị bữa trưa cho Hách Lang, thuận tiện tìm chút thức ăn lấp đầy cái bụng của mình, không ngờ đi được nửa đường lại gặp phải An Nhu người hầu trong viện Tích Hương Hạm, thấy một tay nàng cầm theo giỏ thức ăn, tay kia ôm bụng, vội vàng đi tới trước mặt nàng.

“Tôn cô nương, ta đột nhiên bị tiêu chảy, làm phiền người giúp ta đem đồ này tới viện của Tích tiểu thư, ta cầu xin người, ta thật sự không nhịn được”. An Nhu sau khi nói xong, liền cố gắng nhét giỏ đựng thức ăn cho Tôn Miên Miên, ôm bụng chạy về phía nhà xí.

Tôn Miên Miên còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, trên tay đã có giỏ đựng thức ăn, chỉ có thể đứng tại chỗ tự hỏi.

Giỏ đựng thức ăn này, nàng nên trả lại hay mang đi đây?

Coi như nàng gọi An Nhu trở lại, cũng không kịp rồi.

Thôi, đưa chút đồ này sẽ không gây ra phiền toái gì chứ? Đầu nàng suy nghĩ một chút, dù sao nơi này cũng là Hách Phủ, nếu xảy ra chuyện gì. .. Hách Lang là chủ tử của nàng, sẽ tới cứu nàng chứ?

Trải qua phút suy tư ngắn ngủi, Tôn Miên Miên quyết định đem giỏ đồ này tới viện Tích Hương Hạm trước, tránh cho việc bị người khác nắm chuỗi.

Nàng thận trọng xách theo giỏ thức ăn, không bao lâu đã tới bên ngoài phòng Tích Hương Hạm, Tích Hương Hạm cùng Lục Vi bên trong cũng nhìn thấy nàng.

“A! Không ngờ là Tôn cô nương.” Lục Vi nở nụ cười châm chọc, từ từ đi ra, ánh mắt đặt trên giỏ thức ăn trong tay nàng, lại không có vẻ kinh ngạc gì. “Ngọn gió thổi người tới đây?”

“An Nhu bị tiêu chảy, ta giúp nàng ấy mang bữa trưa của Tích tiểu thư đến.” nàng ôn hòa mở miệng, duy trì nụ cười trước sau như một. “Hiện tại đồ đã đưa đến, cũng không dám quấy rầy Tích tiểu thư cùng cô nương nghỉ ngơi, ta cáo lui trước”.

Lục Vi nhận lấy hộp thức ăn, tiến lên kéo tay Tôn Miên Miên. “Tôn cô nương, đừng vội đi, tiểu thư nhà ta muốn hàn huyên với cô một chút, nếu không chê hãy vào đây uống cùng tiểu thư nhà ta chén trà đi! Người sẽ không từ chối ý tốt của tiểu thư nhà ta chứ?” ý là người tốt nhất không cần lên mặt!

Tôn Miên Miên ngẩn người, Lục Vi cũng đã mang Tích Hương Hạm ra để nói, nô tỳ như nàng dám làm trái lại ý tốt của chủ tử sao? Coi như không muốn vạ lây, nàng vẫn phải nhắm mắt đi vào.

Nàng theo sau Lục Vi tiến vào trong phòng, chỉ thấy Tích Hương Hạm đang ngồi trên ghế bành, cúi đầu ngượng ngùng thêu.

“Tiểu thư, người đến”. Lục Vi tiến lên phía trước, đem giỏ thức ăn đặt bên người Tích Hương Hạm.

“Lấy một cái ghế cho Tôn cô nương ngồi”. Tích Hương Hạm mỉm cười, đôi mắt đẹp nhìn nàng.

“Tích tiểu thư, người đừng khách khí, nô tỳ không dám ở lâu trong viện tiểu thư, còn phải trở về viện để nhị thiếu gia sai khiến.” Không phải nàng thích mang Hách Lang ra nói, mà là đã bước vào hang hổ rồi, nên sớm lấy ấn tín ra để bảo vệ mình sớm một chút.

Tích Hương Hạm và Lục Vi vừa nghe, sắc mặt đồng thời trầm xuống, nhưng ngay sau đó Tích Hương Hạm đã khôi phục lại nụ cười, bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra.

“Không vội, trước theo ta uống ly trà đã! Ta biết rõ người là nô tỳ không thể thiếu bên cạnh nhị thiếu gia, cho nên ta mới muốn hàn huyên với người một lúc, có lẽ sau này ta chính là chủ mẫu của người”. Nàng đang ám chỉ với Tôn Miên Miên, tương lai nàng sẽ gả cho Hách Lang.

Tôn Miên Miên không khỏi có chút sửng sốt, chẳng biết tại sao lồng ngực của mình lại như bị kim châm, lần này lại có chút đau. Bàn tay nhỏ bé của nàng không chịu được phủ lên ngực, cảm giác gần đây chỉ cần nghe thấy chuyện thành thân của Hách Lang, tim nàng liền đập nhanh?

“Tiểu thư nói đúng.” Cuối cùng nàng cũng chỉ có thể buồn buồn trả lời.

“Chắc hẳn những thứ nhị thiếu gia yêu thích, người đã rất rõ ràng?” Tích Hương Hạm sai Lục Vi rót ly trà, bưng đến trước mặt Tôn Miên Miên, nhìn thấy nàng chỉ cầm lấy ly mà không nguyện ý uống một ngụm, cũng biết nàng phòng bị mình.

“Ở bên cạnh nhị thiếu gia đã lâu, cũng phải học được cách suy đoán ý định của chủ tử vài phần. Nô tỳ vận khí tốt, bên cạnh có quân sự cùng ma ma chỉ điểm, có thể bình an hầu hạ bên cạnh chủ tử.” Mặc dù Tôn Miên Miên đơn thuần, nhưng cũng biết dùng miệng lưỡi nhà quan trả lời là tốt nhất.

“Thật ra ta lưu lại người cũng không có dụng ý gì, người không cần khẩn trương thái quá.” Tích Hương Hạm thấy thái độ nàng thận trọng, đáp lời còn duy trì khoảng cách chủ tớ, nghĩ thầm, Tôn Miên Miên này ngược lại muốn vờ vờ tạo khoảng cách với nàng. “Chúng ta vừa mới quen biết, ngày sau chuyện trong phủ còn cần Tôn cô nương chiếu cố nhiều. ta chuẩn bị chút tấm lòng nhỏ, Tôn cô nương đừng chê lễ nhẹ.”

Nàng để cho người khác cảm giác nàng rất bình thường, nói chuyện đối đáp vẫn giữ vẻ tôi tớ hèn mọn, nhưng từ đầu tới cuối từ đầu đến lưng eo của nàng đều thẳng đứng, tiết lộ từ trong xương nàng vẫn rất kiên cường.

“Nô tỳ tạ ơn tiểu thư ưu ái.” Nàng hạ thấp cặp mắt.

Lúc này Lục Vi đem trà bánh đặt lên khay trà cạnh Tích Hương Hạm, cầm một đĩa đặt trước mặt Tôn Miên Miên, còn dặn nàng không nên khách khí, đồng thời cũng lấy ra một túi gấm nhỏ trong tay áo, bên trong có mấy thỏi bạc.

Mặc dù Tôn Miên Miên là một người hay ăn vặt, nhưng không có nghĩa là nàng đói bụng ăn quà, nhất là cái loại tiệc không mời mà tự dâng đến trước mặt như thế này, đáy lòng càng dâng cao cảnh giác.

“Chuyện này. . .” nàng lấy không được, không lấy lại sợ làm mất mặt mũi Tích Hương Hạm, dù sao chủ tử khen thưởng, có đạo lý nào lại cho không người làm đây? Cuối cùng cũng chỉ có thể đem túi gấm nhỏ bỏ vào tay áo, bắt mình nhận lấy.

Tích Hương Hạm thấy nàng không dùng điểm tâm, thế là cười khê: “Sợ sao?”

Tôn Miên Miên giả bộ không hiểu nhìn Tích Hương Hạm. “Nô tỳ không hiểu ý trong lời tiểu thư.”

“Thật ra thì ta biết rõ trước kia người cũng là tiểu thư Quan gia, Tôn phủ vinh quang trong quá khứ, hiện tại người lưu lạc nơi này làm quan tỳ, đi đến bước này đã cô cùng gian nan, phải không?” Tích Hương Hạm nhẹ nhàng lấy lên một khối bánh ngọt, dịu dàng bỏ vào trong miệng, đôi môi khép lại, ưu nhã lấp lại, cho đến khi nuốt vào bụng, mới lại mở miệng. “Biết được phải cẩn thận, cẩn thận là một chuyện tốt, chỉ là có một số chuyện vẫn phải mở to cặp mắt, là địch hay là bạn, toàn bộ đều do lựa chọn của người.”

Tôn Miên Miên trầm mặc không nói, mỉm cười cũng thoáng suy sụp xuống. Tích Hương Hạm ám chỉ muốn nàng nhận rõ thân phận quan tỳ của mình, tương lai xung phải nhìn sắc mặt của nàng để sống qua ngày.”

Hồi lâu, nàng mấp máy môi, “Tạ ơn kim ngôn ngọc ngữ của tiểu thư, nô tỳ nhất định ghi nhớ trong lòng, mọi sự sẽ càng thêm cẩn thận, không làm mất mặt mũi nhị thiếu gia.” Từng câu từng chữ của nàng đều dính lấy Hách Lang, tâm ý đã rõ ràng.

Quả nhiên Tôn Miên Miên rất khó dây dưa. Vốn Tích Hương Hạm cho rằng một tiểu tiện tỳ sẽ vì mấy câu nói mà hiện nguyên hình, không ngờ thái độ của nàng còn hết sức tự nhiên, hoàn toàn không vỡ đi góc nào.

Lông mi dài thu lại, nàng cũng không tin vận số của Tôn Miên Miên tốt mãi được, có thể bình yên tránh được kiếp này. Khi Tôn Miên Miên còn đang nghĩ ngợi Tích Hương Hạm sẽ đối phó với mình thế nào thì lại nghe thấy Tích Hương Hạm đột nhiên phát ra âm thanh nôn mửa.

Ngay sau đó nàng nhìn về phía gương mặt Tích Hương Hạm, phát hiện nàng lại phun ra máu tươi, phun thẳng về phía mình.

“Độc. . . bánh này có độc. . . “

“Tiểu thư. . .”

“Tích tiểu thư. . .” Tôn Miên Miên nhất thời cũng luống cuống tay chân, những tưởng người phải gánh chịu bất trắc là nàng, không ngờ lại là Tích Hương Hạm nhận lấy.

Chuyện này. . . sao lại xảy ra?

6. Chương 6

Tích Hương Hạm ở Hách phủ bị ngộ độc không phải là chuyện đùa, chẳng những kinh động đến hầu gia cùng phu nhân, thậm chí còn khiến Hách Lang lần đầu bước vào sương phòng của Tích Hương Hạm.

Không phải do hần nghe tin Tích Hương Hạm bị trúng độc mà đến thăm nàng, không lâu trước đây khi trở về vườn Nam, hần nghe thị vệ tiến lên mật báo Tôn Miên Miên kể từ khi vào viện Tích Hương Hạm, sau đó lại không thấy đi ra, lúc này hần mới tự mình đi giá đi về phía viện Tích Hương Hạm.

Vừa vào đến nhà, hần đã nhìn thấy Tích Hương Hạm suy yếu nằm trên giường, bên cạnh cũng có không ít đại phu, Hầu gia phu nhân lại còn đứng một bên lo lắng, còn bóng dáng hần muốn tìm lại chẳng thấy đâu.

Hầu gia phu nhân vừa nhìn thấy nhi tử, vội vàng bước tới cạnh hần. “Nhi tử, đã xảy ra chuyện.”

Vậy mà Hách Lang chỉ nhìn xung quanh bên trong phòng, sau đó nhìn thấy Tích Hương Hạm chuẩn bị đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mà suy yếu.

“Nhị thiếu gia. . .” Giọng nói Tích Hương Hạm mềm mại gọi, bộ dáng người người thương yêu.

“Nương, Tôn Miên Miên đâu?” hần ngay cả một câu với Tích Hương Hạm cũng không nói, trực tiếp nhìn mẹ mình.

Lục Vi một bên nghe được, vội vàng quỳ xuống trước mặt hần. “Nhị thiếu gia, ngài nhất định phải làm chủ cho tiểu thư nhà ta. Hôm nay Tôn cô nương đem hộp thức ăn tới trong viện, tiểu thư nhà ta ăn điểm tâm tiện tỳ này mang tới liền. . .học ra máu độc”.

Hách Lang chỉ hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Lục Vi đang khóc đến lệ rơi đầy mặt. “Tiểu thư nhà ngươi trúng độc, sao lại bắt giam Tôn Miên Miên?”

Thoáng chốc, Tích Hương Hạm thiếu chút nữa lại miệng phun máu tươi, đồng thời cũng làm cho gương mặt già nua của đại phu rũ xuống, những lời này căn bản là bao che nghiêm trọng a!

“Nhị thiếu gia. . .ngài. . .ngài nên vì tiểu thư nhà ta mà làm chủ a! Tiểu thư nhà ta tốt bụng lưu nàng lại uống chén trà, không ngờ nàng một hộp cũng không uống. . .nô tỳ cảm thấy nhất định là Tôn cô nương. . .nàng căn bản là ghen tỵ với tiểu thư, nên mới âm mưu hạ độc trong hộp cơm, muốn giết hại tiểu thư nhà ta a! Xin nhị thiếu gia minh xét, nô tỳ dập đầu van xin ngài. . .” Lục Vi diễn trò phải làm như thật, bộ dáng trung thành tận tâm.

“Ngộ độc thức ăn thì phải đi hỏi chuyện người phụ trách phòng bếp. Sao lại bắt giam tiểu tỳ của gia? Thật là không giải thích được.” Hách Lang hừ lạnh, phất tay áo một cái. “Còn không mau nói, Tôn Miên Miên ở đâu?”

Cặp mắt Lục Vi khẽ liếc xuống. “Chuyện này. . .nô tỳ sợ nàng chạy trốn, trước sai người giam nàng ở phía sau.”

“Thật là cậu nô tài lớn gan!” Hách Lang tiến lên, dùng sức đá xuống Lục Vi, “Ngay cả người của ta cũng dám động, không không nhớ đến thân phận của mình, một nô tỳ hạ tiện của Tư Mã phủ, lại dám động đến người Hách phủ, muốn tạo phản? Còn không đem Hách phủ để vào mắt?”

“Nô tỳ không dám. . .nô tỳ không dám. . .” Lục Vi liềm mạng dập đầu. “Nô tỳ chỉ là trung thành với chủ tử, không đành lòng nhìn tiểu thư bị người ta khi dễ, xin nhị thiếu gia lượng thứ.”

“Khi dễ?” Hách Lang cười lạnh một tiếng, sau đó ngồi lên ghế. “Nương, người an tâm ngồi xuống, chuyện này giao cho hài nhi xử lý đi! Nếu nô tỳ Tư Mã phủ lên án người trong phủ chúng ta khi dễ người, hiện tại ta phải tra cho rõ chuyện này. Lập tức đến phòng bếp đem tất cả tội tố phụ trách đồ ăn cho Tư Mã phủ về đây cho ta, còn nữa, Tôn Miên Miên cũng mang đến trước mặt ta.”

Nôn ra gần nửa ly máu, lúc này sắc mặt Tích Hương Hạm tái nhợt đến dọa người, nghe thấy hấn gọi tất cả người làm trong phòng bếp tới thì khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng bệch.

Vốn họ cho rằng vì mặt mũi Tĩnh phi cùng Tư Mã phủ nên sẽ không vì một nô tỳ mà tháo xuống thể diện, trực tiếp để Tôn Miên Miên gánh lấy tội, không ngờ hấn lại cố ý đem chuyện này làm lớn lên.

Tích Hương Hạm một thân trúng độc không đáng lo ngại, đại phu đã dứt nàng uống rất nhiều nước đậu xanh, khắc ra độc tố trong người, sau đó nằm suy yếu trên giường.

Trong khoảng thời gian gọi người, Hách Lang không hề đến bên giường liếc nàng một cái, ánh mắt nàng rơi trên người hấn, thỉnh thoảng giao cùng hai tròng mắt đen của hấn, ánh mắt hấn lạnh lẽo nhìn nàng, khiến cho toàn thân nàng sợ hãi nhìn đi chỗ khác.

Rất nhanh, tất cả các nô bộc, ma ma phòng bếp đều bị mang tới trước mặt Hách Lang.

Phụ trách phòng bếp Xuân ma ma vừa nhìn thấy Hách Lang vội vàng lên tiếng kêu oan, “Nhị thiếu gia, lão nô oan uống a! lão nô theo Tam phu nhân gả tới Hách phủ, phục vụ Hầu gia cùng các phu nhân cũng đã hơn hai mươi năm, trong thời gian này lão nô tận tâm tận lực, cẩn thận làm ra những món ăn sạch sẽ và an toàn, làm sao có chuyện bị trúng độc đây?”

“Còn không phải là người có lòng sĩ muốn mưu hại tiểu thư nhà ta sao?” Lục Vi cắn cắn môi, nhịn không được nhảy ra ngoài, “Nhất là Tôn cô nương, nghe nói nàng luôn hầu cận thể tử gia, có lẽ nàng. . .nàng ghen tỵ với tiểu thư nhà ta. . .”.

“Người nói rõ ra một chút, nàng ghen tỵ tiểu thư nhà người cái gì?” Giọng Hách Lang chậm lại, âm thanh cũng mềm đi không ít, đôi mắt đẹp nhìn thẳng nàng.

“Chuyện này. . .” Lục Vi dù sao cũng là cô nương trong nhà, cũng không tiện đem hôn sự của tiểu thư nhà mình ra nói, áp úng, không biết trả lời ra sao, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Tích Hương Hạm.

Tích Hương Hạm âm thầm tức giận, nô tỳ Lục Vi này mặc dù trung thành, nhưng lại nhanh mồm nhanh miệng quá mức, không biết kín miệng.

“Nói gì vậy?” lúc này nàng không thể không lên tiếng. “Bình thường ta cũng chiều người đến độ không biết kín miệng rồi hả? Nơi này không phải là Tư Mã phủ, không phải là nơi để người nói bậy. Nhị thiếu gia đã vì ta mà chủ trì công đạo rồi, người không cần thiết phải nói nhiều thêm nữa, tin tưởng nhị thiếu gia sẽ điều tra ra sự việc”.

Khóe miệng Hách Lang giương lên, nhưng nụ cười không phải lên từ đáy, cũng không nói thêm gì, cho đến khi hộ vệ hấn mang Tôn Miên Miên vào trong nhà.

Hấn thấy bộ dáng Tôn Miên Miên cực kì bi thảm, ngay sau đó nhận ra nàng đã bị người ta hành hình, khiến cho đáy lòng hấn như bị ai đó dùng lực nhéo một cái.

Hai búi tóc trên đầu nàng xóc xếch không chịu nổi, cả trên mặt lẫn trên gờn đều có vết máu, nhất là gương mặt sưng lên như vắt mì nở ra, vừa đỏ vừa sưng.

Nhìn dáng vẻ nhếch nhác của nàng, hắn hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt mọi người, sải bước dài tới trước mặt nàng, bàn tay dịu dàng khác thường nâng cằm nàng lên, nhìn thấy khóe miệng nàng còn có vết máu ứ đọng, hai tròng mắt đen trong nháy mắt trở ra hai ngọn lửa.

“Có người đánh người?” Hắn tròn to đôi mắt phượng, cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Tôn Miên Miên cắn bản không còn hơi sức nói chuyện, hốc mắt vì uất ức mà đỏ lên, nhìn thẳng hắn.

“Nói chuyện!” Hắn quỳnh lên, nắm chặt cánh tay nàng.

“Á. . .” Nàng bị đau kêu lên thành tiếng, liên tiếp lui lại sau mấy bước.

Mắt thấy trông cô không thích hợp, hắn liền tiến lên phía trước, kéo cao ống tay áo nàng, phát hiện trên cánh tay nàng cũng có những vết sưng đỏ tím bầm.

Giờ phút này Tôn Miên Miên dừng nói là một câu nói, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mặc dù nàng chỉ hầu hạ hắn vài tháng tháng, nhưng chỉ cần nhìn hắn hếch mày, nheo mắt lại, nàng cũng đại khái biết hắn đang nghĩ cái gì.

Bộ dáng hắn gấp gáp, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, nhưng cặp mắt phượng đẹp kia như soi thẳng vào đáy mắt nàng, cháy lên như hai ngọn lửa, đáy lòng nổi lên lửa lớn hùng hục.

“Nhị thiếu gia. . .” Nàng vừa nhìn thấy hắn, vốn muốn duy trì bình tĩnh, nhưng vừa mới nghe thấy thanh âm của hắn, nàng lại không nhịn được uất ức nâng miệng. “Nô tỳ vô tội, nô tỳ không hại Tích tiểu thư. . .”

Vừa rồi nàng bị Lục Vi cùng một lão ma ma dùng hình trách phạt, muốn nàng thừa nhận đã hạ độc Tích Hương Hạm. Nhưng sao nàng có thể thừa nhận? Nhớ tới tứ tỷ đã từng dạy nàng, người Tôn gia từ trước tới giờ không bao giờ chịu khuất phục trước uy quyền, coi như phải ủy khuất cầu xin, cũng phải giữ lại một tia cốt khí.

Hắn nhíu chặt chân mày. “Nói lại một lần từ đầu tới cuối”.

Thế là Tôn Miên Miên liền đem chuyện trên đường gặp An Nhu, sau đó vào phòng Tích Hương Hạm như thế nào, cùng với chuyện vì sao gặp lúc Tích Hương Hạm học máu. Tất cả đều đem kể lại một lượt.

“Nô tỳ thật sự không biết bánh ngọt có vấn đề”. Nàng quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng mở miệng. “Hơn nữa nô tỳ cũng không có lý do hạ độc Tích tiểu thư.”

“Người làm sao lại không có?” Lục Vi một lần nữa nhẩy ra ngoài. “Tiểu thư nhà ta không hay lui tới cùng Tôn tiểu thư, người tốt bụng gặp người là vì người là đại nha hoàn hầu cận nhị thiếu gia, cho nên mới mời người vào phòng uống chén trà. . . .mặc dù nô tỳ không nên nói ra, nhưng tất cả mọi người đều biết, thân là tiện tỳ hầu cận nhị thiếu gia, còn không phải hy vọng ngày nào đó được nhị thiếu gia nhìn trúng lên làm di nương. . . .có lẽ là Tôn cô nương đã nghe những lời đồn đại, hoàng thượng tính ban hôn cho tiểu thư nhà ta cùng nhị thiếu gia, nàng mới dâng lòng ghen tỵ, muốn hãm hại tiểu thư nhà ta”.

Tôn Miên Miên chau mày, nếu không phải Hách Lang giữ lấy thân thể nàng, sợ là nàng sẽ không đứng vững nữa, mấp máy môi, nhẹ giọng nói. “Nếu muốn lấy lý do nô tỳ ghen tỵ với Tích tiểu thư để tự khoe khoang, nô tỳ có lời nói thật, kể từ sau khi Tích tiểu thư vào phủ, nhị thiếu gia chưa từng nhận lời gặp mặt Tích tiểu thư, càng không thể hiện ra mình có một tia hảo cảm đối với Tích tiểu thư, nô tỳ ghen tỵ như thế nào đây?”

Nếu không phải là lúc nói chuyện nét mặt nàng hết sức nghiêm túc, Hách Lang còn có thể cho là nàng đang thâm châm biếm Tích Hương Hạm. . . .không hổ là đã ở bên mình đã lâu, nàng cũng đã học được cách nhanh mồm nhanh miệng?

Tất cả mọi người có mặt, trừ Hách Lang, không phải giật mình, chính là sửng sốt, không ngờ nàng lại dám rách mặt mũi Tích Hương Hạm cố duy trì.

“Nói rất hay! Chỉ là ta không ngờ tiểu thư Tư Mã phủ cứ như đợi không được muốn gả cho ta.” Hách Lang cười lạnh một tiếng, lời nói vừa ra khỏi miệng, làm cho người ta thật muốn bóp chết hắn ngay tại chỗ.

“Thánh thượng cũng chưa có ý định hạ chỉ, liền vội vả muốn làm thái úy phu nhân Hách phủ?” là ý nói: hoàng thượng không vội, bọn thái giám các người gấp cái gì?

Quả thật sắc mặt Tích Hương Hạm lúc xanh lúc đỏ.

Tôn Miên Miên lại dời đi ánh mắt, nhìn về tuần nhan của hắn.

Nhị thiếu gia có nhiều người yêu thương để kéo cừ hận vào trên người nàng à? Nàng nghĩ, hôm nay mình sẽ phải ra đi rất bi thảm, Hách Lang phải gánh hơn phân nửa trách nhiệm. Ô ô. . . .ai nói nữ nhân là họa thủy? nam nhân mới là căn nguyên gieo họa. . . .mầm tai họa a!

“Chuyện này. . . đây là nô tỳ tự suy đoán.” Lục Vi vội vàng bỏ tới trước mặt hắn. “Nhị thiếu gia, ngài nên làm chủ giúp tiểu thư nhà ta, dầu gì tiểu thư nhà ta cũng là tam tiểu thư của Tư Mã phủ, lại là cháu gái Tĩnh Phi nương nương nữa!”

Mang thân phận ra dọa người à! Hách Lang cười lạnh một tiếng, vừa nghe thấy hai chữ “Tĩnh phi”, khóe miệng hơi giương lên.

“Được. Người luôn miệng nói là Tôn Miên Miên hạ độc hại tiểu thư nhà người, ngoại trừ hộp thức ăn là do nàng đưa tới, người còn chứng cứ khác không?”

“Nô. . . nô tỳ cảm thấy có thể lục soát người nàng, có lẽ nàng chưa kịp tiêu hủy chứng cứ.” Lục Vi nhìn về phía Tôn Miên Miên, trong mắt ánh lên ánh sáng kiên quyết.

Được Lục Vi nhắc nhở như vậy, Tôn Miên Miên mới sực nhớ ra vừa cách đây không lâu Lục Vi cố nhét cho nàng túi gấm nhỏ, nhú mào. “Khỏi cần”. Nàng lấy ra từ bên hông một túi gấm nhỏ. “Trên người nô tỳ chỉ có túi gấm nhỏ này, là Tích tiểu thư thưởng cho nô tỳ.” Nàng đem túi gấm nhỏ tới trước mặt Hách Lang.

Hắn đưa bàn tay ra, nhận lấy túi gấm, đổ thứ bên trong ra một tờ giấy nhỏ, phía trên còn dính bột trắng mịn.

Người bên cạnh mang túi gấm đi qua một biệt để thử, quả nhiên hoàn toàn giống với độc mà Tích Hương Hạm trúng phải.

“Trò chơi này thật đúng lúc.” Hách Lang cười cười. “Nô tỳ người luôn miệng nói kẻ hạ độc là Tôn Miên Miên, nhưng túi gấm lại là do tiểu thư nhà người thưởng cho nàng, chẳng phải là làm mất mặt tiểu thư nhà người sao? Hay là nói, kẻ hạ độc thật ra chính là người?”

“Nhị thiếu gia!” Lục Vi sợ hãi nằm trên đất. “Nô tỳ luôn trung thành bảo vệ chủ tử, sao lại dám ăn ở hai lòng với tiểu thư nhà ta? Tiểu thư ban thưởng cho nô tỳ là chuyện kinh thiên địa nghĩa, có lẽ là do Tôn cô nương muốn giáng họa cho nô tỳ, mới cố ý để đồ này trong túi gấm. . . .lại nói, cho dù có cho nô tỳ thêm mười lá gan, cũng không dám tổn thương đến tiểu thư nhà ta, xin nhị thiếu gia minh giám!”

“Tiện tỳ!” Hách Lang dùng chân đá mạnh vào bả vai Lục Vi một cái. “Mới vừa rồi còn to tiếng nói một nô tỳ hạ tiện nghĩ muốn leo lên giường của ta, người đã sớm có ý định hèn hạ này, cho nên mới cố ý tạo ra vở kịch này, đúng không? Để cho tiểu thư nhà người bị lâm vào nguy hiểm, để bản thiếu gia tới gặp mặt tiểu thư nhà người, sau đó tìm một cơ hội thật tốt, mong ta coi trọng người sao?”

Ách. . . Tôn Miên Miên ngẩn người, tình tiết vở kịch sao lại chuyển tiếp đột ngột, hơn nữa còn hết sức. . . .bao che à?

“Nhị thiếu gia, nô tỳ, . . . nô tỳ không dám!” Lục Vi vạy vạy không ngờ tới mũi nhọn lại chuyển hướng lên người mình.

“Không dám? Nhưng bây giờ người lẫn tang vật đều có, túi gấm nhỏ này chỉ qua tay người cùng Tích tiểu thư, thật ra người rất linh hoạt, ngầm ám chỉ trên người Tôn Miên Miên còn có tâm tư khác. Lại nói, giỏ thức ăn cũng sẽ qua tay người, lần này còn dám đẩy tội lỗi lên người đại nha hoàn hầu cận bản thiếu gia?” Hách Lang không cần suy nghĩ nhiều, cũng biết tất cả việc này đều do chủ tử ngu xuẩn Tích Hương Hạm cùng Lục Vi làm ra, còn lãng phí thời gian để một đám người cùng tham gia diễn xuất.

Muốn diễn, hắn sẽ diễn cùng bọn họ, chỉ là hậu quả của diễn xuất. . . .E hèm, là gieo gió gặt bão đi!

“Không. . . nô tỳ bị oan. . . tiểu thư, cứu nô tỳ!” Lục Vi vừa khóc vừa lớn tiếng kêu.

“Thế tử gia, ngài không thể thiên vị như vậy! nô tỳ từ nhỏ đã hầu hạ tiểu thư, làm sao có thể hại nàng đây?”

“Trước kia ta nuôi một con chó”. Hắc ung dung nhìn Lục Vi, lạnh lùng dưới đáy mắt bởi vì Lục Vi kêu gào mà giảm bớt một chút, tựa như cảm giác thú vị khi đùa giỡn con mèo.

“Nên ăn, nên chơi, ta đều cho con chó kia, đáng tiếc súc sinh kia có một tật xấu, chính là tới thời kì động dục, tính khí liền trở nên nóng nảy, ngay cả là chủ tử nuôi nó lớn lên cũng bị nó hung hăng cắn một miếng. Người nói, tâm tư súc sinh cũng có nhiều loại như vậy, còn không phải là vì bản năng dùng miệng cắn lại chủ tử, huống chi tên tiện tỳ có tâm tư bẩn thỉu, vì muốn tìm chỗ đứng cho bản thân, không tiếc phá hỏng khuê dự của tiểu thư nhà người, tiểu thư tài hoa thông minh chưa gả đã có nô tỳ độc ác như người, thử hỏi sau này còn ai dám cưới tiểu thư nhà người?”

Tích Hương Hạm biết hắc nói những lời này là để ình nghe, nàng cũng chỉ có thể cắn chặt cánh môi, không dám nói câu nào.

“Tiểu thư. . .” Lục Vi vốn cho là tiểu thư sẽ vì mình xóa bỏ tội trạng, không ngờ nàng lại yên lặng, để cho nàng tự cứu lấy mình, liệu chết hướng hắc đập đầu. “Nhị thiếu gia tha mạng! nô tỳ không phải có tâm tư như vậy, ngài không thể ngang ngược vì một đại nha hoàn mà dội nước đục lên người nô tỳ như vậy được! ngài ngay cả tra cũng không tra, đã đem mọi tội danh đổ hết lên người nô tỳ, nô tỳ có chết cũng không nhắm mắt!”

“Người cho rằng mọi chuyện trên đời đều công bằng?” Hách Lang không khỏi cười to vài tiếng. “Thân phận người vừa sinh ra liền quyết định tương lai của người, mà người còn không quý trọng thật tốt tất cả trước mắt, lại vọng tưởng chuyện vượt quá bốn phận của người, căn bản chính là do người muốn tìm cái chết!”

Hắc vung tay lên, thị vệ trong nhà lập tức tiến lên, giải Lục Vi đi, khiến trong nhà khôi phục lại yên tĩnh, sau đó hắc nhìn tới tở trong phòng, cuối cùng dừng lại trên gương mặt có tài có tiếng của Tích Hương Hạm.

“Tích tiểu thư, khiến cho nàng phải chịu uất ức”. Hắc không khỏi cười đến ôn hòa, lại khiến cho người khác cảm thấy lạnh lẽo. “Bị nô tỳ thân cận phản bội cảm giác không phải rất dễ chịu chứ? Bản thiếu gia nể tình người cũng bị tiện tỳ lừa gạt, chuyện này ta cũng không có ý định tiếp tục truy cứu, Tích tiểu thư cảm thấy thế nào?”

Lời nói của hắc như cho nàng một cái thang để bước xuống, muốn gửi lại mặt mũi cho nàng, chuyện này cứ tính vậy đi.

Tích Hương Hạm lúc này chỉ có thể cắn cắn môi, lúng ta lúng túng mở miệng. “Tất cả đều nghe theo ý tứ của nhị thiếu gia. . .”

“Còn nữa...” Hắc cười lạnh nhìn Tích Hương Hạm. “Trong phủ này còn có các phu nhân làm chủ, có uất ức gì cho dù có hướng phu nhân khóc lóc kể lể, cũng đừng tự tiện giam giữ nô tỳ của ta. . .” Hắc cố ý giao Tôn Miên Miên ột ma ma đứng bên cạnh đỡ lấy, đi tới trước giường, tuần nhan dừng lại trước mặt Tích Hương Hạm, môi mỏng kẻ sát tai nàng. “Mạng của Tôn Miên Miên, đáng tiền hơn nhiều so với tướng tượng của người”.

Tích Hương Hạm nhất thời tức giận lại muốn nôn, cắn chặt cánh môi rỉ ra máu tươi, vừa xấu hổ nhìn hắc.

“Xuân ma ma, phái người chăm sóc Tích tiểu thư, nếu có sơ xuất, ta sẽ hỏi tội người”. Hách Lang quay đầu lại, nhìn chăm chăm nô bộc dưới đất. “An Nhu, lần này ta không truy cứu người, người ở trong viện Tích tiểu thư trông coi, bắt đầu từ bây giờ. Không cho phép những người không có nhiệm vụ bước vào nội viện này, thân thể Tích tiểu thư bị bệnh, để cho nàng ở trong viện tĩnh dưỡng, không cho phép nàng rời khỏi viện một bước, cho tới khi thân thể nàng dưỡng tốt mới thôi.”

Hách Lang thật tốt! Tích Hương Hạm giận đến ngực kịch liệt phập phồng, hắc ám trong nháy mắt đánh úp ngược về phía trước mắt nàng. Cái này rõ ràng là trá hình cấm túc nàng mà!

“Nha đầu ngu xuẩn!”

Sau khi Hách Lang trở lại vườn Nam, không vui hết lớn bên tai Tôn Miên Miên, đôi tròng mắt đen lạnh lùng liếc nàng.

“Nhị thiếu gia bớt giận.” Tôn Miên Miên cảm thấy mình rất đáng thương, nhưng vẫn ôn tồn dụ dỗ nam nhân trước mắt. “Nô tỳ tạ ơn nhị thiếu gia cứu mạng”.

Ngoài mặt là Hách Lang giúp nàng giải vây, nhưng phương pháp của hắn lại hết sức cực đoan, biểu hiện cũng không phải là bao che bình thường, mặc kệ là nàng hay đám nô bộc trong phòng bếp cũng đều không phạt đến, ngược lại còn chạm tới tâm phúc duy nhất bên cạnh Tích Hương Hạm.

Hắn vì nàng nhỏ đi một cái gai nhọn muốn đâm nàng, còn giam lỏng Tích Hương Hạm ở một cái viện nhỏ trong phủ, sau này mà muốn động tới nàng lần nữa sợ là đầu óc lại phải tổn tâm tư một phen.

Chỉ là thủ pháp của hắn. . . vẫn còn giống như trước kia, vô cùng, vô cùng phách lối! lại đẩy nàng tới nơi đầu gió đỉnh sóng một lần nữa.

Lần này mọi người đều biết mạng của nàng chẳng những đáng tiền, thậm chí còn là một bảo vật quý giá trong tim nhị thiếu gia, người nào động nàng, chính là muốn tìm tới cái chết.

Nàng rõ ràng rất muốn khiêm tốn ôm bắp đùi hắn, có thể bình an sinh sống là được rồi, không cần thiết tuyên cáo với mọi người như vậy, nàng là thứ bao bọc hắn!

Tôn Miên Miên vuốt vuốt cái trán, vốn mọi người trong phủ đã đối đãi với nàng có chút khác biệt rồi, hôm nay chủ tử bao che như vậy, tương lai không biết lại bị người nào nhìn ngứa mắt.

Hắn vốn là tức giận muốn đánh một quyền vào cây bông*, đáp lại chính là thái độ dịu dàng của nàng, trong khoảng thời gian ngắn cũng chỉ có thể nhìn nàng chăm chăm.

*Cái từ bông này cũng là “Miên” nhưng ý nghĩa thì không rõ có phải chỉ chị nhân vật chính không?

Hắn biết bình thường nàng nở nụ cười nịnh bợ là vì muốn giữ lại cái mạng nhỏ của mình, đối với nàng thế là tất cả, hắn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, coi như nàng muốn cáo mượn oai hùm, hắn cũng không thốt ra một tiếng.

Nhưng. . . .

“Tên của ngươi thật là tốt”. Hắn lạnh lùng cười trào phúng một tiếng. “Tính tình như bông thì cũng thôi đi, ngay cả đầu óc cũng giả bộ như đồng cây bông sao?”

Nàng bị đánh đến mức đầu sưng lên như cái đầu heo, trở lại cũng không biết tổ cáo, chỉ biết bi thương gọi, giống như tất cả là do nàng không cẩn thận ngã bị thương.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khê đẹp, cũng chỉ có trước mặt hắn, mới lộ ra tính tình chân thật. “Nhị thiếu gia, nô tỳ thật vất vả mới nhặt được cái mạng, ngài cũng đừng quở trách nô tỳ như vậy.”

“Ngươi cũng biết cái mạng nhỏ của ngươi bị treo trên sợi dây thừng? vậy sao còn ngu ngốc tự mình đưa tới cửa? người nào trong phủ này không biết ngươi do ta bảo hộ, chuyện đưa giỏ thức ăn sao không biết tùy tiện tìm một tiểu tỳ đưa, sao nhất định phải là ngươi tự đưa tới?” Hắn để cho nàng ngồi trên giường, ánh mắt rơi xuống gò má sưng đỏ của nàng, mặc kệ là nhìn thế nào, cũng khiến tâm tình hắn trở nên khó chịu.

Có cô nương nào ngu xuẩn như nàng sao? Biết rõ mình được hắn bảo hộ, nhưng ngay cả loại khí thế vênh mặt hất hàm sai khiến cũng không biết, lại vẫn nghĩ lẫn vào bên cạnh hắn?

“Ah?” Nàng lộ ra vẻ kinh ngạc, vỗ vỗ trán. “Là đó! Sao ta lại không nghĩ ra cách tìm người thay ta đưa đồ đi đây?” Giọng nói của nàng vô cùng ảo não, bởi vì chưa từng nghĩ tới điểm này.

Lúc này, nàng gương con mắt, nhìn về hắn, phát hiện hắn đang lấy đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, khiến nàng co rúm đầu vai lại, đôi môi cũng khê đẹp lên.

“Nhị thiếu gia, ngài cũng không thể trách ta được! lòng người khó dò, ai biết nhìn dáng dấp Tích tiểu thư nhu nhu nhược nhược, lại có tâm kế với một nô tỳ nhỏ bé không đáng kể gì như ta đây, chuyện này. . . .ngàn tính vạn tính, coi như tính hết mọi việc, ta cũng không thể tính ra lòng người!”

“Kì quái, đầu ngươi bình thường trống trơn, chuyện lần này lại khiến ngươi biết cãi ngược trở lại như vậy.” Đôi con ngươi đen trừng mắt nhìn, khiến cho hai vai nàng run lên, bộ dáng kia nói có bao nhiêu đáng thương thì chính là có bấy nhiêu đáng thương.

“Không thể hoàn toàn trách nô tỳ!” nàng ra vẻ hết sức uất ức. “Hiện tại trong phủ đồn tương lai Tích tiểu thư có thể sẽ trở thành thê tử của nhị thiếu gia, nếu nô tỳ còn tránh nàng, chẳng phải làm mất mặt mũi của nàng, càng khiến nàng ấy cho rằng nhị thiếu gia đem nô tỳ cưng chiều lên tận mây xanh mà không thèm đem chủ tử vào mắt rồi sao?”

“Bản thiếu gia vui lòng đem người cưng chiều lên tận mây xanh, thì như thế nào hả?” Hắc hếch đầu lông mày lên, hừ nhẹ một tiếng. “Tích Hương Hạm đúng là không có mắt nhìn người, biết rõ ta cùng Tĩnh phi không ưa nhau nhiều năm như vậy, hiện tại biết thế cục không có lợi cho Tích gia, mới muốn dùng chuyện kết thân này trói buộc ta, đúng là chó cùng rứt giậu.”

Ách. . . miệng chủ tử nàng thật đúng là hự, đã vậy còn tự nhiên mắng Tĩnh phi là chó, thật độc. Chuyện trong triều, nàng cũng không muốn lắm mồm hỏi, bởi vì không phải chuyện nàng nên hiểu, mà nàng cũng không hiểu chuyện tranh đấu trong cung, có thể hiểu là không thèm đếm xỉa tới, chủ tử làm thế nào, nàng liền làm thế đó.

Vậy nên, nàng lựa chọn trầm mặc.

“Tới đây.” Hắc nhìn nàng một cái, ngón trỏ thon dài hướng nàng ngoắc ngoắc.

Nàng chớp đôi mắt to vô tội, nghe lời di chuyển cái mông. Đi tới mép giường, nâng khuôn mặt sưng đỏ không chịu nổi lên.

Hắc nhìn hai gò má nàng, vừa sưng vừa đỏ rất rõ ràng, Lục Vi chết tiệt kia xuống tay mạnh như vậy, nếu hắc về phủ trễ một bước, có phải muốn băm cái mạng nhỏ của nàng ra?

Vừa nghĩ tới điều này, tức giận trong lòng hắc càng bị thiêu đốt.

Tiếp hắc tự mình đến trước ngăn tủ tìm kiếm một lọ cao kim ngọc, đây chính là cao được trân quý thái hậu ban thưởng cho hắc, rất hữu hiệu đối với ngoại thương.

Hắc mở nắp ra, lười nhác nhìn nàng một cái, thấy nàng thuận theo tới ngồi trước mặt mình, ngay sau đó lấy chút cao rồi nhẹ nhàng thoa lên gương mặt phấn điêu ngọc trác của nàng.

Sau khi cao kim ngọc thoa lên mặt, nàng cảm thấy một hồi lạnh lẽo, nhưng khi đầu ngón tay hắc xoa được cao nàng lại cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm từ hắc.

Khi nàng nâng cặp mắt lên thì mới phát hiện dung nhan tuấn mỹ tựa như yêu nghiệt kia gần trong gang tấc, chiếm cứ đầy mắt nàng.

Hắc vẫn xinh đẹp như trước. mặc dù hình dung nam nhân như vậy có vẻ rất không thỏa đáng, nhưng bộ dáng hắc thật xinh đẹp quá mức. mà trừ gương mặt bên ngoài, mỗi chỗ trên cơ thể hắc đều tản mát dương cương.

Tựa như hiện tại.

Nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắc đang nhẹ nhàng phun trên mặt mình, rõ ràng bây giờ là mùa xuân gió nhẹ ấm áp, nhưng thế nào lại khiến gò má nàng trở nên nóng ran?

Chỉ chốc lát sau, nàng bình tĩnh hiểu ra, là bởi vì hai người áp sát nhau quá gần.

Nam nữ thụ thụ bất thân. Nàng thở hốc vì kinh ngạc, muốn tránh xa sự động chạm của hắc, nhưng nhìn tuấn nhan nghiêm túc, còn có đầu ngón tay dịu dàng vì nàng mà bôi thuốc, trong ánh mắt nàng có chút mê mang, quên lùi bước, lúc nửa sống nửa chết, hắc liều mạng vứt bỏ tính mạng mình để tới cứu nàng. . . .

Đây là lần đầu tiên hắc dịu dàng với nàng như thế, còn thân thiết bôi thuốc giúp nàng! Nàng không khỏi rung động, giống như có người nào đó ném một hòn đá nhỏ vào mặt hồ trong lòng nàng, dâng lên từng gợn sóng lăn tăn, cũng không kịp ngăn cản.

Đối với hắc mà nói, nàng chỉ là tiểu quan tỳ không đáng kể, tại sao hắc lại đối tốt với nàng như vậy đây? Thậm chí còn nguyện đắc tội Tích tiểu thư, bất chấp tất cả muốn bảo vệ nàng đây?

Nàng muốn hỏi hắc, chỉ là lấy tính tình của hắc, nhất định sẽ lười giải thích cùng nàng.

Cắn cắn đôi môi, nàng tức giận nhìn hấn. “Nhị thiếu gia, ngài vẫn nên quan tâm đến chuyện của mình nhiều hơn đi! Ngài đã đến tuổi thành gia lập nghiệp, chắc hẳn hoàng thượng cùng thái hậu cũng đã muốn an bài hôn sự cho ngài rồi.” Người thứ nhất được lựa chọn hiện tại đúng là chặt vật bị hấn giảm lỏng ở trong viện.

“Thế nào? Người chừng nào thì bắt đầu quan tâm tới hôn sự của bản thiếu gia rồi hả?” Hách Lang không chớp mắt nhìn khuôn mặt yêu kiều, miễn cưỡng đặt câu hỏi.

“Ăn quả cũng phải lay ngọn cây nha! biết trước tâm ý của nhị thiếu gia, như vậy ngày sau mới không nịnh hót nhằm người.” Tôn Miên Miên cười nhạt, chỉ là nghĩ tới hấn muốn lấy vợ, đáy lòng như bị ai quất vào, không nhịn được đưa tay vuốt vuốt ngực.

Nàng không biết đây là cái tư vị gì, nhưng lại khiến nàng dâng lên một loại cảm giác thất vọng. . . .Ah! hấn thành gia lập nghiệp không phải chuyện tốt sao? Tại sao nàng lại cảm thấy thất vọng đây? Nàng âm thầm nghĩ ngợi, như thế cũng nghĩ không thông.

Hấn đương nhiên không bỏ qua động tác đó của nàng, neho mắt lại, nhìn nàng. “Tại sao ta lại cảm thấy người nói không thật tâm đây?”

“Nô. . . .nô tỳ nào dám khẩu thị tâm phi?” Ánh mắt nàng có chút lay động, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt nóng bỏng của hấn.

“Ta thế nào cũng cảm thấy trong giọng nói của người ngập tràn ghen tuông?” Hấn nở nụ cười trầm thấp. “Chẳng lẽ người thích ta rồi hả?”

“Nào. . . .nào có?” Nàng không khỏi cảm thấy gương mặt mình ửng hồng, cả người có chút nóng ran, sau khi nuốt một ngụm nước miếng, mới lúng ta lúng túng trả lời. “Không phải ngài yêu thích ta chứ?” Bằng không sao khắp nơi hấn luôn duy trì cùng nàng đây?

Đối mặt với thẳng thắn của nàng, phản ứng đầu tiên của hấn là sững sờ. Đời này hấn gặp qua không ít nữ nhân, chỉ là mỗi nữ nhân đối với hấn mà nói luôn cùng một dạng không sai biệt lắm - làm bộ, dối trá, hơn nữa tâm cơ thâm trầm.

Nhưng kể từ sau khi gặp nàng, hấn mới hiểu rõ thì ra trên đời này vẫn có nữ nhân thực sự đơn thuần, nàng không có tâm cơ gì, lại hay khôn vặt, hơn nữa nhược điểm rất sợ chết, lại thích ăn của nàng đều bại lộ trước mặt hấn.

Giống như nữ nhân tùy thời đều có thể bị đánh ngã. . . .hấn nghĩ, những nữ nhân Tôn phủ kia bảo vệ nàng chặt đến gió cũng không thổi lọt.

Khó trách trước kia hấn giao dịch cùng Tôn Cẩm Hoa thì điều kiện duy nhất chính là muốn bảo vệ nàng, hiện tại cuối cùng hấn cũng đã hiểu được nguyên nhân.

Trời sinh đơn thuần, ngu xuẩn còn lại là do ngày sau bồi dưỡng. Hấn không nhịn được thở dài, rồi lại không cách nào phủ nhận nàng đơn thuần nhưng cũng mang theo đáng yêu.

Nàng cắn cắn đôi môi, nhỏ giọng mở miệng. “Hơn nữa. . . .ta cũng sẽ không để ỉnh thích ngài.”

Nhất thời, gương mặt tuần mi hơi trầm xuống, khóe miệng hấn cũng không lấy làm vui mừng mấp máy. “Oh? Người có tự tin sẽ không bị ta hấp dẫn sao?”

“Có. . . .có!” Nàng hồi đáp lại có chút chột dạ, đối mặt với tuần nhan yêu nghiệt của hấn, quả thật phải có đầy đủ lực khống chế mới không bị mê hoặc.

Hấn khinh thường hừ lạnh một tiếng. “Thật sao? Vậy ta liền khảo nghiệm một chút, xem có giống như người nói có thể khắc chế dục vọng của mình hay không?”

Đời này chỉ có hấn cự tuyệt người khác, còn chưa tới phiên người khác cự tuyệt hấn, hơn nữa còn là bị một tiểu nha đầu không hiểu chuyện cự tuyệt, quả thực vũ nhục lòng tự tin nam nhân của hấn mà!

Khảo nghiệm? Tôn Miên Miên không hiểu nghiêng đầu nghĩ, còn chưa kịp phát ra tiếng, phát hiện hai tròng mắt trên tuần nhan càng lúc càng phóng đại trước mắt mình.

Cuối cùng nàng cảm giác đôi môi mình truyền đến một hồi mềm nhiệt, không thể tiếp tục suy tư bất cứ thứ gì.

7. Chương 7

Hách Lang. . .hôn nàng?!

Môi Tôn Miên Miên còn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ đôi môi mỏng của hắn, cũng bởi nụ hôn này khiến cho nàng hiểu, thì ra Hách Lang cũng không phải là động vật máu lạnh.

Vì vậy nàng hôn, cả người ngây như phỗng, chỉ có thể chớp chớp đôi mắt đẹp tràn đầy sự không thể tưởng tượng nổi, nhìn hắn.

Hắn mút khe đôi môi của nàng, phát hiện còn mềm mại hơn cả trong tưởng tượng, đôi mắt đẹp khe liễm.

Đối với phụ nữ, hắn luôn không có hứng thú lắm, nhưng với tiểu nha đầu trước mặt đang để cho hắn hôn này, thế nhưng lại không thể rời khỏi cánh môi nàng.

“Ừm. . .ách. . .” Nàng muốn mở miệng.

Đầu lưỡi hắn lợi dụng cơ hội này trượt vào trong miệng nàng, sau đó kéo nàng vào trong ngực mình.

Cái ôm của hắn tựa như một bức tường thành an toàn, bền chắc vào quanh thân thể nhỏ nhắn của nàng, thậm chí nàng có thể ngửi được một mùi thơm từ trên người hắn.

Lòng ngực to lớn của hắn còn cứng rắn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng, còn ấm áp, khiến cho nàng có chút mất hồn, còn có chút luống cuống.

Đầu lưỡi hắn chui vào trong miệng nàng, dùng sức khuấy đảo lên, hấp thụ lấy nước miếng ngọt ngào.

Đầu tiên thân thể nàng không biết làm sao run rẩy một cái, sau đó cảm nhận được đôi môi hắn bá đạo dùng toàn bộ sức lực đoạt lấy môi nàng.

Nàng ngọt ngào vượt quá tưởng tượng của hắn, giống như là chỉ cần mút một chút liền không dừng lại được, mà lưỡi nàng nhỏ nhắn, không cùng hắn dây dưa, thế là hắn tự chủ động dây dưa, khiến đầu lưỡi nhẹ nhàng gây hắn với cái lưỡi thơm tho của nàng.

Cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của hắn vờn qua gương mặt, thân thể nàng có chút run run.

Bởi vì hoàn toàn không hiểu chuyện thân thiết giữa nam và nữ, nàng như một đóa bách hợp thuần khiết lại mong manh, thân thể bất lực khẽ run lên, cảm thấy đầu lưỡi trơn trượt của hắn tràn đầy tính xâm lược, bá đạo cạy hàm răng của nàng, dò vào trong miệng, lấy đầu lưỡi xâm nhập chơi đùa cùng đầu lưỡi nàng.

Đầu lưỡi hắn không ngừng khuấy đảo, hơi thở nam tính phả xuống gương mặt nhỏ nhắn của nàng. Nàng ngửi thấy được mùi đặc biệt trên cơ thể hắn, rất dễ chịu, hơn nữa cũng khiến nàng yên tâm.

Bàn tay nhẹ nhàng rời xuống phía dưới, động tác gọn gàng thoát đi dây đai trên eo nàng, kéo chiếc áo mềm mại sang hai bên, lộ ra cái yếm che đi bộ ngực tròn đầy đặn, bàn tay kéo cái yếm lên, cảm thụ xúc cảm mềm mại từ nơi tròn đầy mang tới, sau đó tùy ý khẽ xoa, nơi tròn đầy rất nhanh liền có phản ứng.

Hắn chỉ hôn một cái đã làm cho đầu óc nàng choáng váng, dựa vào kỹ thuật hôn hơn người, đầu lưỡi hắn không ngừng khuấy đảo trong miệng nàng, còn bất chợt quần lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, làm cho nó có chút phản ứng không kịp. Chưa nói gì đến bàn tay tà ác đang phủ xuống nhào nặn trước ngực nàng.

Không thể chịu đựng sự hấp dẫn được thêm nữa, hắn tháo cái yếm nàng xuống, trong nháy mắt hai khối tròn đầy đã trở mã hoàn toàn trước ngực bị bật ra, đầu vú đung đưa, khời lên dục hỏa trong hắn.

Bàn tay tà ác từ dưới bụng bò lên, đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy đôi miên như đầy đặn của nàng, đầu tiên dùng mắt tán thưởng, sau đó dùng tay khẽ xoa nắn. Đầu miên như cũng theo ngón tay hắn mà bắt đầu biến dạng.

Môi mỏng rời khỏi môi nàng, hắn cúi đầu, há mồm ngậm lấy đầu vú yêu mị.

“Ừm. .a. .” nàng hô nhẹ lên một tiếng, thân thể giãy dụa lo lắng.

Hắn không để ý việc nàng giãy dụa, đầu lưỡi linh hoạt trên đầu vú nàng không ngừng hoạt động, bắt chợt còn dùng sức mút.

Đầu vú nhạy cảm bị hắn lại hút lại mút, phía trên bắt đầu trở nên vừa đơ vừa cứng, giống như quả chín. Mặc kệ là đầu lưỡi hắn hay là bàn tay hắn đều đi qua từng tắc da tắc thịt trên người nàng, tựa như có có một ngọn lửa được châm lên, khiến cho nàng có cảm giác mình đang bị thiêu cháy.

Dần dần, thân thể chống cự bị lửa nóng của hắn hòa tan, chân tay có chút cứng ngắc, cơ hồ quên cả phản kháng.

Thân thể hai người dính lấy nhau như thể đây là sự kết hợp tuyệt vời nhất, thậm chí so với tưởng tượng của hắn nàng còn ngọt ngào hơn gấp trăm lần, khiến hắn phải thưởng thức vẻ đẹp của nàng, không thể tiếp tục coi thường.

Theo đầu lưỡi hắn cùng các ngón tay ở trên đầu vú không ngừng liếm láp, ma sát, đầu của nàng dần dần trở nên trống rỗng, không cách nào suy nghĩ được, tựa như chậm rãi bị cắn nuốt, chỉ còn lại phản ứng tự nhiên của thân thể.

Lúc này môi của hắn lại trở về với cái miệng nhỏ của nàng, hơi thở thuộc về hắn cứ như vậy tràn vào miệng và mũi nàng, cứ như nước thủy triều tràn vào lòng nàng, lấp đầy cả cơ thể nàng, tựa như đầu lưỡi hắn bá đạo chiếm lấy miệng nàng.

Hắn nhanh chóng hôn cánh môi mềm mại, đầu lưỡi hắn tìm kiếm đầu lưỡi nhỏ nhắn mềm mại, đồng thời mút, không ngừng hấp thu nước miếng ngọt ngào của nàng.

Bàn tay cũng không nhàn rỗi, lại một lần nữa công kích xuống áo nàng trực tiếp bỏ đi quần dài, chỉ để lại tiết khố đơn bạc.

Hai chân nàng khẽ khép lại, nhưng bàn tay hắn lại đem tách ra.

“Đừng sợ” Hắn gần sát lỗ tai nàng, giọng nói dịu dàng khác thường.

Nàng khẽ cắn môi dưới, giữa hai chân cảm nhận được lửa nóng ở bàn tay hắn, đầu ngón tay hắn sờ nhẹ qua da thịt nàng, cảm thấy toàn thân nàng cũng toàn lửa nóng như hắn, khiến hai chân nàng lo lắng mè nheo.

Cũng trong lúc đó một luồng nhiệt nóng tập trung tại bụng dưới của nàng, sau đó từ từ di chuyển về chỗ kín, khiến nàng đỏ bừng cả mặt.

Nghe hắn an ủi, da thịt nàng lộ ra ngoài không khí trở nên trắng hồng, trên đầu vú quả mâm xôi trở nên cứng rắn đỏ tươi xinh đẹp.

Vú trắng nõn bị một bàn tay bao trùm, môi mỏng trở lại trên đầu vú, nhẹ nhàng ngậm lấy kiều nhục.

Đầu vú truyền đến một hồi ẩm ướt, sức lực bú cũng lúc nặng lúc nhẹ, khiến thân thể nàng không nhịn được cong nâng lên, đón lấy thân thể cường tráng của hắn.

Chẳng biết từ lúc nào hắn cũng rút đi y phục trên người, chỉ còn lại quần đơn bạc.

Bàn tay đặt giữa hai chân nàng cũng nhẹ nhàng di động nhẹ nhàng trong tiết khố, đi tới khe hở hẹp trên u cổ, trước sau đóng đưa, làm nàng cảm thấy có một loại khó chịu rồi lại nóng ran tán loạn ở bụng dưới không thể hình dung được.

“Ừ. . a. . .” Nàng không biết mình bị làm sao, thân thể tự nhiên theo động tác của hắn đóng đưa. Sau đó hắn liền cong đầu ngón tay, miết lấy khe hẹp.

“Nhị thiếu gia.” Nàng bật ra tiếng ngậm nga kiều mị.

Dần dần, sợ hãi trong lòng đã bị bản năng thay thế, thân thể của nàng theo đầu ngón tay trên chộc của hắn bắt đầu từ từ co rúm.

Nàng cảm thấy cả người nóng lên, tay nhỏ bé không nhịn được khẽ vuốt ve ngực của mình, hai mắt nửa hí nhìn hắn.

“Nóng quá. . . .”

“Nóng sao?” Hấn nhìn về mặt đáng yêu của nàng, hấn khẽ mỉm cười.

“Thoải mái không?”

Nàng thành thực gật đầu. “Thoải mái. . . .”

“Thích ta sờ người như vậy sao?” Bàn tay hấn cở bỏ tiết khổ của nàng xuống, nhìn thấy lông mềm trên u cổ có chút ẩm ướt.

Đầu ngón tay hấn đi tới hoa ở trung tâm, lướt qua lông mềm, nhẹ nhàng vạch ra hoa thịt ướt át, nhụy hoa ẩn núp bên trong dần dần thành thực, phút chốc nở rộ đẹp mắt.

Khi đầu ngón tay êm ái chơi đùa cùng nhụy hoa thì thân thể nàng khẽ run, giọng nói càng thêm kiều mị. “Ừ. . . .A. . . .thật thích. . . .”

Hấn chạm tới cứ như là mở ra cái chốt nơi nào đó trong cơ thể nàng, khiến nàng cảm thấy thoải mái khác thường, hơn nữa đầu ngón tay hấn lướt qua bối thịt trong khe, các khoái cảm đang từ từ chồng chất lên người nàng.

Trận tê dại từ trên hai vú khuếch tán ra, một đường thẳng chạy xuống bụng dưới, tập trung tới bối thịt ở giữa hoa huyết.

“Ta đã nói rồi, người không cách nào kháng cự lại trêu chọc của ta.” Đầu ngón tay của hấn không ngừng đẩy qua đẩy lại trong hoa thịt, mới khẽ vuốt vài cái, thủy dịch đã từ miệng huyết chảy xuôi ra.

Thủy dịch ướt ướt, chẳng những ướt sang tay hấn, thậm chí còn ướt lên tiết khổ nàng một mảnh, hấn định nằm vào giữa hai chân nàng.

“Thật đẹp”. Hấn thu hết bộ dáng u huyết đóng mở vào trong mắt, sau đó đôi môi dán đi lên.

Thân thể nàng khẽ run lên, hoàn toàn không ngờ hấn sẽ hôn lên nơi giữa hai chân mình, bị sợ đến ngồi dậy. “Nhị thiếu gia. . . .nơi đó. . . .”

“Để cho ta nếm thử một chút.” Hấn an ủi nàng, lần nữa tách bắp đùi nàng ra, đầu lưỡi nhanh chóng trượt vào bối thịt trắng nõn, đầu đầu cũng thật ngọt.

Bối thịt bị môi hấn mút khẽ liếm láp, khoái ý không thể hình dung nổi này làm nàng dừng phản kháng, mặc dù tay nhỏ bé ngăn ở cánh môi, nhưng vẫn không ngừng được tiếng rên yêu kiều. “A ừ. . . .”

Thân thể nàng co quắp, đầu lưỡi linh hoạt xuyên qua bối thịt, thậm chí còn dừng lại ở trần châu phía trên bối thịt.

Chỉ chốc lát sau, đầu lưỡi không ngừng liếm láp tư hoa, tư hoa trở nên hết sức nhạy cảm, thủy dịch càng chảy ra nhiều.

Nàng theo động tác của hấn mà rung rung khốc khê, cảm nhận đầu lưỡi không ngừng chơi đùa tư hoa, hoạt động nhanh chóng ở trên đỉnh, đồng thời cảm giác như có nhiều hoa dịch chảy ra từ hoa huyết hơn, khiến nàng thẹn thùng muốn đẩy hấn ra khỏi cơ thể mình.

Nhưng theo đầu lưỡi công kích của hấn, nàng dần dần phát hiện trong cơ thể mình truyền đến một hồi chua mềm không thể chống đỡ được, đầu tiên làm cho cơ thể nàng nóng lên không ngừng lay động, cổ họng cũng phát ra những tiếng rên rỉ ngắt nhẹ nhàng mà dồn dập, sau đó thân thể buộc chặt tựa như một dây cung.

Đầu lưỡi hấn bật ra để cho cánh tay nhỏ bé của nàng ôm chặt lấy đầu của hấn cho đến khi không thể chống đỡ được, cái miệng nhỏ nhắn bật ra yêu kiều thật dài, hoa dịch mang theo hương thơm xử nữ trong nháy mắt vọt ra từ hoa huyết, đồng thời rơi vào miệng hấn.

Thân thể nàng đạt tới cao trào lần đầu tiên trong đời, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu mở màn thôi.

Hấn rút đi quần mình, trong quần đã có phản ứng to lớn, đầu mút khổng lồ đã sớm trưởng đại.

Nàng nhiệt thiết cấp bách muốn phát tiết, hân nâng ột bắp đùi trắng như tuyết của nàng lên lần nữa, đem chính xác nam căn hướng về phía khe nhỏ, lưng thẳng ngay, nhiệt thiết thô cứng xuyên qua khe nhỏ, sau đó dính không ít thủy dịch trắng nõn, cắm vào trong hoa huyết nhỏ hẹp.

Cái cứng rắn thẳng đứng này, khiến cho nàng trong nháy mắt cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Lúc này, hân lại vận một sức lực xông phá vào phòng tuyến cuối cùng.

“Uhm. . . .đau. . . .” nàng mở to cặp mắt mờ mịt, làm bộ đáng thương nhìn hân. “Đau...”

Huyết mềm bị nhiệt thiết mạnh mẽ xuyên qua, khiến cho nàng cảm nhận được đau đớn đến tê liệt.

Phát hiện nàng kháng cự, nhưng hân không muốn đơn giản bỏ qua cho nàng như vậy, vậy nên lấy tay nâng lên mông trắng, để cho chỗ kín của nàng càng thêm dán chặt vào nam căn hân, không để cho nàng có cơ hội kháng cự bài trừ nhiệt thiết hân.

“Ngoan, nghe lời.” Không ngờ hân dám để thân thể nàng dán sát vào hông hân, động tác phản kháng của nàng ngược lại cọ xát với nhiệt thiết của hân, làm hân thoải mái hừ nhẹ một tiếng.

Cao triều đi qua đau đớn dần dần khuếch tán, nàng cắn chặt môi dưới, nước mắt giống như trân châu chảy xuống gương mặt nàng.

Nếu nói hân không đau lòng là gạt người, thế là nhẹ nhàng hôn lên giọt châu trên gò má nàng, nhẹ giọng an ủi. “Một lát nữa liền hết đau.”

Hân để cho nhiệt thiết tiếp tục chôn sâu trong huyết mềm khiến hân mất hồn, đã không cách nào khuyên bảo nhiệt thiết, hoa huyết lại trơn lại mềm hấp thụ đầu mút nhạy cảm của hân thật chặt, khiến hân bắt đầu đông đưa eo hổ.

Sống đến lớn như vậy, hân chưa có lần nào lưu luyến hoa huyết như lần này, co rút nhanh khiến toàn thân hân thoải mái.

Nàng cho hân vui thích vượt quá tưởng tượng của hân, hân tự nhận mình không phải ham thích sắc, nhưng sau khi tiến vào cơ thể nàng hân mới chính thức hưởng thụ cái gọi là tình yêu linh nhục hợp nhất, thì ra là có thể để cho hân biểu hiện vô cùng sâu sắc.

Đối với nàng mà nói, hân bây giờ tựa như một quả cầu lửa nóng, thiêu đốt toàn bộ cơ thể nàng, da thịt nàng trở nên đỏ ửng.

Nhiệt thiết chôn trong khe hẹp một lát, theo động tác nhẹ nhàng của hân, nàng dần cảm nhận được đau đớn dường như đã mất đi một chút.

Từ từ, thay vào đó là một loại ngứa ngáy, so với đầu lưỡi linh hoạt, nhiệt thiết có vẻ vừa cứng vừa thô, một lần đều tiến thẳng vào chỗ sâu.

Nàng bắt đầu thả lỏng cơ thể, theo hân chuyển động mà đung đưa mông, hân giống như là đem một loại mầm mống khoái cảm gieo vào trong cơ thể nàng, dần dần sinh sôi nảy nở, sau đó lớn lên làm đầy leo trói buộc nàng, đem nàng vây thật chặt lại.

Mỗi tấc hân tiến vào, chính là tạo cho thân thể nàng một lần vui thích, khiến nàng nũng nịu liên tiếp. Đồng thời nàng đong đưa thân thể, vú trước ngực cũng không ngừng đung đưa, hân lấy một bàn tay bao lại, đầu ngón tay sờ qua sờ lại đầu nhụy phía trên.

Tiếp hân lấy hai đầu ngón tay nhéo đầu vú nhô ra, sau đó lại nhẹ nhàng vuốt ve, đầu vú trở nên vừa cứng lại đỏ thắm.

“A. . . .” tiếng ngâm nga trong miệng nàng động lòng người, lại có một loại khoái cảm xếp chồng chất không gọi được tên.

Thân thể mềm mại nóng đến ửng hồng, bị hai cánh tay hân ôm thật chặt, hoa huyết bị nhiệt thiết hân dùng sức chà đạp bắt đầu không ngừng co rút lại.

Theo nhiệt thiết hân tiến vào lại lui ra, đè ép hoa dịch trong cơ thể nàng tiết ra, ướt át dán chặt vào nhau tại giữa chân nàng.

Mật dịch lại một lần nữa theo động tác của anh mà tràn ra ngoài, đồng thời cũng lộ ra tơ máu đỏ tươi, sau đó nhỏ xuống ga giường trắng muốt, tạo thành một đóa hoa nhỏ màu đỏ tươi.

Lại một lần nữa, đợt cao triều thứ hai lại làm thân thể mảnh mai của nàng không ngừng quay cuồng, khiến nàng không thể chống đỡ được.

Lúc này miệng hoa huyết co rút lại không ngừng đóng mở, thủy dịch chưa kịp ngừng lại một lần nữa phóng mạnh ra. Nàng lấy được khoái hoạt tuyệt vời nhất cuộc đời này, giống như là đem thần trí nàng đẩy tới đỉnh, toàn bộ phiên não đều bay biến mất.

Giống như đặt mình trong đám mây, cả người nàng nhẹ bẫng, trước mặt cũng thoáng qua một trận bạch quang, mặc dù thân thể cảm thấy kéo căng đến cực độ, nhưng mỗi khi hấn cố gắng uốn thân một cái, cảm giác vui thích cùng khoái hoạt lại chiếm nhiều hơn.

Thủy dịch tràn lan đã nói rõ nàng đạt tới đỉnh cao triều, cắn chặt môi dưới, thân thể vẫn cố gắng thừa nhận hấn công đoạt.

Cắn răng chịu đựng nhiệt thiết vẫn như cũ còn đang ở trong thủy huyết trắng nõn không ngừng dùng sức lật khuấy, triển miên cọ sát lẫn nhau. Đến khi hoa huyết buộc chặt đem nhiệt thiết hấn xoắn đến sít chặt, cho hấn càng muốn thêm nhiệt tình xông về phía trước.

Dục vọng cả hấn cũng không bị nước mật nàng tưới lên dập tắt, ngược lại giống như củi cháy cho thêm dầu hỏa, càng đốt càng rực cháy.

Hấn bắt đầu đông đưa eo hổ, khiến nhiệt thiết trong ngõ nhỏ thoải mái rút ra lại đâm vào, cúi đầu, nhìn thấy dung mạo xinh đẹp mê mang mất hồn.

Tốc độ nhiệt thiết ra vào không hề giảm bớt, ngược lại càng ngày càng tăng nhanh, dâm thủy cũng theo đó mà càng tràn ra nhiều hơn.

Âm thanh rên rỉ của nàng trở nên yếu ớt, sau đó cái miệng hít thật sâu rồi hét lên một tiếng, không chịu đựng kích tình được nữa, bất tỉnh.

Mất thấy nàng không thể chịu đựng khoái ý nhiều hơn được nữa, hấn cũng không thể làm gì khác hơn tăng nhanh tốc độ rong ruổi trong cơ thể nàng, dùng sức đụng thủy huyết xụi lơ, đầu mút tròn thô đã trưởng đại đến cực hạn.

Cao triều kích động cũng vì vậy mà theo nhau kéo đến, trực tiếp kéo tới đỉnh đầu mút tròn, hấn vẫn không kịp rút ra lui vào đủ, lỗ nhỏ ở đầu mút tròn cứ vậy mà hé ra, cổ họng hấn phát ra tiếng gầm nhẹ, “A.. . . . Bần. . . .”

Hấn nâng mông trắng nàng lên, đẩy eo hổ của mình lên phía trước, để cho nơi hai người giao hợp dán sát chặt chẽ, tiếp đó mặc cho lỗ nhỏ trên đầu mút tròn to và dài của mình bắn nhanh ra bạch dịch đặc sệt trơn bóng, một giọt cũng không dư thừa tất cả đều phun vào bên trong hoa huyết nàng.

8. Chương 8

Tôn Miên Miên không cách nào cự tuyệt quyến rũ của Hách Lang, nhìn sang Hách Lang, hình như cũng vậy.

Rõ ràng nàng là xử nữ không hề có kinh nghiệm, nhưng sau khi hấn cứng rắn xé bỏ vẻ ngoài ngây ngô của nàng, mới phát hiện nàng ngọt ngào khiến hấn bất tri.

Chiều nay, hấn phóng túng mình, một lần lại một lần muốn nàng.

Dưới sự dẫn đường của hấn, luôn luôn trực bạch Tôn Miên Miên không hề giống với nữ nhân khác chỉ biết lấy lòng hấn, phản ứng của nàng luôn biểu lộ một cách rất trực tiếp.

Từ trước đến nay giấc ngủ của Hách Lang luôn rất ngắn, khi hắn tỉnh lại thân thể nhỏ nhắn của nàng vẫn nằm trong khuỷu tay của hắn.

Một đêm đi qua, sưng đỏ trên mặt nàng đã lui không ít, hắn nhìn nàng đang ngủ say, ánh mắt không thể dời đi. Xem ra nàng rất mệt mỏi, không biết là do hôm qua hắn đòi hỏi làm nàng mệt mỏi, hay là vì mấy ngày gần đây xảy ra quá nhiều chuyện.

Vốn nàng có thể bình an vô sự lưu lại Hách phủ, nhưng ngay tại lúc lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, lại nhớ tới Tôn Cẩm Hoa từng nói với hắn về chuyện của tiểu muội nàng....

Thật ra thì trong phủ tỷ muội nào cũng không cần ta tốn tâm, vì các nàng đều có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng mà cái tiểu muội nhà ta, khờ dại mơ mộng cả ngày chỉ có ngồi ăn rồi lại chờ chết, nói thành thạo một nghề, thì chính là ăn cùng ngủ đi! Đây cũng là ưu điểm của nàng, cho nên người hãy ném cho nàng ba bữa cơm cùng thức ăn, cho nàng thêm một chỗ tránh mưa tránh gió, giống như nuôi heo là được rồi.

Ngày nào đó mà ta xảy ra chuyện, người cứ nuôi nàng như vậy, chính xác không sai. Còn nữa, ngàn vạn đừng để cho sinh mệnh nàng có bất cứ hiểm nguy gì, người nên hiểu, nữ nhân Tôn phủ từ trước đến nay đều không dễ chọc.

Đúng, hắn nói dối Tôn Miên Miên.

Hắn cùng Tôn Cẩm Hoa trên triều đình nhìn như không hợp, là bởi vì binh quyền Nguyên Phượng hoàng triều được chia thành năm phần, một phần nằm trên tay Hoàng đế cùng thái hậu, ba phần khác thì nằm trên tay Tôn Cẩm Hoa, Tích gia nhà mẹ Tĩnh Phi, cùng Thái Úy là hắn.

Mặc dù hắn thường thức Tôn Cẩm Hoa phong thái kiêu dũng thiện chiến, nhưng vì trạng thái cân bằng trong triều đình, ngoài mặt hắn và nàng chỉ có thể xung đột, không thể có biểu hiện thân thiện.

Đây là vì tránh đại thần triều đình nghi kỵ, cũng là âm thầm thay hoàng thượng phân tán việc kết đảng phản loạn một chút. Hôm nay vì Tôn Cẩm Hoa không rõ tung tích mà bị trị tội phản quốc, thiếu đi một chân thế lực binh quyền, cũng chỉ còn lại hai phe hắn và Tĩnh phi giằng co lẫn nhau.

Đồng thời, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tĩnh phi cùng Tích gia phí hết tâm tư đưa Tích Hương Hạm vào Hách gia phủ, một mặt là muốn theo dõi hành động của hắn, mặt kia là muốn thuyết phục hắn kết thân cùng Tích gia, làm lớn mạnh thế lực vây cánh.

Đáng tiếc thiên hạ này không phải là của Tích gia cũng không phải là thiên hạ của Hách gia. Giang sơn này cuối cùng thuộc về Nguyên Phượng hoàng triều của Phượng gia a!

Hắn một ngày là thần, cả đời là thần. Đây là số mệnh của hắn, cũng là lựa chọn của hắn.

Vốn hắn không muốn lợi dụng Tôn Miên Miên, nàng cũng có thể bình yên vô sự ở úy phòng sống qua ngày, nhưng vì để thời cơ chín muồi đến sớm hơn, hắn cố ý an bài nàng tới bên mình, nhìn từ trong mắt người ngoài, hắn giống như là sủng ái nàng, thậm chí ăn mặc cũng vượt quá đồ dùng của nô tỳ bình thường, những thứ này tất cả đều để cho tai mắt trong phủ nhìn.

Nhưng hắn không ngờ, sủng ái là sủng ái, thế nhưng cũng lại đem nàng vào trong lòng mà sủng ái.

Trong phủ mỗi người đều có tâm cơ riêng mình, hình như chỉ có nàng y theo bước đi của mình, chỉ là có lúc bị hắn chọc cho giận đến mức gờ chân lên, mà nghĩ một vài mưu kế nhỏ không hề ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng rất nhanh liền bị phơi bày.

Mà hắn cũng có ý xấu, đem nàng đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió, khiến nàng càng muốn khiêm tốn, càng bị tất cả mọi người trong phủ chú ý.

Nha đầu này thật đúng là ngọc, đại khái không biết bốn chữ “Cáo mượn oai hùm” này viết như thế nào, ngược lại làm cho nàng càng run run rẩy rẩy sống qua ngày trong phủ hơn.

Hắn cho nàng đặc quyền, nàng lại xem như củ khoai lang nóng phồng tay.

Nhìn gương mặt ngủ vô ưu của nàng, hắn không nhịn được nâng khóe miệng lên mỉm cười.

Có lẽ cũng bởi vì nàng suy nghĩ đơn giản, mới có thể khiến hấn bất chi bất giác chìm đắm trong đơn thuần của nàng, chung đụng với nàng, hấn không cần phí quá nhiều ý định tính toán với nàng.

Bởi vì như nàng nói, thứ nàng muốn không nhiều lắm, chỉ cầu an toàn bảo vệ tính mạng của mình.

Chỉ là tâm nguyện này đối với hấn mà nói thì không hề dễ dàng để đạt được, ở trong Quan gia hấn, ngoài mặt vô cùng phong quang (*), nhưng thật ra hấn và nàng đều cùng một dạng, cũng chọn một chủ tử.

(*) nở mày nở mặt.

Muốn bò lên cao, hấn nhất định phải trả giá chút ít. . . .

Vừa bắt đầu, hấn coi nàng như mỗi câu, hiện tại, thế nhưng hấn lại ăn cái mỗi câu này trước tiên. . . .chắc hẳn tương lai sẽ có nhiều người mơ ước vị trí của Tôn Miên Miên hơn rồi.

Khi hấn nhìn nàng thì người nằm trong khuỷu tay hấn đột nhiên mở cặp mắt mờ mịt ra, bốn mắt đụng nhau với hấn.

Sau khi Tôn Miên Miên tỉnh lại, phát hiện hấn đang dùng tròng mắt đen mê người nhìn chăm chăm nàng. “Nhị. . . .nhị thiếu gia. . . .” Nàng muôn cựa người, lại bị hấn khống chế chặt, không nhin được nhú mày.

“Muốn đi đâu?” Hấn thấp giọng hỏi.

Nàng cúi đầu nhìn, phát hiện thân thể mình trơn bóng, ngay sau đó liền chui vào trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như tôm luộc chín.

“Chuyện này. . . .ta. . . .người. . . .” Nàng ấp úng, ngay cả câu cũng không nói hoàn chỉnh được, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng thân cận với nam nhân gần như vậy.

Nàng từng lên xem Xuân Cung đồ trân quý của tứ tỷ, thì ra là. . . .Chuyện tư tình của nam nhân và nữ nhân làm như vậy, khiến cả người nàng mất hồn.

Ai! Nàng không thể không nói, thật ra thì nhìn tuần nhan y hệt Yêu nghiệt của Hách Lang, hồn nàng đã sớm mất hơn phân nửa, chỉ là giả bộ trấn định thôi.

“Hối hận?” Hấn nhú mày, “Đáng tiếc cõi đời này không có thuốc hối hận để cho người uống, người nên tiếp nhận sự thực người đã trở thành nữ nhân của ta đi!”

“Sẽ không hối hận.” Nàng lúng túng mở miệng, “Nhưng mà. . . .bất quá cũng chỉ là một đêm mây mưa, không cần trở thành nữ nhân của nhị thiếu gia. . . .”

Hấn vừa nghe, gương mặt tuần mi kéo xuống. “Thế nào? Nghe lời người nói, dường như trở thành nữ nhân của ta rất uất ức, phải không?”

“Có một chút.” Nàng không bao giờ nói khoác, trực tiếp gật đầu.

“Hấn tức giận lườm nàng một cái. “Dùng thân phận địa vị của ta, đi theo ta, người còn uất ức?” Đầu nàng rớt cuộc chứa những gì a?”

“Nhưng bây giờ ta dùng thân phận quan tỳ, đi theo nhị thiếu gia, nhiều nhất cũng chỉ có thể là một tỳ thiếp.” Đôi mắt to chớp động, nhìn hấn. “Đại tỷ nói cha ta rất chung tình, đời này cũng chỉ có mẹ ta là thê tử, cho nên nếu tìm nam nhân phải tìm người giống như cha ta, ít nhất về mặt tình cảm rất chuyên nhất. Nhị thiếu gia, chuyện giữa nam với nữ, chỉ có người biết, ta biết, chúng ta. . . .thật ra thì có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì.”

Hấn nghe rồi, không có lộ vẻ như trút được gánh nặng, ngược lại tức giận trợn mắt nhìn nàng. “Tôn Miên Miên, người đúng là đà điểu, cho nên đời này mới không có tiền đồ!”

“Người tức giận cái gì?” Hấn vì sao đột nhiên lại tức giận? Nàng chỉ nói ra lời từ lòng thôi mà! “Giấc mộng lớn nhất của ta chính là cả đời bình bình phàm phàm.”

“Người có chút chí khí nào không hả?” Hấn lấy tay day day huyệt thái dương, nghĩ thầm, kết cấu đầu nàng thật không giống người bình thường.

“Chỉ lớn nhất của ta chính là không trộm không giành, cho nên trừ phi ta gặt đầu đồng ý, bằng không không cho phép người khác chia sẻ những gì ta có.” Nàng nâng cằm lên, âm vang có lực trả lời.

Hắn nheo cặp mắt lại, khóe miệng vốn đang suy sụp bỗng khê giương lên: “Nói cho cùng, ngươi chính là hy vọng không muốn chia sẻ ta với những nữ nhân khác, đúng không?”

“Đây là ta hy vọng, nhưng không có nghĩa là có thể thực hiện.” Nàng ngậy ngốc mà nói, sau đó tặng hắn một nụ cười nhạt. “Hy vọng không có thực, cũng không cần phải mong đợi đi.” Cho nên thời gian gần đây luôn làm tới nơi tới chốn, đối với hắn hoàn toàn không có ảo tưởng qua.

Ai biết không có ảo tưởng càng thêm bi thương, chỉ cần hơi dính, nàng liền mắc câu, hơn nữa còn xuất hiện triệu triệu chứng nghiện.

Thật là hồng bét, nghiện hắn trước, nàng trước cần phải từ bỏ a!

Tôn Miên Miên a Tôn Miên Miên....Hách Lang âm thầm thở dài, cần phải nói nha đầu này rộng rãi sao? Vẫn là bình sinh không có chí lớn, hoàn toàn vô cầu sao?

“Nếu như ta nói, ta đồng ý kiếp này chỉ có một nữ nhân là nàng?” Đối với hắn mà nói, không có bất kì nữ nhân nào thú vị như nàng.

Nàng trừng mắt thật lớn, nhìn chằm chằm vào gương mặt của hắn, vẻ mặt của hắn không giống như đang châm biếm nàng, ngược lại mang theo vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Cho ta thêm một đoạn thời gian nữa, có thể cho nàng một danh phận, ta nhất định sẽ cho nàng.” Nhìn bộ dáng giật mình của nàng, hắn nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, tuần nhan dời đến trước mặt nàng. “Tôn Miên Miên, Nàng thừa nhận nàng yêu ta đi!”

Nàng vừa nghe, cảm thấy gương mặt nóng ran không chịu nổi. “Yêu đơn phương sẽ không kéo dài được lâu, người cuối cùng sẽ ngán. . . .”

Hắn khê cười một tiếng, lần nữa ôm nàng vào trong ngực. “Nếu như là nàng, ta nghĩ ngày ngày đều sẽ có chuyện mới mẻ.” Ý tưởng của nàng luôn cổ quái như vậy, hắn nghĩ, sau này có nàng, vậy sẽ khiến cuộc sống hắn tăng thêm niềm vui thú mới đúng.

Lúc này, môi mỏng hôn lên làm hắn say mê cánh môi mềm mại, mút thật sâu, cũng giống như là mút thật chặt cuộc đời của nàng.

Đời này, con mồi hắn đã nuốt vào, đừng mơ tưởng có thể chạy trốn khỏi miệng hắn!

Hách Lang cố ý đem Tôn Miên Miên từ thân phận quan tỳ lên thị nhân, mặc dù nàng dùng mọi cách kháng nghị, nhưng dưới uy hiếp dụ dỗ của hắn, cuối cùng thuyết phục được nàng.

Mặc dù nàng không muốn nhanh chóng phục như vậy, chỉ là nghĩ tới câu nói của hắn. . . .

Chỉ cần lên thị nhân, về sau nàng có thể trải qua cuộc sống ngồi ăn rồi chờ chết như trước kia, cuộc sống như vậy nàng không muốn sao?

Ách. . . .được rồi! Nàng thừa nhận bản thân mình dao động.

Trước kia nàng sống dưới cánh chim của các tỷ tỷ, hiện tại có người bao bọc nàng, dường như cũng không phải là chuyện xấu.

Hơn nữa. . . .có lẽ hắn nói đúng, sức chống cự nàng đối với hắn hình như càng ngày càng yếu đi.

Dù sao hắn cũng là người đàn ông đầu tiên của nàng, cũng là người đầu tiên dạy nàng chuyện tình nam nữ.

Suy nghĩ một chút, Hách Lang, tính tình mặc dù có chút vô tình, nhưng mấy ngày nay chung đụng, trừ hơi hà khắc với nàng, mỗi lần trở về chỉ cần nàng xảy ra chuyện không may, hắn cũng chưa từng chân chính trách phạt nàng.

Hơn nữa mỗi khi nàng bị thương, hình như hắn sẽ giúp nàng lấy lại công đạo, giống như Bích Oanh đẩy nàng ngã xuống nước, mặc dù nghe nói nàng được đại thiếu gia thu vào làm thiếp, nhưng không bao lâu sau liền truyền ra tin tức nàng trượt chân ngã xuống nước, bị nhiễm phong hàn, trong lúc dưỡng bệnh, trên

người chất đầy những mẩn đỏ không biết tên, đến giờ vẫn chưa được chữa trị tốt, còn làm hỏng khuôn mặt dễ nhìn.

Nàng nghĩ thầm, có phải là kiệt tác của Hách Lang hay không? Vốn chỉ là suy đoán của nàng, chỉ là nhìn từ kết quả của Lục Vi, nàng tin tưởng tất cả đều do hấn âm thầm an bài.

Hấn cũng không có lập tức xử chăm Lục Vi, ngược lại đem nàng hành hạ đến sống không bằng chết, Lục Vi đánh sưng mặt nàng, hấn sai người đánh nát khuôn mặt Lục Vi, nghe nói ngay cả hàm răng cũng đánh gãy, cả cặp mắt cũng không tránh khỏi liên lụy.

Ài, hấn có thể không cần tàn nhẫn như vậy không?

Không thể. Hấn nói.

Bởi vì từ trước đến giờ hấn luôn là người có thù phải trả, hơn nữa còn hoàn trả gấp bội lần.

Tính tình nam nhân này rõ ràng tàn nhẫn như vậy, nhưng lại vô cùng nhẫn nại đối với nàng, khiến nàng có chút mờ mịt.

Nàng không cách nào phủ nhận mình thích hấn, ban đầu nghe nói hấn muốn cưới Tích Hương Hạm lòng nàng như bị rút ra, hơn nữa lại giống như có người cầm cây kim không ngừng đâm mạnh vào, trước nàng không hiểu cảm giác này, nhưng chậm rãi tựa hồ lại có chút hiểu.

Đây là. . . ghen tỵ. Tứ tỷ từng nói thích một người, sẽ hoàn toàn đoạt lấy, không cho phép những nữ nhân khác cùng chia sẻ, bởi vì trong chữ “yêu”, chỉ có một trái tim, tâm chỉ có một, cũng chỉ có thể dành ột người.

Cho nên hiện tại trong lòng chỉ có một người là Hách Lang thôi sao?

Kể từ khi cùng hấn da thịt thân thiết, nàng đã từ thiếu nữ chuyển thành nữ nhân.

Chuyện tình ở dưới lòng nàng chỉ thấy lên men, lại không mong đợi biến mất không thấy gì nữa.

Dường như mưa to đã liên tiếp hạ xuống mười ngày nay, Thành Đông ngập chìm vì lụt lội, vùng núi ngoại thành thậm chí còn bị sạt lở, tạo nên một đại lũ bùn vô cường đại, vùi lấp toàn bộ một thôn trang nhỏ, Hách Lang vừa nghe tin liền lập tức cùng Hầu gia đi tới nơi xem khám, đã ba ngày chưa trở về phủ, có lẽ hôm nay nàng vẫn không thể nhìn thấy hấn.

Hiện tại nàng mới cảm nhận được ý tứ trong câu nói: “Một ngày không gặp, như cách ba thu”.

Lúc này Tôn Miên Miên đang đứng trước cửa vườn Nam, nhìn nước mưa không ngừng rơi xuống, đôi mày thanh tú hơi nhíu lên, cho đến khi nhìn thấy một tiểu tỷ che ô trở lại trong viện, khuôn mặt nàng trong nháy mắt sáng lên, vội vàng mở miệng: “Sơ Tinh, người khổ cực rồi. tình hình bên kia thế nào rồi?”

“Tiểu thư, mấy ngày nay liên tiếp mưa to, Thành Đông toàn là nước, đại thiếu gia và nhị thiếu gia vẫn phải ở đó, xem chừng tạm thời chưa thể trở về được.” Sơ Tinh thu cái ô, xiêm áo cũng bị áo mưa làm ướt.

Nàng cắn cắn môi, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: “Ta hiểu rồi. Sơ Tinh, người đi tắm trước đi, nhớ uống thêm chén canh gừng làm ấm thân thể.”

“Cám ơn tiểu thư”. Sơ Tinh phúc thân, nhưng nhìn thấy mặt nàng lo lắng, lại mở miệng: “Tiểu thư, đừng lo lắng, tin tưởng nhị thiếu gia sẽ nhất nhanh chóng trở lại phủ, không có việc gì.”

Nàng lộ ra một nụ cười khổ: ‘Hy vọng là thế.’ Mặc dù miệng trả lời thế, nhưng ngực lại không khỏi bảy nâng tám hạ, một khắc cũng không an tâm.

Được nô tỳ Thanh Dung nâng đỡ, Tôn Miên Miên trở lại phòng, mưa to không ngừng, làm cho tâm tình nàng hết sức buồn bực, ngồi không xong, đứng cũng không được.

Không lâu sau, có tiếng thị vệ vào thông báo, đại thiếu phu nhân ở tiền viện có chuyện thỉnh cầu.

Lòng nàng giật mình bình bịch một tiếng. Sẽ không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Vội vàng ra khỏi phòng, nàng cầm lấy ô đi vào trong làn mưa, bước nhanh tới cửa, quả thật nhìn thấy gương mặt vội vã của đại thiếu phu nhân.

“Đại thiếu nãi nãi.” Nàng nhú mày.

“Tôn cô nương, đã xảy ra chuyện”. Đại thiếu phu nhân Uyển Phi thần sắc lại hốt hoảng, vừa nhìn thấy nàng, lập tức cầm lấy tay nàng.

Hồ hấp Tôn Miên Miên cứng lại, ngực đột nhiên nhảy dựng lên: “Có phải là nhị thiếu gia?”

“Đúng vậy.” Uyển Phi nhìn chung quanh, cố ý lơ đãng sang một bên, nhỏ giọng nói: “Thành Đông không phải có một thôn trang nhỏ bị vùi lấp trong lũ lụt sao? Hiện tại thôn dân vì vấn đề lương thực cùng nước nên bắt đầu bạo động, nghe nói nhị thiếu gia không cẩn thận bị bạo dân đả thương. . . .”

“Thật?” Tôn Miên Miên thu lại khẩu khí, “Tình hình nhị thiếu gia bây giờ như thế nào rồi?” Uyển Phi vỗ vỗ cánh tay nàng. “Nghe nói bị thương rất nặng. Vốn nhị thiếu gia không muốn khiến người lo lắng, nhưng ta sợ tình huống không tốt, mới len lén nói cho người biết, muốn người chuẩn bị tâm tư.”

Chân mày Tôn Miên Miên nhíu chặt, cơ hồ dính lại với nhau, nước mưa rơi xuống như là quét mạnh vào tim nàng, khiến nàng hết sức khổ sở.

“Đại thiếu nãi nãi, ta muốn xuất phủ đi tìm nhị thiếu gia.” Nàng mấp máy môi, sau lưng Uyển Phi phúc thân, vội vàng che ô trở lại trong phòng, không nhìn thấy tia sáng kì dị lóe ra từ khóe mắt Uyển Phi, tựa hồ đang toan tính cái gì đó.

Một lòng đều treo trên người Hách Lang, dĩ nhiên Tôn Miên Miên không còn tâm tư chú ý đến những người khác, dù sao hắn cũng chưa từng rời khỏi nàng lâu như vậy, cộng thêm vài ngày nay mưa to không ngừng, vùi lấp một thôn trang nhỏ, lại thêm việc hắn bị bạo dân đả thương.

Lòng nàng như lửa đốt, sau khi vào phòng, cước bộ im lặng, giống như là có đồ gì đó va vào lòng nàng, khiến nàng bất thành linh hồn hút vào một ngum khí lạnh.

Nhị tỷ gặp chuyện không may nàng cũng từng có loại tâm tình này, giờ khắc này chỉ lo lắng cho Hách Lang, chỉ hận mình không có thêm đôi cánh, có thể bay thẳng đến bên cạnh hắn.

Nàng muốn gặp hắn, không thể chờ đợi thêm nữa, đáy lòng nàng hình như cũng đã có đáp án. . . .

Hắn cùng với người nhà của nàng. . . .đều quan trọng như nhau.

Tôn Miên Miên mất tích?!

Hách Lang trở lại phủ, lại phát hiện không thấy bóng dáng Tôn Miên Miên đâu.

Nghe thị vệ vườn Nam bẩm báo, hắn mới biết, nàng lại tự mình xuất phủ?

Hắn lại hỏi qua thị vệ, mới biết trước khi nàng xuất phủ, đại tẩu hắn đã từng đến tìm nàng.

Mất phương hướng lại, trong lòng hắn nắm chắc rồi.

Nói đến đại tẩu Tích Uyển Phi. . . .Đúng, lại là cái họ Tích, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn ở trong phủ luôn phải cẩn thận, bởi vì vị đại ca cùng cha khác mẹ vẫn luôn mơ ước chiếm được vị trí Thế tử Hầu gia của hắn.

Mọi mặt của Hách Tuần đều vô cùng xuất sắc, chỉ tiếc mẹ ruột hắn lại là tiểu thiếp, vì vậy đời này cho dù hắn ta có biểu hiện xuất sắc thế nào, cũng vẫn phải xếp sau Hách Lang hắn.

Từ mấy năm trước hắn đã nhìn ra Hách Tuần ngoài mặt ôn hòa, nhưng nội tâm lại như lưỡi dao sắc bén, tùy thời đều muốn diệt trừ hắn, thậm chí ngay sau khi Tích Uyển Phi gả vào Hách phủ, cánh tay liền cong về phía Tĩnh phi.

Hách Tuần thậm chí còn muốn giúp Tĩnh Phi diệt trừ hắn, đáng tiếc người hắn vốn đa nghi, nhìn thấu một đầu mối nhỏ, đã sớm chuẩn bị để phòng Hách Tuần rồi.

Hiện giờ Hách Tuần mất thấy diệt trừ hắn ngày càng khó khăn, liền đem mũi nhọn chia sang phía Tôn Miên Miên.

Cuối cùng, gã sai vặt phía trước bẩm báo, ở bát giác đình cách thành sáu dặm tìm thấy chiếc xe ngựa của nàng, nô tỳ theo hầu Thanh Dung cùng phu xe sớm mất tích.

Hách Lang vừa nghe, dung nhan cự biến.

Không để ý mọi người phản đối, hắc đội mưa đi tới Bát giác đình, chỉ nhìn thấy chiếc mã xa không một bóng người.

Nữ nhân hắc thích nhất cứ như vậy liền biến mất không thấy? Hắc nghiến răng, mấy ngày nay trôi qua quá mức ngọt ngào, quên mất thân nàng còn đang vùi lấp trong ổ sói.

“Gia, thuộc hạ đã tìm tứ phía, không thấy bóng dáng tiểu thư. Nhưng lại phát hiện dấu bánh xe của một chiếc mã xa khác, chỉ là sau một đoạn đường, đầu mỗi liền biến mất.”

Gương mặt hắc lạnh lùng, trở lại Hách Phủ.

Chuyện đầu tiên hắc làm khi về đến Hách Phủ chính là tiến về phía viện của Hách Tuần, cả người hắc tản mát tức giận, cùng với sát khí không thể đè ép.

Đi tới viện Hách Tuần, hắc trực tiếp đi về phía phòng, đôi chân dùng sức đá văng cửa, nhìn thấy Hách Tuần cũng vừa chạy từ bên ngoài về, một thân quần áo ướt sũng vẫn chưa thay ra, ngay sau đó hắc liền phần nộ xông lên phía trước.

Nét mặt Hách Tuần có chút kinh ngạc, giọng nói cũng có chút mất tự nhiên, “Đại đệ, sao ngươi lại tới đây?” Đối với Hách Lang, hắc vẫn còn chút cổ kị, dù sao tranh quyền đoạt lợi lại kéo tới tay chân, có một số việc hắc vẫn chưa thể lộ về nổi bật.

Hách Lang bước tới trước mặt Hách Tuần, thanh âm chất vấn mang theo tức giận, “Tôn Miên Miên đâu? Người mang nàng giấu ở chỗ nào?”

“Đại đệ, ngươi đang nói gì?” Hách Tuần cười khô một tiếng, “Ta với ngươi đều ở bên ngoài, cũng vừa mới trở lại phủ thôi, làm sao biết Tôn Miên Miên ở đâu?”

“Coi như ngươi không biết, nhưng Tích Uyển Phi tự sẽ hiểu rõ.” Thanh âm hắc lạnh lùng. “Nhưng nếu Tôn Miên Miên có chuyện không hay xảy ra, cũng đừng trách ta không nể tình huynh đệ.”

“Đại đệ, ngươi làm càn rồi.” Hách Tuần cũng trở nên nghiêm mặt, tựa như hai mảnh hổ cùng giằng co, ôn nhã khách khí vừa rồi đều biến mất vô tung, “Dầu gì ngươi cũng phải gọi ta một tiếng đại ca.”

“Nếu như ngươi thật sự xem ta là đệ đệ của ngươi, vậy thì giao ngươi ra đây.” Hách Lang không chịu thoái lui, từ trước đến giờ dù thế nào đi nữa thì trong mắt hắc cũng không xem ai ra gì, “Nếu không, gọi Tích Uyển Phi ra đây, ta tự mình thẩm tra nàng.”

“Ngươi thật sự là quá mức rồi!” Hách Tuần oán hận trừng mắt nhìn hắc, “Đừng tưởng rằng trong triều quan vị ngươi cao hơn ta, trong phủ, ngươi cũng phải gọi ta một tiếng đại ca. Chẳng lẽ luân lý đạo đức này ngươi đã quên sạch rồi?”

“Luân lý đạo đức?” Hách Lang cười lạnh một tiếng, “Trên đời này có vị đại ca nào vì vị trí Thế tử, sắp đặt đoạt lấy sinh mệnh của đệ đệ sao? Trên đời có vị đại ca nào sẽ vì tranh quyền đoạt lợi, không tiếc câu kết cùng ngoại thích (*), đi đối phó với người nhà của mình? cũng chỉ có ngươi.”

(*): nhà vợ.

“Ngươi. . . .”

“Nhất định cần ta vạch mặt sao?” Hắc nheo lại một bên mắt phượng, toát ra tia ánh sáng nguy hiểm, “Ngươi cho rằng giấy gói được lửa sao? Tình Phi muốn lợi dụng Tích Hương Hạm tới lung lạc, nhưng ta lại làm trái ý bà ta, hiện tại muốn dùng Tôn Miên Miên khai đao, phải không?”

Sắc mặt Hách Tuần trở nên xanh mét, đôi tay nắm chặt thành quyền, “Hách Lang, ngươi quá cuồng vọng. . . .”

“Ta cuồng vọng vì ta có tự tin đối phó được với các ngươi.” Hách Lang hừ lạnh một tiếng, “Hách Tuần, nếu như ngươi còn giác ngộ được trên người ngươi đang chảy huyết dịch Hách gia, ta khuyên ngươi nên nhanh chóng dừng lại kế hoạch giữa ngươi cùng Tình phi, đả thương ngươi, nhất định sẽ tự mình hại mình.”

“Ta không cần người bình luận.” Ánh mắt Hách Tuần lóe lên, tránh né khí thế bức người của Hách Lang.

Hách Lang cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn hấn, “Nếu như Tôn Miên Miên xảy ra chuyện không may, cũng đừng trách ta không nể tình huynh đệ, thậm chí còn có thể bắt Tích Uyển Phi mạng đền mạng.”

Hách Tuần không bỏ qua thái độ của hấn, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy Hách Lang gấp gáp như thế, tức giận như thế, hơn nữa lại vì một quan tỳ nhỏ nhỏ!

“Chẳng lẽ một nô tỳ có thân phận thấp hèn nhất, lại là người quan trọng hơn thân nhân của người như vậy?” Hách Tuần nghiêng rằng, thanh âm như được rít ra từ kẽ răng, “Nếu không phải hoàng thượng khai ân, đầu nàng đã lìa khỏi cổ rồi, một sinh mệnh nát vụn như vậy, người cần gì phải để trong lòng? Cũng chỉ là nữ nhân, tìm thêm là được.”

“Đáng chết!” Hách Lang muốn tiến lên oanh hấn một chưởng, lại bị thị vệ bên cạnh là thanh Ảnh giữ lại, “Buông ta ra!”

“Gia, tỉnh táo lại.” Vệ Thanh Ảnh lắc đầu, “Ngài tranh chấp cùng đại thiếu gia cũng vô dụng, hiện nay quan trọng nhất là phải tìm ra tung tích của tiểu thư!”

“Muốn lấy mạng của ta, cứ tới đi!” Hách Tuần cũng nặng nề hừ một tiếng, “Chỉ là đừng trách ta chưa cảnh cáo người, nếu như người dám xuống tay với Uyển Phi, khẳng định mạng nhỏ của Tôn Miên Miên cũng sẽ không giữ nổi.”

Từng câu từng chữ tựa như kim châm ghim vào lòng Hách Lang, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh túc, Hấn thật sự không thích người khác đem tính mạng Tôn Miên Miên ra uy hiếp hấn.

“Ta cho người thêm một cơ hội nữa, Tôn Miên Miên bây giờ đang ở đâu? Có an toàn không?” Đôi mắt phượng hấn nhìn chăm chăm vào Hách Tuần.

Tròng mắt hách tuần nâng lên chút hận ý, nhìn hấn, cuối cùng thanh âm đã bình ổn trở lại, lạnh lùng trả lời hấn, “Không biết.”

“Rất tốt.” Hách Lang cũng không nói nhảm nữa, ngược lại hai mắt hàm ẩn ánh sáng lạnh. “Tốt nhất nên phù hộ nàng không phải chút thương tổn nào, chỉ cần nàng bị động đến một sợi lông tơ, ta sẽ hoàn trả gấp bội.” Sau đó mang theo sát ý phát tay áo rời đi.

Sau khi rời khỏi viện của Hách Tuần, hấn thu lại nét mặt dữ tợn, khôi phục tỉnh táo, quay đầu lại nhìn thị vệ đang nhìn mình.

“Kiến cơ hành sự”. (*)

(*) Hành động tùy theo hoàn cảnh.

Vệ Thanh Ảnh cúi đầu, chấp tay hành lễ, “Tuân lệnh”.

9. Chương 9

Ah?

Tôn Miên Miên tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường, ngẩng nhìn bốn phía, bài biện trong phòng này thập phần đơn giản, chỉ là hoàn cảnh lại hết sức xa lạ.

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh.” Nô tỳ theo hầu nàng Thanh Dung liền vội vàng tiến lên trước, dò xét nàng, “Tiểu thư, người có bị thương không?”

Lắc đầu một cái, Tôn Miên Miên không nhận được hỏi: “Đây là đâu?”

Nàng chỉ nhớ mình len lén chuồn rakhorì Hách Phủ, sau đó lên xe ngựa, một lòng muốn chaya như bay tới bên cạnh Hách Lang, nhưng ra khỏi thành không lâu, xe ngựa lắc lư hạ xuống, bên ngoài truyền đến một trận chém giết một hồi, sau đó xe ngựa liền bị lật lên.

Sơ ý một chút, nàng không kịp bảo vệ đầu mình, đụng mạnh vào một góc xe ngựa, còn chưa biết rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì, đã mất đi ý thức, ngất đi.

Hiện tại tỉnh lại, nàng lại ở địa phương xa lạ, vội vàng rời khỏi giường, đi tới cửa.

“Tiểu thư, xin dừng bước.” Một nam tử trẻ tuổi trên người mặc thanh sam (*) đứng trước cửa ngăn trở đường đi của nàng.

(*) quần áo màu xanh.

Nam nhân này chính là phu xe kéo mã xa hôm nay Lòng cuồng loạn của nàng hạ xuống. lúc này mới phát hiện người phu xe nhìn không quen mặt, sau đó lui về sau vài bước, “Vì sao lại ngăn ta? Còn nữa, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu thư, chúng ta trên đường tập kích.” Thanh Dung vội vàng đứng ra nói rõ, “Là người phu xe này đã cứu mạng chúng ta!”

“Tập . . . tập kích?!” Tôn Miên Miên nhú mày.

“Tiểu thư, mã xa chúng ta vừa ra khỏi phủ đã có người để mắt tới, ra khỏi thành không bao lâu, xe ngựa bị người ta chặn lại, cũng may phu xe liều mạng cứu chúng ta.” Thanh Dung ở một bên giải thích, “Khi đó bên ngoài trời đang mưa, tiểu thư lại vừa lúc ngắt đi, là vị đại ca này đã mang chúng ta tới nơi này trú mưa.”

Tất cả đều nghe rất hợp tình hợp lý, nhưng khi ánh mắt Tôn Miên Miên rơi vào trên người phu xe thì mặc dù hắn mặc thanh sam từ vải thô, thể nhưng thân thể to lớn cao ngạo không thể che giấu được hết khí chất đặc thù, nhất là hai tay hắn, xương tay cùng bàn tay, giống như nhị tỷ nàng là người tập võ có những vết chai dày đặc biệt, để cho nàng hình như đã rõ ràng điều gì đó.

“Thanh Dung, ta có chút đói bụng, người tìm giúp ta xem có cái gì có thể lấp đầy bao tử không.” Nàng nhìn Thanh Dung nói.

“Được, tiểu thư.” Thanh Dung đáp lại, sau đó có chút hồ nghi nhìn hai người bọn họ, biết tiểu thư cố ý sai nàng đi ra ngoài, nàng cũng liền nghe lời rời khỏi.

“Người tên là gì?” Tôn Miên Miên bình tĩnh nhìn phu xe, “Ta phải rời khỏi nơi này, nhị thiếu gia không phải bị thương?”

Tên phu xe sững sờ, ngay sau đó chấp tay thở dài, “Tại hạ là thị vệ trưởng thuộc hạ Lý Viễn. Tiểu thư trúng kẻ kẻ địch, hiện tại nhị thiếu gia vẫn mạnh khỏe không có việc gì, thuộc hạ vẫn đang phụng mệnh bảo hộ tiểu thư.”

Đầu tiên chân mày nàng khẽ nhăn, sau khi nghe Hách Lang không có việc gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó không hiểu nghiêng đầu, “Trúng kẻ? Tại sao đại thiếu phu nhân lại muốn gạt ta? Chẳng lẽ chuyện ta bị tập kích có liên quan tới nàng?”

“Đại thiếu phu nhân là cháu gái Tĩnh phi.” Lý Viễn cúi thấp đầu trả lời.

“Ách. . .” Nàng hít vào một hơi, đối với cung đấu, trạch đấu (*) gì gì đó, thật hại não, nhưng vừa đến hai chữ ‘Tĩnh phi’, nàng từng nghe Hách Lang nói qua, giống như có thâm cừu đại hận gì đó với hắn, “Tĩnh phi này. . . cũng có quá nhiều chất nữ (**) đi?”

(*) đấu đá trong gia đình.

(**) cháu gái.

Đầu tiên là Tích Hương Hạm, hiện tại đại thiếu phu nhân cũng là chất nữ Tĩnh phi, Tĩnh phi rốt cuộc còn muốn phái bao nhiêu người nữa tới Hách phủ đây?

“Nhị thiếu gia phân phó, muốn tiểu thư uất ức chờ đợi ở đây vài ngày.” Lý Viễn hạ thấp giọng, “Là vì bảo vệ tiểu thư, cũng tránh cho nhị thiếu gia sầu lo về sau.”

Tôn Miên Miên nhú chặt chân mày, nhìn Lý Viễn, “Vây. . . nhị thiếu gia sẽ gặp nguy hiểm sao?” Chỉ cần ý tứ trên mặt chữ đã đủ khiến lòng nàng run sợ, chớ nói chi đến hình ảnh nàng không ngừng tưởng tượng.

“Tiểu thư không cần lo lắng. Nhị thiếu gia túc trí đa mưu, chắc chắn tất cả đều đã an bài ổn thỏa.” Lý Viễn không hề giữ lại gì trả lời, “Tiểu thư an tâm chờ đợi ở đây, thị vệ trưởng bên cạnh nhị thiếu gia sẽ bảo hộ

hắn.” Nàng mấp máy môi, lo lắng nhìn bên ngoài, lúc này mặc dù mưa đã tạnh, nhưng ngoài trời mây đen giăng đầy, thỉnh thoảng còn có tia sấm chớp.

Chưa đầy vài giây sau, một tia chớp xẹt ngang qua phía chân trời, ngay sau đó là tiếng sấm ầm ầm dữ dội, làm nhiều loạn không khí u tĩnh nơi đây.

“Ta biết rồi.” Mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng nghe thấy đây đều là Hách Lang an bài, dù nàng không muốn lưu lại đây như thế nào, cũng vẫn phải suy nghĩ đến chút tình cảnh của hắn hiện giờ.

Nàng nghĩ, hắn để nàng tại nơi này, một là phải bảo vệ an toàn cho nàng, hai là không để mình trở thành mối uy hiếp của hắn.

Uy hiếp?! Nàng trừng mắt nhìn. Chẳng lẽ. . . .mình ngược lại trở thành đuôi Hách Lang?Cho nên Tĩnh phi muốn tóm nàng, để uy hiếp Hách Lang?

Nàng ở trong lòng Hách Lang có thật quan trọng như vậy sao?

Bàn tay nhỏ bé xoa xoa ngực, trái tim nàng không khỏi cuồng loạn.

Nàng cho rằng Hách Lang là một nam nhân cao cao tại thượng không coi ai ra gì, còn tưởng rằng trong lòng hắn nàng không có địa vị nhưng. . . .

Có thể không, không ngờ nàng lại trở thành nhược điểm của hắn. Đây bày tỏ là hắn thật sự thích nàng rồi sao?

Mặc dù Hách Lang không đem tình huống hiện giờ nói cho nàng biết, nhưng mà phía trước còn có rất nhiều thay đổi.

Cái kế hoạch gì hắn cũng không nói, cái gì hắn cũng không nói.

Như vậy cũng tốt.

Có lẽ là hy vọng bảo vệ nàng cái gì cũng không biết, đồng thời cùng hy vọng nàng. . . .yên lặng theo dõi biến hóa.

Hách Lang thừa nhận, đây hết thảy đều là thuận nước đẩy thuyền.

Ngay từ lúc đại ca Hách Tuần thú Tịch Uyển Phi, thì hắn biết Hách Tuần nguyện ý trở thành tay chân cho Tĩnh phi, đây cũng là lúc huynh đệ bắt đầu tương tàn.

Ngoài mặt Hách Lang phóng đảng không kiềm chế, không hợp với phụ thân của mình, thái độ ác liệt va chạm cùng hoàng thượng, tất cả các hành động giả dối này đều muốn cho đáy lòng Hách Tuần càng quả quyết hơn mục tiêu của hắn, muốn trừ khử hắn rồi vui mừng lên thay thế vị trí thế tử.

Như vậy hắn liền theo tâm nguyện của Tĩnh phi, một mặt ra vẻ sợ hãi vây cánh thế lực của Tĩnh phi trong triều đình, một mặt bắt đầu nuôi lớn dã tâm của Tĩnh phi, làm bọn họ đẩy nhanh kế hoạch ngầm.

Ai cũng biết Tĩnh phi vào cung nhiều năm, mặc dù rất được hoàng thượng sủng ái, nhưng vẫn không có sinh hạ hoàng tử, điều này khiến nàng sợ hãi mất đi vị trí trong cung, vì cái bụng không tốt, nàng chỉ có thể cố gắng củng cố vị trí của phụ huynh (*) trong triều.

(*) cha và anh trai.

Chỉ có phụ thân nàng bỏ lên được vị trí ột chút, thì vị trí trong cung của nàng mới có thể ngồi vững một chút, mà muốn cho Tịch gia trở thành gia tộc nắm giữ quyền to chức trọng, phương pháp duy nhất chính là xuống tay từ “Bình quyền”.

Tĩnh phi bàn tính thật sự rất đơn giản, hứa hẹn Hách Tuần mà trừ đi Hách Lang, đến lúc đó vị trí thế tử trong Hách gia sẽ thuộc về đại thiếu gia, sau Hách gia phủ vẫn là một nước cờ trong tay nàng, mới quyết định cùng Hách Tuần trong ứng ngoài hợp, muốn trừ khử đi hắn.

Đúng lúc này trên lưng Tôn Cẩm Hoa gánh thêm tội tư thông với địch phản quốc, đồng nhất với việc một quan phủ không rõ tung tích, hoàng đế cũng không cách nào điều động, chỉ có thể phái nhánh quân này tới nắm giữ biên cương.

Ít đi Tôn Cẩm Hoa đồng nhất với việc ít đi một nhánh quân đội, chỉ cần Tĩnh phi giành lấy thêm binh quyền trong tay Hách Lang, như vậy ngày sau Tích gia sẽ trở thành đại gia tộc có thể hô phong hoán vũ trong triều đình rồi.

Đây cũng chính là dã tâm của Tĩnh phi.

Nhưng không ngờ không thể trừ khử Hách Lang được, liền ngay cả tứ hôn để liên gia cải thiện quan hệ, Hách Lang cũng làm ắt mặt, vẫn đối địch khắp nơi với nàng như vậy, thậm chí mỗi năm còn không ngừng không ngừng buộc tội Tích gia, khiến vị trí phụ huynh nàng tràn ngập nguy cơ.

Đã như vậy cũng đừng trách nàng sử dụng chiêu ngoan độc.

Hôm nay Hách Lang không muốn cứng đối cứng với nàng, như vậy cũng là do chuyện nàng khơi mào, lợi dụng Hách Tuần cùng tai mắt trong phủ, liền biết Tôn Miên Miên rất quan trọng đối với hắn, có lẽ là một nam nhân thâm tình chỉ thích mỹ nhân chứ không thích giang sơn.

Thế là nàng đánh cuộc, thắng chính là hắn cam tâm giao quân phù ra, còn lại thua sẽ trả giá bằng chính tính mạng của Tôn Miên Miên. Ít nhất giết Tôn Miên Miên, nàng còn có thể giải tức, mặc dù Tích Hương Hạm đã là đồ bỏ, nhưng ít ra đại chất nữ Tích Uyển Phi ở Hách gia sau này cũng phải có một ngày ra mặt.

Chỉ là Hách Lang lại ngoài dự đoán của nàng, thậm chí ngay cả đêm vào trong cung cầu kiến, hy vọng có thể lên gặp mặt nàng một lần.

Nàng cảm giác có chút ngoài ý muốn, nên để tránh tai mắt, phủ thêm áo choàng che kín cơ thể, thận trọng xuyên qua ngự hoa viên, đi về phía Tây cung.

Vừa bước đến Tây cung, nàng nhìn thấy Hách Lang đã đến trước, hai tay chấp sau lưng, bộ dáng cao ngạo bất khuất.

“Ta nghĩ, chúng ta hãy bớt sàm ngôn đi.” Hắn lạnh lùng liếc nhìn Tĩnh phi, ngay cả quy củ giữa quân và thần cũng không đặt trong mắt, “Nương nương không ngại nói thẳng, muốn ta trả giá ra sao, mới bằng lòng đem Tôn Miên Miên giao trả cho ta?” mắt lạnh của Tĩnh phi liếc nhìn về phía hắn. “Đại nhân quả thật là khoái nhân khoái ngữ, đem quân phù của người giao ra, bảo hộ cho nàng một cái mạng.”

Ngay từ đầu Hách Lang đã hiểu rõ ý đồ của Tĩnh phi, đây cũng là nguyên nhân vì sao hai người không ngừng đấu, chính là vì một đội quân hoàng thất.

Đời đời thế thế Hách gia đều có được đội quân này, chưa bao giờ có ý niệm dể hạ phạm thượng, đây cũng là nguyên do vì sao hoàng đế vẫn thủy chung chưa thu hồi lại quân quyền, chính là tin tưởng Hách gia một lòng trung can.

Thậm chí Tĩnh phi muốn có được cái quân quyền này, không thể nghi ngờ rằng cũng muốn Tích gia có vị trí cao trong triều đình, chính là một cái ngoại thích nho nhỏ trên lưng hoàng đế làm chút mách khéo khó nhận ra, hoàng thượng còn có thể mở to một con mắt, nhắm một con mắt, bây giờ còn nuôi lớn khẩu vị của những vị cấu quan này, nghĩ muốn chia quân quyền như chia một bát súp.

Hắn cười lạnh, nếu nộp ra quân phù trên tay, sợ là sau một khắc Tích gia liền mưu đồ bí mật muốn cả giang sơn của Nguyên Phượng Hoàng Triều.

“Quân phù du quan (*) giang sơn hoàng triều, không ngờ khẩu vị của nương nương lại trở nên lớn như vậy.” Hắn lãnh phúng (**) nói, không ngờ chính tai nghe Tĩnh phi muốn gì đó, ngược lại trong lòng cảm thấy không thoải mái.

(*) không hiểu

(**) lạnh lùng trào phúng.

Một cung phi nho nhỏ, cư nhiên vọng tưởng đuổi tay lên phía trên quân chính (*), dã tâm này thật đúng không phải là lớn bình thường a!

(*) quân sự và chính trị.

“Người biết cái gì?” Tĩnh phi hạ thấp giọng, “Bổn cung nhin nhiều năm như vậy, vẫn chỉ là một tần phi, chỉ một chút nữa là phải hoa tần ít bướm, không vì hoàng thượng sinh hạ một hoàng tử, đợi hoàng thượng lập hoàng trữ (người sau này kế thừa ngôi vua), há lại có chỗ cho bổn cung đặt chân?” Cho nên trước tiên nàng cần phải củng cố quyền thế nhà mình, đến lúc đó ngay cả hoàng thượng cũng phải kiêng kị nàng vài phần, tương lai trong hậu cung sẽ không nữa bước khó đi.

Ngu phụ! Trong lòng Hách Lang lạnh lùng quát mắng. Trong cung đấu hán đã từng nghe thấy, Tĩnh phi mặc dù thông minh, nhưng lần này thật sự là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Mà hán đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đợi được đến khi hiểu rõ tâm tư nàng, vậy nên rút từ bên hông quân phù được đóng từ hoàng kim, phía trên khắc đầu một mãnh hổ, tượng trưng cho quân đội Huyền Vũ.

“Người muốn quân phù, ta có thể đưa cho người, Tôn Miên Miên đâu?” Hán cầm quân phù trong tay, tựa như một miếng mồi lớn, chờ Tĩnh phi mắc câu.

“Không ngờ cái đồ tiện nhân đó lại được người yêu thương như vậy.” Tĩnh phi lạnh lùng mở miệng. “Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời bổn cung, bổn cung đảm bảo nàng sẽ an toàn, khi người lưu lại trong cung này, nữ nhân bỉ ổi kia cũng đã trở về phủ, nhưng là. . . nếu như người khẳng khẳng một mực, thì hãy chờ đợi nhật xác nàng đi.”

Tiếp đó, đáp lại Tĩnh Phi là một hồi trầm mặc.

Do bóng đêm quá mờ, Tĩnh phi không nhìn thấy được vẻ mặt của hán, chỉ cho rằng hán đang cân nhắc nặng nhẹ, nên nói tiếp, “Hách Lang, người đừng tưởng rằng bổn cung lòng dạ thật sự độc ác, bổn cung đem Tích Hương hạm tứ hôn cho người, chính là bỏ ra thiện ý lớn nhất, chỉ cần người gạt đầu đồng ý thú Hương Hạm làm vợ, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ là người ngồi cùng trên một con thuyền rồi, ngày sau khi Tích gia trở thành đại gia tộc phát dương quang đại (*), thì người cho rằng bổn cung sẽ quên người sao?”

(*) nở mày nở mặt.

Tĩnh phi suy nghĩ chu đáo, tất cả mối quan hệ này đều đã an bài tốt rồi.

“Chỉ cần sau này người chiếu cố Hương Hạm thật tốt, tương lai chắc chắn sẽ một bước lên mây, người cùng bổn cung liên thủ, còn sợ cái gì trong thiên hạ này nữa?”

Nghe giao dịch đúng là rất tốt. Đáng tiếc Hách Lang cũng không phải là người thiện cận chỉ xem lợi phía trước, coi như bản thân thật sự có tâm tư, cùng Tích Phi cấu kết làm chuyện xấu, đến lúc Tích gia ăn thịt, cũng sẽ không quên chia hán một chén canh.

Bất quá hán từ trước đến giờ tính khí bướng bỉnh, kiêu ngạo, cách thức tựa như khuyển cẩu đòi ăn không phải là phong cách của hán.

“Ta chỉ muốn Tôn Miên Miên.” Hán hừ lạnh một tiếng. “Đáp ứng ta bảo đảm an toàn cho nàng, ta liền đem quân phù giao cho người.”

“Bổn cung đáp ứng.” Nàng dùng ánh mắt hướng ma ma ý bảo đi tới.

Ma ma lập tức bước lên, muốn nhận lấy quân phù trong tay hán.

Giao quân phù ra trước, hán dùng lực bóp một cái, nhìn Tĩnh phi, lãnh khốc nói: “Hy vọng nương nương lợi dụng quân phù này thật tốt, sẽ không làm chuyện khiến hoàng thượng thất vọng.” Sau đó giao quân phù a ma.

Tĩnh phi nhận lấy quân phù từ trên tay ma ma, trên mặt không giấu được vẻ vui thích, thận trọng cất quân phù vào trong tay áo.

“Không cần thế tử gia quan tâm.” Khóe miệng nàng giương lên, chuẩn bị khởi giá hồi cung. “Thế tử gia nên trở về phủ chờ nhuyển ngọc ôn hương ôm ấp yêu thương đi! Thứ cho bổn cung không giữ Thế tử gia rồi.” Ngay sau đó ngạo nghễ rời đi.

Hách Lang cười lạnh một tiếng, nhìn bóng lưng rời đi của Tĩnh phi, không nhin được thâm cười khinh thường, ngu phụ!

Không bao lâu, mưa đã tạnh.

Mưa to vừa qua, nhưng không có mưa tạnh trời trong như tôn miên miên mong muốn.

Nàng trông thấy bầu trời một vùng mờ mịt, bụi vùn nồng đậm bị che khuất lộ ra một ánh rạng đông phía xa. Cho là mưa to qua đi, tất cả sẽ trở về yên ả như cũ, không ngờ mây đen còn giăng đầy, khiến nàng không thể nhìn ra dấu vết bên trong.

Rời khỏi Hách phủ cũng năm ngày rồi, Hách Lang vẫn chưa từng tới thăm qua nàng.

Tôn Miên Miên nguyên bản là người dễ dàng thích nghi với mọi hoàn cảnh, chỉ là gần mười ngày không thấy hân, trong lòng nàng dường như đang nuôi một con cỏ kim ti (*).

(*) Một vật độc làm hại người. Tương truyền những nơi mán mọi nó hay cho vật ấy vào trong đồ ăn uống, người nào ăn phải thì sinh ra rồi đại mê man.

Nàng hoài nghi có phải loại cỏ này được lấy từ Hách Lang hay không, mỗi ngày đều không tự chủ được nhớ tới hân, bằng không vì sao nàng lại bất an như vậy?

Mặc dù nàng không biết các phi tần trong cung quá tiết chế nào, nhưng nàng nghe nói trong triều hân thường xuyên chung đụng, không hòa thuận với mọi người, cũng không biết lần này các nương nương trong cung xảy ra xung đột gì, có thể liên đới chọc giận tới hoàng thượng hay không?

Người luôn dễ thích nghi với mọi hoàn cảnh như nàng vì sao lại luôn cảm thấy không ổn như vậy? Nàng cần môi, đứng trước cửa hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, dường như hy vọng bóng dáng vĩ đại cao lớn ấy sẽ xuất hiện.

“Tiểu thư. . . tiểu thư, không xong. . . .”

Nhưng lúc nàng chờ, lại chỉ thấy Thanh Dung vội vàng chạy vào trong sân, thở hồng hộc, sắc mặt tái xanh.

“Thế nào?” Lòng nàng trở nên cuồn cuộn.

“Bên ngoài. . . bên ngoài truyền tin Nhị thiếu gia hư hư thực thực khởi quân mưu phản, tính uy hiếp hoàng thượng. . . .” Thanh Dung nhăn chân mày, “Hơn nữa vừa rồi nô tỳ thừa dịp trời quang đi ra ngoài ngó một chút, trụ cầu trong thôn vẫn chưa bị đứt a! Tại sao Lý đại ca lại lừa gạt chúng ta, lưu tiểu thư lại chỗ này?”

“Người. . . người lặp lại lần nữa, cái gì khởi quân mưu phản?” Tôn Miên Miên bước lên phía trước, hai tay bắt lấy hai vai Thanh Dung.

“Dem chuyện người vừa nghe được kể lại toàn bộ cho ta không được sót bất cứ chữ nào.”

“Nhị thiếu gia có một cái quân phù có thể điều động binh lính, hiện nay quân đội chính đang bao vây lấy Hoàng Thành, tính cả một đội quân trên tay cha Tĩn phi nương nương. Nghe nói hiện tại trong thành đang loạn thành một đoàn, đồng thời cấm vệ quân cũng đã bao vây Hách phủ, chuẩn bị bắt nhị thiếu gia về trị tội.”

“Sao. . . sao lại như vậy?” Tôn Miên Miên lùi lại mấy bước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, “Nhị thiếu gia há có thể cùng Tĩn phi làm vậy, làm ra cái chuyện tổn hại đến luân lý quân thần?”

“Tiểu thư, chúng ta. . . nên làm cái gì bây giờ?” Khuôn mặt Thanh Dung lộ vẻ đau khổ.

“Trở về phủ, trở về phủ ngay lập tức.” Tôn Miên Miên kéo quần lên, ngay sau đó xông ra khỏi viện.

Thanh Dung vội vàng bắt lấy cánh tay nàng, lên tiếng ngăn cản, “Tiểu thư, hiện tại người quay về phủ chính là tìm đến con đường chết a! Chỉ có người chạy ra khỏi Hách phủ, cũng không thể uống phí công sức để về phủ dâng mạng a!”

Đầu Tôn Miên Miên như bị sét đánh trúng, rùng mình một cái.

Đến đây cuối cùng nàng cũng đã hiểu, vì sao Hách Lang lại không để cho Lý Viễn trực tiếp đưa nàng trở về phủ? Thì ra nếu thật sự xảy ra sự tình, sau cùng chính là muốn bảo vệ cái mạng nhỏ cho nàng a!

“Không. . . .đừng!” Nhất thời, hốc mắt nàng ửng hồng, “Hách Lang, sao người có thể ích kỷ như vậy, quyết định ta đi hay ở. . . .” Mặc dù nàng bình thường rất sợ chết, nhưng giừo chuyện khiến nàng sợ nhất chính là mất đi hân!

“Tiểu thư. . . .” Thanh Dung liếc mình giữ chặt nàng.

“Buông ta ra!” Nàng dùng sức hất tay Thanh Dung ra. “Hiện tại Hách phủ gặp phải oan tình, ta không cách nào một mình sống tạm bên ngoài. Th, người nghe kỹ cho ta, chỉ có một mình ta trở về Hách phủ.” Nàng móc hà bao từ bên hông ra, nhét vào trong tay Thanh Dung.

“Niệm tình chúng ta từng là chủ tớ, đường về quá mức hiểm ác, người nên nhanh chóng về nhà thu dọn chút châu báu, có thể đưa cha mẹ người rời nơi này đi thật xa. . . .”

“Nô tỳ sẽ không bỏ lại tiểu thư.” Thanh Dung lắc đầu, đem hà bao trả lại cho Tôn Miên Miên.

“Nô tỳ từ nhỏ đã tiến vào Hách phủ, Hầu gia phu nhân đối đãi với nô tỳ vô cùng tốt, hiện nay Hách phủ gặp nạn, tiểu thư lại vẫn nhớ đến sống còn của nô tỳ, nói gì nô tỳ cũng muốn lưu lại bên tiểu thư. . . . Nếu tiểu thư kiên trì phải về phủ, hãy để Thanh Dung cùng về với người, ít nhất cũng có thể vì tiểu thư làm chút gì đó.”

Tôn Miên Miên đỏ cả hai mắt, nắm thật chặt tay Thanh Dung. “Nha đầu ngốc, chuyện sắp tới không tốt, sẽ mất mạng. . . .”

“Tiểu thư còn không sợ, cái mệnh tiền này của nô tỳ có thể sợ gì đây?” Thanh Dung an ủi ngược lại nàng, “Nếu tiểu thư đã quyết định về phủ, ta liền đi thuê mã xa.”

Tôn Miên Miên gật đầu, đang muốn bước ra khỏi cửa cùng Thanh Dung, thì thấy Lý Viễn cũng đang chạy tới.

“Bộ dáng tiểu thư vội vàng, là muốn đi đâu sao?” Lý Viễn ngăn các nàng lại, mặt không hiểu hỏi.

“Lý đại ca, trong phủ đã xảy ra chuyện.” Thanh Dung nói đơn giản sự việc qua một lần.

“Chuyện này. . . .” Lý Viễn nghe được hơi trộn mắt hốc mồm, nhú mày, nhìn về phía Tôn Miên Miên, không nhận được khuyên nói, “hiện nay tiểu thư trở về phủ cũng không có gì tốt, tiểu thư nên hiểu dụng ý thể tử gia. . . .”

“Nhiều lời vô ích.” Tôn Miên Miên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt kiên quyết, nghiêm túc nhìn Lý Viễn. “Hân lưu ta ở lại đây, không phải hy vọng ta cách rắc rối sao? Nhưng mặc kệ chuyện này đúng hay là sai, thân là nữ nhân của Hách Lang thì nên cùng tiến cùng lùi với hân.”

Lý Viễn đột nhiên giật mình, không ngờ dưới cơ thể nhỏ nhắn này của Tôn Miên Miên lại có tính giác ngộ này.

Phu thê vốn là đôi chim rừng, Nhưng khi tai vạ ập tới lại mỗi người một đường bay riêng. Nàng giương cánh bay, nhưng vẫn lựa chọn bay trở lại bên người Hách Lang.

“Ta muốn trở lại phủ.” Nàng giương cằm lên, không hề chậm trễ mở miệng.

Lý Viễn bị khuất phục bởi khí thế của nàng, cho nên ôm quyền nói: “Thuộc hạ tuân lệnh. Hiện tại liền đi chuẩn bị xe. . . .”

“Ta đi với người.” Thanh Dung vọt lên. “Ta cũng muốn cùng tiến ucngf lùi với tiểu thư.”

“Mặc dù bình thường Nhị thiếu gia lãnh khốc vô tình, nhưng chưa từng lớn tiếng với tiểu thư câu nào, chắc chắn sẽ không làm ra loại chuyện Dĩ hạ phạm thượng, chuyện trộm gà trộm chó.”

Lý Viễn nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của tiểu tỳ nữ, khóe miệng khê co quắp, “Là người thấy được sao?”

“Đơn giản thôi.” Thanh Dung vừa đi vừa nói, “Mẹ ta thường nói, muốn xem tính tình nam nhân có được hay không, đầu tiên phải xem thái độ của hân đối với nữ nhân. . . .Ta đã hầu hạ tiểu thư một đoạn thời gian, người không biết nhị thiếu gia yêu thương tiểu thư bao nhiêu đâu! Đừng nói là lớn tiếng một câu, ngay cả nói chuyện cũng chưa từng nôn nóng một lần. . . .”

Nghe Thanh Dung vừa đi vừa ríu rít nói chuyện, Tôn Miên Miên không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Đúng a! Người ngoài cũng có thể nhìn thấy hần thật lòng với nàng, coi như Hách Lang có bất cứ nỗi khổ tâm nào, đi tới nước cờ này, nàng cũng sẽ không vứt bỏ hần.

Trong bàn cờ này, nàng vẫn chỉ là một quân tiêu tốt.

Nàng bị các tỷ tỷ bỏ rơi, trở thành quan tỳ, sau đó gặp được Hách Lang, khi nàng gặp nguy hiểm, hần luôn luôn bảo hộ nàng rất tốt.

Cho nên phía trước mặc kệ phía trước có bao nhiêu uy hiếp, nàng đều quyết định không quay đầu nhìn lại phía sau bởi hần coi như không bảo vệ được tính mạng của mình, cũng không bảo vệ được tính mạng của hần, nàng đều không chê trách!

10. Chương 10

Tôn Miên Miên cho rằng trở lại Hách phủ, sẽ thấy cảnh đao quang kiếm cảnh (*).

(*): cảnh tàn sát khốc liệt.

Nhưng từ sau khi nàng xuống mã xa, nhìn đâu cũng thấy một mảnh yên bình.

Đúng, không khí hết sức bình thản.

Bên ngoài mặc dù có quân binh chiếm giữ, nhưng lúc nàng xuống mã xa, đi về phía Hách phủ thì binh lính cũng không bắt lấy nàng, sau đó Thanh Dung đã nói rõ ràng thân phận của nàng, ngược lại tất cả đều tự động lui ra, nhường đường cho nàng vào phủ.

Mặc dù cảm thấy vô cùng giật mình, nhưng cước bộ nàng vẫn không che giấu được vẻ vội vàng, trực tiếp chạy vào tiền sảnh.

Đi tới ngoài cửa tiền sảnh, nàng nhìn thấy đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân quỳ gối trước mặt Hầu gia cùng Hách Lang, bộ dáng hết sức nhếch nhác.

Đại thiếu gia Hách Tuần một đầu thúc quan tóc tai toán loạn, thái độ hung dữ không thôi, mà thê tử hần Tích Uyển Phi đã khóc lem hết mặt mũi từ lâu.

“Hách Lang, người như vậy thiết kế ta, giá họa cho đại gia tộc Tích thị, người sẽ không được chết tử tế. . .” Gờ má Hách Tuần vì phụ thân đánh mà sưng đỏ.

Thiết kế? Giá họa? Tôn Miên Miên lộ ra vẻ khó hiểu, nhìn về phía Hách Lang.

Bộ dáng hần vẫn lạnh lùng giống như trước, gương mặt anh tuấn lộ vẻ vô tình, cầm trên tay một tờ giấy, sau đó hung hăng vứt xuống trước mặt Hách Tuần.

“Câu kết với ngoại thích, dối trên gạt dưới, còn cùng Tĩnh phi bí mật mưu đồ binh biến, đây là mật thư người lui tới cùng Tĩnh phi.” Hách Lang kéo ra một nụ cười lạnh. “Hôm nay không phải ta sai người bắt người, chỉ sợ bản thân người rơi đầu không quan trọng, mà còn dính líu tới trăm mạng người trong Hách phủ.”

“Cái gì câu kết ngoại thích, mưu đồ bí mật binh biến? Tất cả đều là người một bên nói bậy nói bạ.” Hách Tuần lớn tiếng phản bác, “Tích gia đời đời đều là trung thần, nếu không phải người đặt bẫy, chỉ cần nói đến việc Tôn Cẩm Hoa mang theo quân đội Thanh Long quốc trở lại tấn công hoàng triều, nhạc phụ ta cùng trên dưới Tích gia há có thể trong một khắc triệu tập tất cả binh mã bảo vệ thánh giá? Mà người thế nhưng lại bắt được yếu điểm đó của hần, lão xược xược bọn họ nguy tạo quân phù, khởi binh phản bội, kế hoạch của người thật ác độc. . . Trên trăm cái đầu của Tích gia đều cứ vậy mất đi, người vui vẻ được sao?”

“Một bên nói bậy nói bạ!” Hách Lang hừ lạnh một tiếng, tiến lên, cúi đầu nhìn hần, “Nếu không phải Tĩnh phi phái Tích Hương Hạm đến gần ta, há có cơ hội trộm đi quân phù giả trong phòng ta? Cũng may quân phù thật đều không rời người ta, không trúng kế của các người.”

“Người đổi trắng thay đen, ngậm máu phun người. . . .” Tích Uyển Phi không nhịn được, cao giọng kêu gào, “Hương Hạm vẫn bị người giam lỏng trong viện, nàng trộm quân phù của người như thế nào?”

“Đại tẩu, đừng quên thân phận của người.” Hách Lang lạnh lùng nhìn nàng. “Nếu không phải người đã gả vào Hách phủ, hôm nay há lại có thể quỳ gối tại đây lên tiếng?”

Tích Uyển Phi bị dọa đến sắc mặt trắng bệch. Không ngừng rơi lệ.

“Nghệt tử a!” Hách Hần gia tức giận đến xanh mặt, “Nghĩ tới Hách gia ta nhiều đời đều tận tâm tận lực với Hoàng thượng, chưa bao giờ hai lòng, thiếu chút nữa là Hách gia đã hại chết trong tay tên nghiệt tử người!”

“Cha. . . .” Hách Tuần nâng lên gương mặt buồn rười rượi, cắn răng nghiêng lợi nói: “Người vì sao không tin hải nhi bị đệ đệ hãm hại?”

“Chúng có ở đây, người cho là ta mù mắt sao.” Hách Hần gia tiến lên, cho Hách Tuần một chưởng, “Hôm nay nếu không phải đệ đệ người áp người tới đây, sợ rằng Hách gia đã mang tử tội. Hách Tuần, làm sao người có thể hồ đồ như vậy? Người rõ ràng còn có tiền đồ rất tốt. . . .”

“Tiền đồ thật tốt?” Hách Tuần sững sốt một chút, suy sụp người dưới đất, “Ta thì có cái tiền đồ gì thật tốt đây? Dù là ta là trưởng tử, thì như thế nào? Mẹ ta chỉ là hạ nhân, ta có cố gắng thế nào, có thể leo đến vị trí của Hách Lang sao? Tương lai có thể kế tục tước vị Hần gia sao? Một ngày còn chưa trừ khử được Hách Lang, ta vĩnh viễn đều bị hần chèn ép. . . .”

“Làm càn!” Hách hần gia giận đến đỏ mặt lên, cầm lấy gia pháp ở một bên lên, hung hăng đánh lên người hần, “Đều cùng họ Hách, đều là con cháu Hách gia, là ai dạy người tự chém giết tay chân? Tích gia dù là thân gia, chẳng lẽ trên người chảy cùng huyết thống giống người như Hách Lang? Các người đều là hải tử của ta a!”

Hách hần gia dùng côn đánh vào các bộ vị trên người Hách Tuần,, xuống tay không hề nhẹ nhàng.

“Cũng bởi vì ta là hải tử của ngài, mới muốn tranh giành a!” Hách Tuần bị thị vệ lôi kéo, căn bản không cách nào tránh né, rất nhanh, trên người cũng như trên mặt chỉ toàn thấy máu.

“Phụ thân, đừng đánh. . . .đừng đánh. . . .” Tích Uyển Phi vội vàng bảo vệ trượng phu của mình, đỡ cơn loạn cho hần.

“Người được đẩy Tích Uyển Phi, thân là đại thiếu phu nhân Hách gia, người không những không ngăn cản trượng phu đi lầm lối, ngược lại còn giúp đỡ, biết rõ phụ thân người cùng Tĩnh phi tâm địa bất chính, còn dám thổi gió thoảng bên gối Tuần nhi....Đừng tưởng rằng người vào Hách phủ thì có thể tránh được một kiếp, ta muốn giao người cho hoàng thượng...”

“Phụ thân, đừng!” Hách Tuần vội vàng cầu xin tha thứ, “Tha cho Uyển Phi đi! Nàng cái gì cũng không biết, chỉ là một đại thiếu phu nhân, tất cả đều do hải nhi thông đồng cùng Tĩnh phi... ngàn vạn lần đừng giao Uyển Phi ra, nàng dầu gì cũng là thê tử kết tóc se duyên cùng hải nhi a!”

“Thật là tức chết!” Hách hần gia giận đến đem cây gậy vung, “Người đâu! bắt hai người này đến Hình bộ cho ta...”

“Phụ thân.” Hách Lang bước lên, kéo cánh tay Hách hần gia, “Ta bắt đại ca tới đây, chính là hy vọng hần không hội hợp cùng Tích gia, hiện tại trong triều còn chưa phát hiện đại cao giao dịch cùng Tĩnh phi, nếu ngài giao đại ca ra, không chỉ có đại ca khó giữ được tính mạng, có lẽ tương lai hoàng thượng cùng thái hậu cũng sẽ nghi kị Hách gia chúng ta.”

“Chuyện này. . .” Hách hần gia trầm xuống, “Nhưng nếu hoàng thượng tra được...”

“Hoàng thượng sẽ không tra.” Hần gần sát tai hần gia, nhỏ giọng nói: “Cá lớn hoàng thượng muốn câu đã xuất hiện, đây là giết gà dọa khỉ.”

Hách hầu gia thở dài, gật đầu một cái, “Người tới, đem đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân nhốt vào từ đường đóng cửa suy nghĩ.”

“Phụ thân...”

“Trong thời gian này, người ngoan ngoãn ở trong từ đường tĩnh tâm cho ta, nếu có ý chạy trốn, chém!” Hách hầu gia quát xuống câu thoại ngoan độc, sai hai thị vệ áp giải hai người đi.

Hách Lang nheo mắt nhìn theo Hách Tuần, sau đó phát hiện Tôn Miên Miên đang đứng trong đám người.

Đầu óc Tôn Miên Miên vẫn còn chưa kịp tiêu hóa tất cả những gì vừa nghe được, đợi nàng hồi phục lại tinh thần, đã nhìn thấy bóng dáng to lớn cao ngạo đứng trước mặt mình.

Hắn vươn tay, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Nha đầu ngốc!”

Vành mắt nàng đỏ lên, không để ý lễ nghi liền dùng sức ôm lấy hắn, thanh âm có chút nghẹn ngào nói: “Người làm ta sợ muốn chết, thật!”

“Cũng biết lá gan người nhỏ, định sau khi xử lý xong mọi chuyện, ta tự mình tới đón người trở về.” Hắn tham luyện mùi hương trên cơ thể nàng, trong lòng nhất thời bình tĩnh trở lại, “Không ngờ cái tiểu nha đầu rất sợ chết này thế nhưng lại không chờ được trở về, người không sợ những lời đồn đại bên ngoài là thật, trở lại chỉ có chết hay sao?”

Nàng mấp máy môi, nhỏ giọng mở miệng, “Coi như trở lại là muốn chết, cũng muốn chết có ý nghĩa, chết cùng người. Kể từ ngày bị các tỷ tỷ bỏ rơi kia, ta cảm thấy cuộc đời này một người sống đã đủ khổ cực, đủ cô đơn rồi, trước khi chết dĩ nhiên cũng phải cùng dắt tay người, ít nhất trên đường tới hoàng tuyền sẽ không cô đơn.”

Nàng cái gì cũng không cần, chỉ có hắn. . .Hách Lang, là thứ duy nhất đời này nàng phải có.

Nói nàng ngốc hay không ngốc? Đối với hắn mà nói, nàng thật ngốc.

Từ khi hai người quen biết đến nay, nàng luôn lấy chữ “Sinh” làm ưu tiên hàng đầu, chung quy lại là ở lúc quan trọng quên tính mạng mình, cho dù không thể ra sức, lại cũng vẫn muốn sánh vai hắn đỡ lấy tất cả.

“Bị nhị tỷ người biết vì ta ngay cả tính mạng người cũng không cần, không biết người sẽ bị nàng nói như thế nào?” Hắn không để ý ánh mắt của bao người, cái mũi cao thẳng nhẹ nhàng cọ xát với chóp mũi khéo léo lấp lại phần anh của nàng.

“Nhị tỷ?” Nàng nâng đôi mắt to lên vẻ nghi ngờ, “Bên ngoài đồn rằng nhị tỷ mang theo quân đội Thanh Long quốc. . . cũng là tin tức giả người truyền ra ngoài đi!”

“Đúng vậy” Hắn gật đầu.

“Ai.” Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn. “Nếu nhị tỷ biết được người dùng danh nghĩa của nàng làm loạn, cũng không biết người sẽ làm sao.”

“Muốn biết?” đôi tròng mắt đen của hắn nhìn nàng.

“Ta rất muốn gặp mặt nhị tỷ.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn trả lời.

“Vậy bây giờ...” Hắn giương lên một nụ cười đùa giỡn, bàn tay to lớn nắm thật chắc bàn tay mềm mại của nàng, cả đời này cứ cầm như vậy không buông. “Đi thôi!”

Nàng ngẩn người, có chút không phản ứng kịp, “Đi chỗ nào?”

“Vào cung.”

“Vào cung làm gì?” Nàng lại ngây ngốc đặt câu hỏi, “Ta là quan tỳ mang tội, không thể tùy ý vào cung...”

“Yên tâm, ta sẽ bảo hộ nàng.” Hắn dịu dàng nói, “Hơn nữa sau khi vào cung, nhị tỷ người sẽ càng bảo hộ người.”

Gi? Nhị tỷ?

Nàng nhất thời không hồi thần được, chân mày nhú chặt, mặc dù sinh lòng hoài nghi, nhưng bước chân cũng không hề chậm trễ di chuyển theo hần. . . .bước như bay.

Được rồi!

Tôn Miên Miên sau khi vào cung, quả thật nhìn thấy nhị tỷ Tôn Cẩm Hoa.

Khi gương mặt màu mặt ong rơi vào đáy mắt nàng thì trong phút chốc, nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, cho là ảo giác của mình, sau nhị tỷ gọi tên của nàng, nàng mới cảm thấy nhị tỷ thật sự đang đứng trước mặt mình.

Nhị tỷ bây giờ hoàn toàn giống so với hình ảnh nàng gặp tỷ lần cuối trước đây...

“Tôn Miên Miên.” Tôn Cẩm Hoa một thân áo giáp bạc, gương mặt màu mặt ong có vài phần tương tự Tôn Miên Miên mỉm cười.

“Nhị tỷ!” Tôn Miên Miên không kịp chờ lao vào trong ngực Tôn Cẩm Hoa, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, “Ồ ô. . .muội còn tưởng rằng cả đời này sẽ không gặp lại tỷ! Muội biết ngay tỷ sẽ không tư thông với địch phản quốc, cũng biết ngay tỷ chính là Trung thần.”

Tôn Cẩm Hoa nhìn tiểu nha đầu trong ngực khóc đến đáng thương, không nhịn được nhéo khuôn mặt nàng. “Vốn cho rằng muội sẽ gầy đi, không ngờ lại càng mập hơn, xem ra thức ăn ở Hách phủ không tệ lắm.”

“Nhị tỷ, cuối cùng tỷ cũng trở lại.” Tôn Miên Miên nâng đôi mắt đầm lệ lên, nhìn Tôn Cẩm Hoa. “Tỷ có biết hay không hiện tại đại tỷ, tam tỷ cùng tứ tỷ cũng không biết đang lưu lạc phương nào. . . .”

“Tỷ biết rõ.” Tôn Cẩm Hoa cũng không thay đổi sắc mặt, rõ ràng gọn gàng trả lời.

“Tỷ có biết không đại tỷ bọn họ thật không lương tâm, chạy trốn cũng không mang ta đi theo. . . .”

“Tỷ biết rõ.”

“Còn hại ta ở Hách phủ. . . .”

“Ta cũng biết rõ.” Tôn Cẩm Hoa lại ngắt lời nàng.

Ah? Cuối cùng, Tôn Miên Miên ngừng tiếng khóc, không hiểu nghiêng đầu, “Nhị tỷ. . .sao tỷ lại biết?”

Đáy mắt Tôn Cẩm Hoa hoàn toàn không có một tia áy náy, sờ sờ đầu nàng. “Bởi vì trừ muội ra, không có bất kỳ người nào nguyện ý vào Hách phủ làm con tin!”

“Con tin?” Đôi mày thanh tú khẽ nhú, “Con tin gì?”

“Được rồi! Chân tướng sự thật rất đơn giản, chính là ta không có tư thông với địch phản quốc, lúc ấy chỉ là vì phối hợp diễn xuất với hoàng thượng, chính là muốn chinh đồn triều cương, đáng tiếc vây cánh Tích gia rất nhiều, hoàng thượng quyết định trước phải làm suy yếu thế lực Tích gia, đồng thời cũng muốn giết gà dọa khỉ.” Tôn Cẩm Hoa cả đời này vẫn luôn là trung thần, nên cũng đành tạm thời rồi bỏ chức vị đại tướng quân.

Nói thật, Tôn Cẩm Hoa khinh thường loại hư danh này, hai là hoàng thượng không ngừng cầu xin nàng, sau lại vô sỉ tới mức đi tới trước mặt nàng, quỳ gối van xin nàng về nhà, nàng nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Cuối cùng vẫn là vì hai câu nói của Hách Lang về muội muội nàng, nên nàng mới ngoan ngoãn trở về.

Chẳng lẽ người định để muội muội nhỏ nhất của người vô danh vô phận, làm một thị thiếp hầu bên cạnh ta cả đời?

Người cho rằng vị hoàng đế Nguyên Phượng hoàng triều nhằm chán nhất này ngày nào đó sẽ không cảm thấy vị trí phu nhân Thái Úy trống vắng làm chứng mất hần, nhiều chuyện ban thưởng một vị phu nhân cho ta sao?

Được! đâm trúng tử huyệt của nàng rồi, Cho nên Tôn Cẩm Hoa không thể làm gì khác hơn là trở lại phụng mệnh, cộng thêm diễn tuồng vui. . . . cứu giá này.

Nàng cùng Hách Lang trong ứng ngoại hợp, khi quân đội Tích gia tập hợp ngoại thành, chuẩn bị bí mật mưu đồ binh biến, đang lúc thiên thời địa lợi nhân hòa nàng liền vừa vận xuất hiện tại ngoại thành, trở về thành minh oan cho bản thân về án xử sai, đồng thời ngoại thành còn truyền tới tin tức thật tốt là quân đội Thanh Long quốc đã bị tiêu diệt, khiến tất cả quan dân trong thành đều tin rằng Tôn đại tướng quân luôn luôn chính trực quả nhiên là trung thần a!

Thật làm người cảm động tới lệ rơi đầy mặt!

Trong tiết mục này tất cả mọi người đều có thưởng, Tôn Cẩm Hoa cũng vì vậy được khôi phục danh vị “Chinh di đại tướng quân”, toàn bộ gia sản thuộc Tôn phủ cũng được trả lại toàn bộ.

Tới giờ tâm trạng Tôn Miên Miên vẫn vô cùng mơ hồ, dĩ nhiên không biết bọn quan tướng này rốt cuộc có kế gì. “Cho nên...thời gian trước tỷ thông báo cho cái tỷ tỷ khác?” Nàng thấy Tôn Cẩm Hoa thành thực gạt đầu một cái, tiếp đó lại mở miệng, “Cho nên các tỷ tỷ kia mới có thể rời đi trước, để muội ở lại trong phủ, vậy...rõ ràng là diễn trò, vì sao không mang muội cùng đi?”

“Muội ngốc?” Tôn Cẩm Hoa miễn cưỡng nhìn nàng một cái, “Nếu cả muội cũng chạy, hoàng thượng cùng Hách Lang sẽ tin tưởng ta sao? Phải có một người họ Tôn nằm trong tay bọn họ, như vậy mới có biện pháp để ta nghe lời.” Thật bi thương. Nàng Tôn Cẩm Hoa từ trước tới giờ trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi an nguy của người nhà, cho nên mới giao dịch cùng Hách Lang, hoàng thượng đem người an bài tới phủ hần, để hần chăm sóc thật tốt muội muội của nàng.

Nàng không để ý biến hóa trên khuôn mặt Tôn Miên Miên, tự mình nói tiếp, “Tiểu tử Hách Lang này, ta bảo hần chăm sóc muội, ngoảnh đi ngoảnh lại đã xoi ngược lại muội rồi... hay là nói, muội cái món ăn nguội rở tiền này, đã đem Hách Lang ăn vào bụng?”

“Nhị tỷ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Miên Miên đỏ ửng, giậm chân, “Vì sao các tỷ không hề hỏi qua muội, đã bán đứng muội?”

Tôn Cẩm Hoa nhún vai, “Bởi vì muội ngốc nhất! Nếu như lưu lại đại tỷ, sợ rằng nàng sẽ không cần để ý kiếm hời từ mọi việc, tam muội thì...tỷ thấy đó không phải là một nhân vật không thể chọc vào, sợ rằng nàng sẽ không có cách nào chung sống hòa bình với Hách Lang, tứ muội thì càng không cần phải, yêu sách sẽ quá mức, nói cái gì cũng không chịu kéo mình vào cung đấu trong triều đình...tỷ nghĩ, muội là người thích hợp nhất. Chỉ cần uội ăn, uội ở, dù hoàn cảnh có khó khăn thế nào, muội đều sẽ tự nghĩ biện pháp sống tiếp. Ai, chớ trùng ta...ta không phải tìm giúp muội một chủ nuôi thật tốt sao? Đường muội trắng trẻo mập mạp vậy.”

“Các tỷ thật là quá đáng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn phàn nàn, tức giận tới mức giơ chân. “Hại muội từ lúc bắt đầu thật lo lắng cho các tỷ tỷ, không ngờ các tỷ chỉ là đi trốn tránh phiền phức, nhưng lưu lại một mình muội gánh...”

“Gánh?” Tôn Cẩm Hoa phun một tiếng, bộ dạng xem thường nàng. “Bản thân mình cũng đều được bọn ta bảo hộ thật tốt, nơi nào cần muội gánh?”

“Tỷ không biết muội ở Hách phủ đã phải trải qua rất nhiều kinh hiểm, thiếu chút nữa là mất đi mạng nhỏ.” Nàng một bên nức nở oán trách, “Còn bị người ta trả thù, nếu không phải Hách Lang âm thầm phái người giúp muội, sợ là cái mạng nhỏ này của muội đã khó giữ được.”

Tôn Cẩm Hoa vỗ vỗ bả vai nàng. “Ngoan, trong mấy tỷ muội chúng ta, muội là người phúc lớn mạng lớn nhất, lưu lại muội quả thật chính xác.”

“Nhị tỷ!” Nàng tức giận phồng mang trợn mắt, nhưng trừng mắt hồi lâu, sau đó lại khe khẽ thở dài một tiếng, “Có thể nhìn thấy tỷ lần nữa, thật tốt.”

Đã nói mềm mại chính là cá tính của nàng mà! Các tỷ tỷ liên thủ bán nàng, nàng cuối cùng cũng chỉ mềm mại ưm vài tiếng, sau đó ôm trọn Tôn Cẩm Hoa vào trong lòng.

Dù sao các nàng cũng là người thân, coi như bán nàng, thì vẫn an trí nàng ở một nơi có thể bảo vệ nàng thật tốt.

Cũng bởi vì như thế, nàng mới có thể được gặp gỡ Hách Lang.

Có nhiều tức giận hơn nữa, cũng không bằng vui vẻ vì gặp lại người nhà lần nữa. Tôn Cẩm Hoa mặt lạnh cũng khó có được nụ cười, “Hách Lang đối tốt với muội sao?”

Tôn Miên Miên có chút xấu hổ gật đầu, “Ừ, rất tốt.”

“Cũng được.” Tôn Cẩm Hoa cười lạnh một tiếng, “Nếu hắc không tốt với muội, nữ nhân Tôn gia cũng sẽ không dễ yên như vậy.”

“Nhị tỷ, các tỷ tỷ khác khi nào mới trở lại đây?” Hiện tại chân tướng đã rõ ràng, năm tỷ muội bọn họ cuối cùng cũng có thể trở lại gặp nhau.

Tôn Cẩm Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Ta nghĩ, cũng sẽ không quá lâu nữa đâu.” Người về trước tiên chắc sẽ là đại tỷ Tôn Cẩm Dung, bởi vì đối tượng nàng cần phải đòi nợ chẳng những là hoàng thượng, giờ lại có thêm cả Hách Lang rồi.

Không biết lần này đại tỷ có thể cường bao nhiêu ngân. . . không đúng, là hoàng kim (*)

(*) ngân: ngân lượng.

Hoàng kim: vàng.

Bởi vì gặp lại nhị tỷ, đêm đó Tôn Miên Miên liền ở lại hoàng cung, cực khổ qua đi ngày như rẽ mây trông thấy ánh sáng mặt trời, hiện tại nàng chỉ cảm thấy mưa tạnh trời trong.

Không chỉ nhị tỷ trở lại, còn khôi phục chức quan, mà nàng cũng được khôi phục thân phận, rốt cuộc không cần phải gánh trên lưng cái danh quan tỳ làm trâu làm ngựa nữa rồi.

Tôn Miên Miên cảm thấy vận rủi cũng lập tức rời khỏi người nàng, sau đó theo nhau mà đến hắc lào (khỏe mạnh) cùng vận may không nhận không xong.

Ai yêu! Nàng quá hạnh phúc, ngày sau có thể bị trời phạt không đây?

Quản cái thứ khí gió đó! Coi như thật sẽ bị trời phạt bị sét đánh, nàng tin rằng Hách Lang sẽ dùng cảm quên mình che chở mình, không để nàng bị bất kì một tia tổn thương nào.

Tôn Miên Miên ở trong cung cả đêm cùng nhị tỷ, sáng sớm hôm sau, vừa mới dùng xong bữa tiệc (đồ ăn sáng), bên ngoài cung điện Tôn Cẩm Hoa đang ở tạm bỗng xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

Hách Lang mặc bộ quan bào màu trà, hăng hái đứng ở cửa, mỉm cười vươn bàn tay ra, chờ nàng.

Tôn Miên Miên nhìn thấy, cũng nở nụ cười ngọt ngào, sau đó quay đầu lại, nhìn nhị tỷ.

Tôn Cẩm Hoa cười hướng nàng gật đầu, hơi nâng tay phải lên, giọng: “Đi đi, hắc muốn dẫn người về nhà.” Về nhà. Tâm Tôn Miên Miên như đụng vào một thứ gì đó tràn đầy ấm áp, trong nháy mắt hạnh phúc dường như quá nhiều, tâm nhỏ kia không chứa nổi tràn ra ngoài, chỉ là nàng vẫn là một cô nương thẹn thùng, không nhận được nụ cười: “Nhị tỷ...Tôn phủ mới là nhà của muội...”

Tôn Cẩm Hoa búng nhẹ vào đầu chóp mũi cô, “Ý là, muội không muốn gả cho Hách Lang phóng dăng?”

Cẩn cẩn môi, Tôn Miên Miên len lén dò xét Hách Lang một cái. “Hắc...hắc lại không muốn lấy muội...”

Hách Lang nghe thấy, không nhận được lắc đầu cười, bước một bước dài tiến vào trong điện, bá đạo ôm nàng vào trong ngực.

“Quên cam kết ta đưa cho nàng sao?” Hắc cúi đầu, nhìn nàng, “Ta nói rồi, đợi mọi chuyện kết thúc, nếu nàng muốn, ta cũng có thể gả cho nàng.”

“Cho dù. . .một đời một kiếp chỉ có thể yêu ta, cưng chiều một mình ta? Không cho phép cưới vợ bé, không cho phép hoa tâm?” Hiện tại nàng đã được tháo xuống thân phận quan tỳ, không còn là tôi tớ của hắc, nô tỳ của hắc nữa, nói chuyện cũng có chút thần sắc rồi.

“Nàng tự tính toán.” Hắc nhún mày, coi như là đồng ý điều kiện của nàng.

Dù sao tất cả nữ nhân trên đời này, cũng chỉ có nha đầu ngốc này mới làm hắc động tâm, cũng chỉ có nàng, hắc mới nguyện ý bỏ ra chân tâm.

Tôn Cẩm Hoa ỏ một biên giật giật khoe miệng. Ban ngày diễn trò buồn nôn làm gì?

“Hách Lang, hãy nhớ từng câu từng chữ người nói hôm nay. Kiếp này nếu người cô phụ tiểu muội nhà ta, bản tướng quân nhất định sẽ đuổi giết người tới chân trời cuối bể, càng đừng nói đến nữ nhân Tôn phủ không phải người có thể chọc vào, cho nên người cũng không nên tâm tồn may mắn,”

“Nếu như mà ta chưa có giác ngộ như vậy, ban đầu Hách Lang ta đã không đụng vào Tôn Miên Miên rồi.” Đôi mắt phượng của hắn miêng cường nhìn Tôn Cẩm Hoa một cái, “Ta mang Tôn Miên Miên trở về trước, đợi đến khi Tôn Cẩm Dung trở lại kinh thành, ta lại đến phủ cầu hôn.”

“Đi đi!” Tôn Cẩm Hoa gạt đầu.

Lại mè nheo một chút thời gian, Tôn Miên Miên không nở rời đi cùng Hách Lang.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi như một đôi bích nhân, Tôn Cẩm Hoa thở dài thật sâu.

Không chỉ riêng nàng, chắc hẳn các tỷ muội khác đều nghe được tiểu muội có một nơi quy túc (*) tốt, lo lắng duy nhất chắc cũng sẽ buông xuống được!

(*) nơi chốn, nơi ở. Đây chỉ một người chồng tốt.

Bắt đầu từ hôm nay, sẽ có thêm một nam nhân nguyện ý không màng tính mệnh mình mà bảo hộ Tôn Miên Miên.

Kết cục thật tốt, thật mỹ lệ, cũng làm nàng an lòng, đồng thời cũng như trút bỏ được gánh nặng.

“Tiểu Hoa Hoa. . .” Một thanh âm ghé tởm đột nhiên truyền đến từ ngoài cửa, tiếp theo đó liền xuất hiện một bóng dáng hoàng sắc (màu vàng). “Trẫm tới thăm người.”

Mẹ ơi! Khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Cẩm Hoa trầm xuống, tất cả cảm động vừa rồi đều bởi vì tiếng kêu ghé tởm này mà biến mất hầu như không còn.

Nhưng mà nàng đối với nam nhân cửu ngũ chí tôn này, bình thường đều dùng một chữ ngắn gọn hữu lực để đáp lại...

“Cút.”

11. Chương 11: Ngoại Truyện

Có liên quan đến vai phụ một hai ba. . . giao dịch

Hách Lang cùng Tôn Cẩm Hoa lần đầu tiên gặp nhau là giữa trưa của một ngày nào đó, bởi vì hắn quên thứ gì đó, trên đường một mình trở về Hách phủ.

Nhất thời bị thích khách vây giết đến thê thảm, tính mệnh nguy cấp, bóng dáng cao gầy mặc áo giáp màu bạc đã chặn cho hắn một mũi kiếm trí mạng.

Ngày ấy, là Tôn Cẩm Hoa cứu hắn.

Nguyên Phượng hoàng triều hiếm khi có được một tướng quân uy phong như thế, nhất là một nữ nhân.

Nàng ở trên chiến trường kiêu dũng thiện chiến, đồng thời cũng là một trong những tâm phúc của hoàng đế, còn như hã, chỉ là một thể tử đồng chính trong Hách phủ.

Lúc này hắn cùng Tích gia đã sớm không hợp, ở trong triều hắn không ngừng tố cáo lại tố cáo, đáng tiếc sau Tích gia lại đoạt được quá nhiều ưu thế trong triều, cộng thêm Tĩnh phi ở trong hậu cung lại vô cùng được sủng ái, để cho quyền thế Tích gia không thể dao động.

Nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới muốn đối địch cùng Tích gia, trừ bỏ một lần để cho hắn không cần thân nghe được mật đàm từ Tĩnh phi cùng đại ca, Tĩnh phi muốn trừ khử hắn, sau đó nâng đại ca lên chức vị thế tử...

Sau, hắn bắt đầu gặp các loại độc thủ của Tĩnh phi, sinh mệnh bị uy hiếp. Mà tính tình lạnh lùng của hắn từ trước đến giờ chỉ lo thân mình, chưa bao giờ kết giao với bất kì đồng minh nào trong triều đình, vì vậy đoạn đường này đều là hắn một mình hăng hái chiến đấu chống đỡ tới đây.

Cho đến khi Tôn Cẩm Hoa tìm được hắn.

Hắn thiếu nàng một mạng, ngày đó chính nàng tìm tới cửa đòi cái ân tình này từ hắn, cũng muốn tìm hắn hợp diễn vở kịch này, lại càng muốn làm một cuộc trao đổi lợi ích với hắn.

Chỉ cần Chinh Di đại tướng quân tự nhiên tư thông với địch phản quốc, sau đó hoàn toàn biến mất tại kinh thành, tin rằng Tích gia sẽ rục rịch ngóc đầu dậy, đến lúc đó, hắn có thể tìm được cơ hội thiết kế Tích gia, tiếp đó làm một mẻ lưới bắt hết bọn họ.

“Ta có thể giúp ngươi.” Tôn Cẩm Hoa đứng giữa nề tuyết trắng phau phau, ngạo nghễ mở miệng, “Chỉ là sau khi ta rời khỏi kinh thành, ta có một điều kiện, đừng để tiểu muội của ta bị cuốn vào trận đấu này.”

“Được.” Hắn không suy nghĩ quá lâu.

Hai chân Tôn Cẩm Hoa hăm sâu trong tuyết, ánh mắt thâm trầm theo dõi hắn hồi lâu. “Còn một điều kiện rất đơn giản nữa. . . .”

“Rửa tai lắng nghe.” Hắn không hề chậm trễ đáp lại.

“Chỉ cần ta vừa rời khỏi kinh thành, ta muốn ngươi đảm bảo với ta một chuyện, mặc kệ như thế, không cho phép nàng trở thành một đồ bỏ đi trên bàn cờ của ngươi.” Tôn Cẩm Hoa duy trì một ngữ điệu trước sau như một, giống như tuyết sương giống như nguội lạnh. “Ngươi còn phải bảo vệ nàng một đời bình an.”

Hắn có chút ngoài ý muốn, ân tình nàng đòi cùng điều kiện trao đổi không thể rời bỏ tiểu muội nàng, làm cho hắn bắt đầu nghi ngờ, vì sao Tôn Cẩm Hoa không vì mình đòi chút tiện nghi, lại vì một tiểu muội rải đường thuận lối? “Ta bảo đảm.” Nhưng hắn cũng đã đồng ý rồi.

Nghe nói tiểu muội nàng vô cùng nhu nhược, chỉ cần dàn xếp nửa đời sau của nàng là xong chuyện.

Điều kiện đơn giản cỡ nào, rất tiện nghi ột cuộc giao dịch.

Hắn cười, cười một kẻ làm lính như Tôn Cẩm Hoa không biết trao đổi lợi ích công bằng từ một cuộc giao dịch.

“Nhớ kỹ tên của nàng...” Tôn Cẩm Hoa hạ liềm lông mi dài, trước khi rời đi, lưu lại ba chữ vang vang vô cùng có lực, “Tôn Miên Miên.”

Tôn Miên Miên. Hắn nghe hết liền ghi nhớ trong lòng, tiếp đó nhìn về phía nàng, nàng đã cất bước chuẩn bị rời đi.

Lúc này, hắn không nhịn được bật thốt lên hỏi: “Rời khỏi kinh thành, ngươi định đến nơi nào?”

Tôn Cẩm Hoa không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt lên tiếng, “An tâm, đâu đâu cũng là nhà.”

Đến nơi nào không quan trọng, nàng đã giao muội muội không thể bỏ xuống được nhất trong lòng vào tay hắn, như vậy nàng có thể an tâm, chân trời góc biển bất luận nơi nào cũng là nhà của nàng.

Vào giờ khắc này, toàn thân Tôn Cẩm Hoa phú quý vinh quang tựa như bông tuyết phiêu hạ...

Rơi xuống đất, tiếp xúc với mặt đất phồn hoa, trần trọc suốt bốn mùa, rồi lại tan ra vào cuối đông, cuối cùng thành đất bùn mùa xuân.

Có liên quan tới vai phụ một hai ba. . . . nhật kí hoàng đế mơ mộng.

Trẫm, là một hoàng đế, đây là điều không cần hoài nghi.

Đúng, có một hậu cung Giai lệ tam thiên (người đẹp), ẩm giường vô số là phóng túng. . . .không, là một hoàng đế rất tốt, phát âm chính xác một chút (*)

(*): ở đây tác giả định nói là “hoàng đế phóng dăng”.

Người ngoài nhìn thấy trầm, cảm thấy trầm rất dễ dàng chung đụng, là một minh quân tính tình dễ chịu, hơn nữa còn là một mỹ nam phong lưu yêu sắc dục. . . .khụ, mỹ nam là trầm tự phong, sẽ không có người nào dám có ý kiến đi!

Đồng thời còn có được giang sơn, mệnh hoàng đế hưởng thụ giang sơn thái bình. Không sai, trầm thừa nhận kể từ khi triều đình tăng thêm một đội quân đầy đủ sức lực, tất cả chó má Nam man Bắc di gì đó, tất cả đều bị. . .đại tướng quân đánh cho hoa rơi nước chảy, như tôn tử rùa (Cháu trai con rùa) về nhà hấp sữa đi.

E hèm, còn ai dám mơ ước nghiệp lớn trậm đón lấy từ tay tiên hoàng? Có đại tướng quân trở thành cánh tay phải, vị hoàng đế hẳn có thể không cần bước ra cửa cung một bước, uy danh cứ như vậy truyền đi. . . .một truyền nổi danh ngàn dặm.

Cho nên á! Trầm mặc kệ ở trên giường hay ở dưới giường, đều là hoàng đế có chiến tích không thể khinh thường, tương lai có thể sẽ được lưu danh sử sách vang danh muôn đời.

Đồng thời trầm cũng muốn cảm tạ vị tướng quân vì hoàng thất chinh chiến. . . . Tôn Cẩm Hoa.

Vừa nghe thấy cái tên này thì trầm cảm thấy chưa đủ khí phách, Cẩm: hàng dệt (Cẩm là vải gấm); Hoa: có mỹ lệ sáng rõ, hai chữ này chồng lên nhau chính là đồ dệt mỹ lệ. Đối với trầm mà nói, tên tuổi này của võ tướng chưa đủ tốt, cái gì mà “Cẩm Hoa”...Hàng dệt mỹ lệ sáng rõ, cộng thêm việc phần lớn võ tướng đều là những thô nhân ít học...

A ha! Tôn Cẩm Hoa đóng lại ba chữ, chính là một cái gối thêu hoa, túi cỏ (*) mà thôi! Thật, lúc ấy trầm đã thật sự cho là thế.

(*) Còn có nghĩa là ngu ngốc.

Nhưng mà khi ngày nào đó trầm quyết định triệu kiến túi cỏ hoa lệ này, phong nàng làm đại tướng quân gì đó, trong triều nhìn thấy “Túi cỏ hoa lệ” này, như thấy vạn con Thỏ Nê Mã (*) chạy thật nhanh qua trước mặt trầm. . . . “Tôn Cẩm Hoa, người thực sự là nữ nhi?” Lúc ấy, trầm cực kỳ cả kinh, sau đó ở trước mặt bách quan kinh sợ thét chói tai.

Kết quả “Túi cỏ hoa lệ” kia đáp lại trầm bằng một đôi mắt xem thường! Xem thường a! Hình như đang trách trầm kiến thức nông cạn, biểu tình khinh bỉ trầm như chưa từng gặp qua nữ nhân.

Ai. . . .

Đến giờ trầm vẫn không quên được khuôn mặt nhỏ nhắn duyên dáng như một loại thịt khô ngọt ngào, ánh mắt khinh bỉ lạnh lùng như băng sương, khiến toàn thân trầm cóng đến mức toàn thân nổi gai ốc, còn có một loại cảm giác toàn thân tê dại, giống như khoái cảm.

Về sau, thật lâu thật lâu sau đó, mới hiểu được khoái cảm này là kết quả của việc con nai nhỏ chạy loạn trong tiểu tâm can.

Dạ, trầm rất xấu hổ thừa nhận, lúc ấy trầm với nàng đã nhất kiến chung tình rồi.

Cho nên sau lại phong nàng lên chức vị đại tướng quân, buổi chiều liền bắt nàng tiến cung uống trà nói chuyện phiếm, có ăn ngon liền chơi đùa, thứ nhất chính là thưởng cho nàng, thế nhưng băng sơn mỹ nhân thủy chung không chịu tiếp nhận lòng trầm.

Chân tướng chỉ có một ——

Nàng nói: thần ở trên chiến trường vào sinh ra tử, thật vất vả mới khởi hoàn trở về, trong lúc đó cực kỳ không muốn liên quan tới sống chết nữa, giờ còn thêm việc ở trong cung đấu tranh gay gắt cùng đám nữ nhân, cũng chỉ độc một chữ. . . .hóa.

Sau đó, trầm nhìn thấy tay phải của nàng đưa ra ngón trỏ và ngón giữa, chắp thành một hình chữ V.

Hóa? Cái gì hóa? Hóa tốt? Hơn nữa hai ngón tay. . . .

Gi? Nhị hóa? Có thần tử nào đánh giá hoàng thượng như vậy sao? Dầu gì trầm cũng là quan lớn trên nàng, áo cơm của nàng, thế nào mà trong mắt của nàng trầm trở thành nhị hóa (*)?

(*) ngu ngốc.

Ngày ấy, Côi lòng trầm tan nát rơi đầy đất.

Nhưng nàng biết trầm nạp nhiều phi tử như vậy, tất cả đều vì quan hệ chính trị, mỗi nữ nhân đều muốn hưởng ân huệ cũng là một chuyện tình rất bi thống, tình khí như máu, mỗi lần trầm ban ân huệ cũng là một lần phun máu a! Trầm thế nhưng lại dùng thân thể để giữ được giang sơn, ô ô. . . Tiểu Hoa Hoa không hiểu, chỉ là bề ngoài thì mỹ lệ xinh đẹp, thật ra thì bên trong lại lén lút tựa như nam kỹ, cần phải lấy được lòng các phi tử, mà giữ được Giang sơn hay là bảo vệ Tiểu Hoa Hoa a!

Bằng không tựa như Tĩnh phi, rõ ràng thân thể trầm đã rất hữu dụng đi thỏa mãn nữ nhân này, phụ hoàng trầm đã phong quan thêm thưởng cho Tích gia, nhưng lòng tham của nữ nhân một khi được nuôi lớn, vinh hoa phú quý không tính làm gì, cuối cùng còn ép trầm nhường giang san này cho nàng.

Nói giỡn! Trầm muốn giữ được giang sơn của mình, Tiểu Hoa Hoa như vậy mới không bị thất nghiệp, mới sẽ không có việc gì làm, nghĩ về già đi vân du tứ hải, đem nhét trầm vào trong thâm cung. . . Thật sao! Trầm phải nghĩ biện pháp lưu lại Tiểu Hoa Hoa...Kho, không đúng, là giang sơn!

Cộng thêm cách đây không lâu trầm thấy Tiểu Hoa Hoa hình như đã ngán cái cuộc sống đánh đánh giết giết này, đã xuất hiện ý niệm vứt bỏ quân quyền về hưu. Mã sư cô, thật là hù chết trầm rồi, không thể làm gì khác hơn là triệu kiến Hách Lang, thượng lương với hắn làm thế nào để ngăn cản Tích gia lớn mạnh, giữ được Giang sơn cùng bát cơm tương lai của trầm, đồng thời có thể thỏa mãn tâm nguyện Tiểu Hoa Hoa.

Cuối cùng vẫn là trầm thông minh, đặc biệt thả Tiểu Hoa Hoa nghỉ dài hạn một đoạn thời gian, để cho nàng tới hoang mạc du ngoạn, sau đó di vị hoàng đế hắn khổ ép lại tiếp tục quay lại triều đình làm trâu làm ngựa...

Cho nên các người nói một chút, có phải trầm một rất thông cảm, rất dụng tâm, rất không từ thủ đoạn lấy lòng Tiểu Hoa Hoa là một hoàng đế tốt cộng thêm nam nhân tốt thời đại mới hay không?

Trong thời gian này khi trầm đang nhịn nỗi khổ tương tư, cho đến khi có kết cục hạnh phúc, hạ chỉ triệu hồi tiểu Hoa Hoa đáng yêu thì nàng thế nhưng lại không nhận lệnh, còn đem trã thánh chỉ trầm trở lại, khóc khóc a!

Thôi. Núi không đến bên trầm, trầm liền suốt ngày đêm lên đường tới hoang mạc tìm Tiểu Hoa Hoa vành tai cùng tóc mai chạm nhau, hô mưa gọi gió một phen. . .

Một ngày kia, Tiểu Hoa Hoa đúng là chờ trầm. . . Oh! Trầm quên nói, trên tay nàng vẫn còn cầm một thanh. . . đại đao.

“Cút!” Tiểu Hoa Hoa vừa mới mở miệng, dễ dàng nhận ra nàng có khí phách hay không.

Trầm rất đại khí ở cạnh nàng, trầm không biến, muốn cút cũng muốn cút cùng nàng. Trầm chính là có cốt khí ở chỗ này,

Không có như thế nào, sau cây đao kia lại thật sự chém về phía trầm. . . Ô ô. . . Giết phu á! Tiểu Hoa Hoa của trầm sao lại tức giận như vậy?

Sau đó, phái người đi nói bóng nói gió, cuối cùng cũng lấy được đáp án.

Thì ra là Tiểu Hoa Hoa trách tội trầm thế nhưng lại đáp ứng đem Tôn Miên Miên gả cho Hách Lang, thậm chí còn thiếu chút nữa để tiểu muội nàng làm mất mạng.

Làm ơn! Trầm là hoàng đế, cũng không phải thần tiên tái thế, làm sao nhìn ra được ý định của nàng? Ôi, mẹ nó!

Nói đến chuyện này...thì có đầy bụng bức tức, có được hay không? Trầm làm sao sẽ biết bàn tay phải của Tĩnh phi lại xa như vậy? Thế nhưng muốn từ kiều ngạo so cao thấp cùng Hách Lang, thậm chí còn hâm hại Tôn Miên Miên ngu ngốc không hiểu tình huống bên ngoài a!

Tiểu Hoa Hoa, đừng nòng giận, trầm là nam nhân tốt yêu ai yêu cả đường đi, có thể suy nghĩ một chút phong Tôn Miên Miên làm quận chúa, bằng không sẽ thu nàng làm nghĩa muội tốt lắm, còn có thể để cho nàng làm Thái Úy phu nhân Hách phủ.

Cho nên. . . .

Tiểu Hoa Hoa, chừng nào thì nàng đồng ý gả cho trẫm? Đừng có mãi dùng vũ lực cõ y phục trẫm, sau khi hưởng thụ hết thân thể tươi đẹp của trẫm, quệt miệng vỗ mông rồi đi, người ta rất đau lòng.

Tốt lắm, trẫm hiện tại muốn cõi trống trơn, đến nằm trên giường chờ Tiểu Hoa Hoa tới giày xéo.

Nhật kí hôm nay viết đến đây thôi, bye bye....

12. Chương 12: Ngoại Truyện 2

Có liên quan vai phụ một hai ba —— mới gặp gỡ

Nghiêm túc tính toán, lần đầu tiên nàng tiến cung là thời điểm năm tuổi.

Nàng theo phụ thân tiến cung, vì dẫn nàng gặp ân sư tương lai. . . .Tả Dực Tướng quân.

Cung Điện với nàng mà nói, là một tòa thành hoa lệ, đồng thời cũng là một nhà tù bền chắc không thể thoát ra.

Trước khi tiến cung, trong phủ nàng luôn nghe một đồng nô tỳ si mọng, nếu có một ngày có thể tiến cung làm phi tần thật tốt.

Làm Tần phi thì có cái gì tốt? Cả ngày nhốt mình trong nhà ngục lớn, sau đó cùng vây quanh một nam nhân, là vậy sao?

Nếu không thì chính là vọng tưởng gả ột vương tôn quý tộc, chèo lái cả một gia tộc vì tâm nguyện cả đời. .
.. Nàng cảm thấy nữ nhân thật ra rất có năng lực không cần phải hèn mọn như vậy.

Trong lòng nàng cũng không ôm chí lớn, không hy vọng sẽ bị vây ở tứ tứ phương phương trong kinh thành, muốn đi khắp nơi nhìn một chút, đi dạo chơi chút.

Cho nên mẫu thân cũng không ép buộc nàng học lễ nghi phiền phức của các cô nương gia, biết nàng hứng thú với võ học, liền mời võ sư tới dạy nàng công phu quyền cước, chính là hy vọng nàng tự mình nghĩ việc làm.

Mẫu thân nói cho nàng biết: Nếu muốn phụ thân đồng ý, phải nghe lời người nói, cũng chỉ có một con đường, đó chính là bò được lên vị trí cao hơn phụ thân.

Chỉ có lên được vị trí cao, mới có thể có khả năng cá mẫn xoay người.

Nàng nhớ duy nhất đoạn thời này, nàng phải cố gắng bò lên trên cao, bò lên cao hơn bất cứ kẻ nào, bò được càng cao, càng có thể khiến cho phụ thân ngoan cố nghe nguyện vọng từ đáy lòng nàng.

Vì vậy hôm nay nàng mới xuất hiện trong cung, chính là muốn thấy phong thái của đại tướng quân trong triều, thậm chí xin hân thu nhận làm đồ đệ, nàng muốn báỉ hấn ta làm thầy.

ở trong mắt của nàng, cung cấm chẳng khác nào nhà tù, càng giống như một tòa mê cung. Nàng chỉ rời khỏi cung điện chờ phụ thân, nghĩ đi ra ngoài một chút, kết quả đi về mới phát hiện đường này cong cong queo queo, đi tới đi lui thành lạc đường.

cũng không biết đi tới chỗ nào, nàng nhìn thấy phía trước có một bóng dáng màu vàng đứng bên hồ, còn phát ra âm thanh nước nước nổ nổ.

“Có phải là nam nhân hay không?”

Nàng tiến lên nhìn xem, phát hiện là một nam hài, tuổi xem ra lớn hơn nàng một chút, chỉ là thể cốt còn không có kéo dài, rất nhỏ gầy.

Thân ảnh ngồi cạnh lúc này nâng lên một gương mặt đầy bùn đất, thút tha thút thít mở miệng, “Người là ai?”

“Tôn Cẩm Hoa.” Nàng sang sảng nói ra tên họ, “Người là ai?”

“Ta. . .ta tên là Phượng Mân.”

Chữ tự là Phượng? Trong lòng nàng có bài bản, ở trước mắt mình, nam hài là một hoàng tử, hơn nữa còn không bắt mắt nhất trong cung, tư chất bình thường Lục hoàng tử.

“Khóc cái gì?” Nàng hỏi đơn giản mà có lực.

“Mọi người cười ta là thằng ngốc không chịu được. . . .” Hắn cố gắng đứng lên, chiều cao của hắn không sai biệt lắm so với nàng.

“Đúng vậy.” Nàng rất thành thực, trực tiếp gạt đầu.

Hắn nâng miệng lên, mắt phiếm quang, “Kẻ bắt tài thì sao? Các người nghĩ rằng bảo vệ một kẻ bắt tài đơn giản lắm sao? Người cho rằng. . . . một người sinh tồn trong cung rất dễ dàng sao?”

“Nhưng không phải là người chọn rồi à?” Nàng mắt lạnh nhìn hắn. “Nếu lựa chọn con đường làm một kẻ ngu ngốc, vậy thì cứ đi tiếp đi. . . .Nếu không muốn làm kẻ bắt tài, thì hãy cho những người không muốn người sống sót một chút màu sắc. Chỉ là thiên hạ này không phải người dùng nước mắt liền khóc lóc cầu xin đổi lấy, là dùng thủ đoạn cùng bản lĩnh của người. Người cái gì cũng có còn tự buồn bã hối tiếc, quả thật buồn cười! Không bằng bây giờ người nhảy xuống hồ, chết mau, đầu thai cũng mau!”

Hắn nghe thấy, ngực ngạnh một hơi, bởi vì lần đầu tiên có người hướng hắn nói nặng lời.

“Ta à. . . .” Nàng quật cường ưỡn ngực, “Hôm nay ta tới bái kiến vi sư, bởi vì về sau ta muốn là đại tướng quân.”

“Người. . . người thân là nữ nhi, ngày sau nhất định phải lập gia đình, tại sao lại muốn làm địa tướng quân?” Hắn nhỏ giọng ngập ngừng.

“Ai nói nữ nhân chỉ có thể lập gia đình?” Nàng hừ lạnh một tiếng, “Ta chính là muốn thống lĩnh cả một đội quân. Ta muốn bò sẽ bò được lên rất cao, rất cao, khiến mọi người phải nghe lời của ta. Còn nữa, về sau ai dám khi dễ ta cùng người nhà của ta, ta liền đánh bọn họ đến hoa rơi nước chảy. . . .”

“Nhưng người còn nhỏ. . . .”

Nàng dùng quyền đánh xuống đầu hắn, con mắt tròn hung hãn nhìn hằm chằm chằm.

“Qua mỗi một năm, ta liền lớn hơn một tuổi, hơn một tuổi, ta liền cao hơn một chút, cao hơn một chút, ta liền cố gắng một chút, ta không tin thời gian ta tích lũy qua từng nhật nguyệt, không thể khiến cho Tôn Cẩm Hoa ta bỏ lên vị trí mà muốn tới.” Nàng còn nhỏ tuổi nhưng lời lẽ hùng hồn, “Có lẽ sẽ có một ngày người sẽ cầu xin ta giúp người cùng xây dựng mảnh giang sơn này. . . .”

“Ta. . . .”

“A! Ta phải đi rồi.” Không đợi hắn nói hết câu, nàng đã xoay người rời đi rồi.

Hắn vốn chỉ muốn kéo nàng, nhưng thân thể nhỏ nhỏ của nàng hết sức khỏe mạnh, lòng bàn tay hắn hơi bắt được không khí, mở bàn tay, chẳng có gì cả.

“Ta. . .ta làm sao mới có thể gặp lại người?”

Nàng dừng bước, quay đầu lại, suy nghĩ một chút, nở ra một nụ cười sáng lạn: “Chờ người lên làm hoàng đế, khi nào muốn gặp ta liền hạ lệnh, không phải ta sẽ xuất hiện sao?” Bởi vì hoàng đế là lớn nhất!

Hoàng đế! Hai chữ này liền hung hăng đập vào tâm hồn nhỏ bé của hắn, cugn như một tảng đá lớn đè nặng lòng hắn.

Nhất thời, hắn thông suốt.

Muốn sống, thì phải dùng bản lĩnh sống sót, ngày sau muốn gặp lại nà, cũng nhất định phải có một giang sơn thuộc về mình.

Chỉ có toàn bộ thiên hạ, cũng mới có thể vây nàng chặt chẽ. . . .

Thiên sơn vạn thủy, cũng không thể rời bỏ thế giới của hắn.

— hết trọn bộ —

Lời cuối sách của Mẹ Tiểu Lộ

Hello! Mọi người nghỉ hè vui vẻ.

Thật vui mừng lại nhận được thông báo về bộ sách, chỉ là lần này thật sự là viết đến trời đất mịt mù, có rất nhiều thứ thật ra thì đã qua sửa chữa, nhưng mà vẫn hy vọng mọi người có thể yêu thích cuốn sách này!

Nghỉ hè gần đây trôi qua rất bi thảm, trừ viết bản thảo, lại là viết bản thảo, năm nay nhiệt độ bên ngoài rất cao, phong của Mẹ Tiểu Lộ cơ bản là trên 33°C, nhưng vì chỗ vui chơi Bắc Cực hùng, ta còn có thể chịu đựng được việc không có điều hòa nhiệt độ.

Mặc dù ngày ngày ta đều đi chạy bộ cũng như tới hồ bơi trình diện, nhưng bây giờ là kỳ nghỉ hè, trong hồ bơi có rất nhiều bạn nhỏ, thường thường không để ý mọi chuyện, ta thường bị bọn chúng đá tới choáng váng.

Cho nên kỳ nghỉ hè này ta mất đi một nơi vui chơi, khóc khóc.

Hàn huyền một chút về tin tức xã hội gần đây, thật ra thì truyền thông Đài Loan rất tốt, cho nên ta đều xem tin tức làm tiết mục giải trí.

Chỉ là thấy tin tức bệnh chó tàn sát bữa bãi, không biết là có quan hệ với con chó Mẹ Tiểu Lộ nuôi trong nhà, hay là trời sinh yêu động vật, cảm thấy chó mèo gần đây bị kỳ thị rất nhiều.

Hiện tại đất chó đi tản bộ, trên cỏ cho dù có một chiếc dây chuyền, nhưng vẫn sẽ gặp phải ánh mắt xem thường của những người đi đường, bằng không chính là bị đuổi đồng đuổi tây (Thán)

Rõ ràng là Mẹ Tiểu Lộ là một chủ nuôi rất có đạo đức xã hội, ra khỏi cửa nhất định mang theo túi lớn phệ nệ sạch sẽ, nhưng vẫn bị người đi đường chất vấn đồng chất vấn tây.

Vận khí tốt, sẽ gặp được người có giọng điệu tốt, vận khí không tốt, sẽ gặp phải khí phách Asan lộ ra ngoài, vừa mới mở miệng chính là nhắm vào đầu mắng to.

Đúng, chó hoài nghi, hàng xóm nhà Mẹ Tiểu Lộ chính là loại Asan này. Chỉ là mẹ Tiểu Lộ đã dạy rằng phải kính lão tôn hiền, bình thường sẽ không nói ra khỏi miệng, yên lặng đất chó về nhà.

Chỉ là, vẫn suy nghĩ nói một tiếng, bệnh nhân bị chó dại cũng không phải mắc từ chó mèo, xin không cần xúc động như cha mẹ qua đời như vậy.

Còn nữa, giống như cách làm của một hương trưởng huyện thị bắt đổi chó thành gạo trắng, mặc dù làm ngọn cờ đầu giảm khuếch tán bệnh tình, nhưng vị hương trưởng đó có biết, có rất nhiều người vì muốn đổi gạo trắng, lại đi bắt cho của nhà người khác? Mẹ Tiểu Lộ rất không tán thành cách làm này.

Nói nhiều như vậy, chính là hy vọng mọi người có nuôi chó gần đây ra cửa vẫn nên trói chó vào dây xích, tránh cho việc hù dọa người đi đường, cũng là vì bảo vệ trẻ nhỏ. Hơn nữa phải nhớ tiêm vac-xin phòng bệnh chó dại cho chó đi lạc.

Cứ như vậy, gấp quyển sách lại!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ty>